

Ông Chủ Mê Luyện Ta

Contents

Ông Chủ Mê Luyện Ta	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	37
7. Chương 7	44
8. Chương 8	50
9. Chương 9	57
10. Chương 10	64

Ông Chủ Mê Luyện Ta



Giới thiệu

Một tổng giám đốc cao ngạo lúc nào cũng thích hành hạ cô nhân viên, làm cho cô bị xoay như chong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chu-me-luyen-ta>

1. Chương 1

Tiệm cho thuê tiểu thuyết của nhà nàng đã có từ khi nàng còn nhỏ.

Mỗi ngày xem những khách nhân đến rồi lại đi, đem túi lớn tiểu thuyết đến, rồi lại cầm túi lớn tiểu thuyết đi, nàng đều thực hoài nghi mấy cuốn tiểu thuyết này rốt cuộc có cái gì hay? Bởi vì nàng ghét nhất là đọc sách, nên cũng không thử nghiên cứu!

Dần dần lớn lên, nàng bắt đầu giúp trông coi tiệm, nhân rồi cũng là nhân rồi, liền bắt đầu cùng những khách nhân nói chuyện phiếm, sau đó quen biết được rất nhiều người.

Bởi vì tò mò, nàng hỏi vài người khách cùng nàng giao tình khá tốt, này tiểu thuyết có cái gì hay?

Đáp án vô cùng kì lạ, cũng vô cùng khác nhau.

Có người nói là vì tiêu thời gian. Có người nói do thói quen. Có người nói đọc để an ủi tâm hồn bị tổn thương, có người nói làm mộng đẹp cũng không sai. Thậm chí có người còn lấy vẻ mặt luyến ái mạnh mẽ tán dương nhân vật nam chính trong sách có bao nhiêu soái , bao nhiêu tốt, lắm tiền, hại nàng thực hối hận khi hỏi vấn đề này. Tội tệ nhất chính là, cùng loại phản ứng và cùng trả lời như thế đặc biệt có nhiều người! Tóm lại, nhìn không nổi quá nhiều cái khó hiểu, hoài nghi cùng tò mò, rốt cục nàng đọc cuốn tiểu thuyết đầu tiên trong đời, cuốn tiểu thuyết mà hầu hết mọi người đều đã xem, hơn nữa còn cực lực đề cử là tiểu thuyết hay, sau đó cứ như vậy lao đầu vào nó.

Từ đó về sau cuộc sống của nàng có sự thay đổi, không phải nàng yêu thích nhân vật nam chính của tiểu thuyết, mơ đến một ngày có một hoàng tử cười con ngựa trắng tìm đến nàng, mà là có tầm nhìn càng rộng lớn, bởi vì nàng biết được rất nhiều loại người ở các tầng lớp khác nhau, nên nàng xem tiểu thuyết lãng mạn là người bạn yêu thích không rời tay.

Nàng rất ngạc nhiên, bọn họ thích đọc tiểu thuyết lãng mạn, đã thấy nhiều tình yêu trong tiểu thuyết, nửa kia trong tương lai có thể hay không là quá nhiều ảo tưởng và kỳ vọng? Bởi vì nhân vật nam chính trong tiểu thuyết một đám đều là hoàn mỹ tình nhân mỹ lão công, mà trên thế giới này thực sự có nam nhân như vậy sao?

Bản thân nàng vẫn thực hoài nghi.

Nhưng là có người từng nói với nàng, trong hiện thực thật sự không có loại này hoàn mỹ tiên sinh, bởi vì bọn họ liền gặp được các nàng thuộc loại hoàn mỹ tình nhân...

Ngày hè nắng chói chang, mặt trời nóng bức.

Ngã Lan bị đồng nghiệp nhờ vả, thay quản lí về nhà lấy phần văn kiện bỏ quên, thuận đường mua nước uống mát lạnh trở về giải nhiệt.

Khởi động xe máy, nàng lại thấy văn kiện quản lí cần ở ngay tại trong túi giấy, từ trong túi lấy ra tờ giấy ghi chép, tính toán và cộng trừ tổng số để mua đồ uống cho đồng nghiệp.

Hai ly trà sữa trân châu, một ly trà xanh nửa viên đường, một ly Yakult dâu,, hai ly tiên thảo đông lạnh, còn có bốn ly cà phê đá. Trong đó trà xanh phải nguyên chất và chỉ cho một nửa viên đường, cà phê phải thêm sữa, thạch cỏ đông lạnh (ba cái đồ uống này là ta chém bữa hi hi). Cho nên, nàng tổng cộng phải chạy bốn nơi, mua 2+1+1+2+4, tổng cộng là mười ly đồ uống.

....

Trời ạ, hình như hơi nặng.

May mắn là sức khỏe của nàng còn khá tốt, từng một lần đi qua cửa hàng tiện lợi năm tầng đi mua đồ giùm mười lăm người, tin tưởng mười ly đồ uống tuyệt đối là không làm khó nàng. Bây giờ vấn đề chỉ có một, vì nàng phải chạy bốn nơi để mua những thứ này nọ, cũng may là căn tin công ty ngay dưới lầu và mấy chỗ khác ngay tại chỗ rẽ kia mà thôi.

Vừa đi vừa tính toán, quẩy tính tiền ngay trước mắt, vừa lúc không ai xếp hàng, nàng đi nhanh lên trước.

“Tiểu thư, tôi muốn bốn ly cà phê đá, mang đi.”

” Vâng, xin chờ một chút.”

Nàng gật gật đầu, thanh toán tiền, đứng ở bên cạnh chờ, tránh cản đường đi của những khách hàng khác.

Lần này ra ngoài, nàng có lẽ đi hơn một giờ trong thời gian làm việc, nàng còn có việc hôm nay vẫn chưa hoàn thành? Càng vội, còn phải chờ bao nhiêu thời gian nữa đây?

“Tiểu thư, của cô bốn ly cà phê đá xong rồi đây”. Cô bán hàng bên trong quầy hướng nàng kêu.

Nàng lập tức đi về phía trước, tiếp nhận một túi chứa đầy cà phê đá, nói tiếng cảm ơn, xoay người hướng chỗ để xe đi đến.

Dem đồ uống để vào rổ xe, nàng đội mũ bảo hiểm, khởi động xe, đi đến chỗ tiếp theo.

Một ly trà xanh nửa viên đường, một ly Yakult dâu, hai ly tiên thảo đông lạnh, và cuối cùng là hai ly trà sữa trân châu rất cực toàn bộ mua xong, nàng mang ba lô của mình cùng mười ly đồ uống đi vào tòa cao ốc công ty.

“Cần giúp đỡ không?” Nhân viên bảo vệ ở đại sảnh tiến lên hỏi.

“Phiền anh giúp tôi ấn cái thang máy, cảm ơn.” Nàng gật gật mỉm cười.

Bảo vệ cùng nàng đi đến trước thang máy, giúp nàng ấn nút gọi thang máy, lại cùng nàng chờ thang máy xuống tới, giúp nàng ấn tầng muốn đi lên mới rời khỏi thang máy.

“Cám ơn” nàng không tự chủ được nhìn hấn vẻ mặt đầy cảm kích, lần thứ hai lên tiếng nói cảm ơn.

Cửa thang máy đóng lại, thang máy chậm rãi đi lên, chỉ chốc lát liền tới tầng mười của “Công ty Phương Đạt”.

Cửa thang máy mở ra, nàng đi ra ngoài, văn phòng đơn giản, rộng rãi, tiện nghi hiện ra trước mắt, điều quan trọng nhất là không khí lạnh lập tức phủ vào mặt làm cho cả thể xác và tinh thần nàng khoan khoái, làm cho nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Ngã Lan, cô rất cực trở về!”. Ngồi ở quầy gần cửa, Lâm Lệ Văn lập tức đi hướng nàng: “Của tôi trà xanh nửa viên đường dâu? Có hay không mua được?”

Nàng gật đầu, cuối xuống nhắc lên cái túi đựng mười ly đồ uống trong hai tay.

“Tôi nhìn thấy ly của mình rồi, tôi tự mình mang, cảm ơn nha.” Nói xong một đường quay đi.

Nàng đi hướng phòng hành chính, chân trước vừa mới vừa bước vào cánh cửa, liền nghe được thanh âm “Ngã Lan đã trở lại!”. Tiếp theo đó là một mảnh hỗn loạn.

“Ngã Lan, cảm ơn nha, của tôi trà sữa dâu?”

“Vất vả, của tôi cà phê dâu?”

“Của tôi tiên thảo đông lạnh dâu?”

“Đây là của tôi Yakult dâu. Cảm ơn, Ngã Lan, không có người tôi không biết làm sao bây giờ? ‘

Nàng cười cười, nhớ tới văn kiện của quản lý còn trong túi sơ mi, đi nhanh hướng phòng quản lý, đưa tay gõ cửa.

“Mời vào.” giọng của quản lý sau cánh cửa truyền ra.

Nàng đem văn kiện trong túi sơ mi lấy ra, sau đó đẩy cửa vào.

“Quản lý, đây là văn kiện ngài muốn.” Dem văn kiện đưa cho quản lý.

“Vất vả cô.” Quản lý nhìn nàng một cái nói. Nàng mỉm cười rời khỏi phòng quản lý, trở lại chỗ ngồi làm việc. Trong lúc nàng ra ngoài, không ít văn kiện chất đống trên bàn làm việc của nàng. Khụ! Thật là thương tâm, nàng nhần nhục chịu đựng, đem chúng cầm lên kiểm tra, đồng thời sắp xếp ra tài liệu nào không vội dùng và cần dùng ngay theo trình tự trước sau, bắt đầu vui vẻ làm việc.

.....

“Boss.”

Chương Sĩ Hào nghe tiếng đồng nghiệp ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trợ lý đặc biệt Ngô Thừa Trước lấy vẻ mặt nghiêm túc, vẻ mặt có chuyện muốn nói đứng ở trước mặt hấn nhìn hấn.

“Chuyện gì?” Hấn dừng viết hỏi.

“Tôi nghe được một tin tức, Triệu tổng nói chúng ta tháng trước ký hợp đồng với ‘Mỹ Liên’ làm cho bọn hấn rất bất mãn.” Ngô Thừa Trước cau mày, lo lắng nói.

“Sau đó thì sao?” Chương Sĩ Hào vẫn như cũ mặt không đổi sắc.

“Hắn nói Tổng Giám Đốc rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, giống như muốn tìm người gây khó dễ cho Tổng Giám Đốc.”

“Nghe ở đâu nói?” Hắn cúi đầu tiếp tục phê duyệt văn kiện.

Nghe thấy giọng điệu cùng phản ứng của Tổng Giám Đốc, Ngô Thừa Trước đã theo Chương Sĩ Hào công tác ba năm, biết Tổng Giám Đốc căn bản là không xem trọng những chuyện đồn đãi này.

Chương Sĩ Hào đối với hắn có ơn tái tạo, ba năm trước đây hắn bởi vì bị người vu oan hãm hại mà mất đi việc làm, bởi vậy ở trong ngành mất đi danh dự cùng chữ tín, không có một công ty nào nguyện ý mượn hắn, chỉ có Chương Sĩ Hào nguyện ý tin tưởng hắn bị vu oan, hơn nữa chịu mượn hắn, còn trọng dụng hắn cho hắn làm trợ lý đặc biệt bên cạnh mình.

Ơn tái tạo của Tổng Giám Đốc không chỉ có cứu hắn, còn cứu hắn một nhà năm người, làm cho hắn nguyện khắc cốt ghi tâm, thề đời này làm trâu làm ngựa cũng muốn báo đáp đại ân đại đức của Tổng Giám Đốc.

“Tổng Giám Đốc, mặc dù là nghe đồn, nhưng là không có lửa làm sao có khói, thà giết lầm chứ không thể thả lầm.”

“Ta đã biết.” Chương Sĩ Hào nhin không được ngắt lời hắn: “Trợ lý Ngô, người năng lực làm việc cao, chịu khó, giản dị và thành thật, chăm chỉ làm việc, cái gì cũng tốt, chính là một điểm không tốt là nhiều lời.”

“Tổng Giám Đốc, không phải tôi muốn làm phiền ngài, mà là Triệu tổng người này nổi danh giáo hoạt tiện, tôi lo lắng!” Sau đó lời nói lại một lần nữa bị gián đoạn.

“Thay vì lãng phí thời gian lo lắng về những việc này, người muốn hay không theo ta giải thích một chút đề án “Hoành Đại” kia là có chuyện gì xảy ra? Không phải trước đó đã dàn xếp không có vấn đề hay sao? Vì cái gì xấp văn kiện này lại xuất hiện trên bàn của ta?”

Chương Sĩ Hào đem xấp văn kiện dày 2 cm, phía trên đề hai chữ “Hoành Đại” rút ra, đặt tới trước mặt trợ lý Ngô.

Ngô Thừa Trước sững sốt một chút, lập tức trả lời một cách trung thực.

“Bởi vì gần đây nguyên vật liệu không ngừng tăng giá, Trương tổng cảm thấy giá cả trước quá thấp, không phù hợp chi phí của bọn họ, cho nên hắn hy vọng giá cả có thể nâng cao hơn một chút.”

Chương Sĩ Hào chậm rãi dựa vào lưng ghế phía sau, nhìn chằm chằm vào hắn, nói: “Người cảm thấy được đây là vấn đề của chúng ta sao?”

“Không phải.” Ngô Thừa Trước thành thật đáp.

“Vậy vì cái gì văn kiện này lại xuất hiện trên bàn của ta?”

“Bởi vì cho dù Hoành Đại nâng cao giá bán, cùng với các công ty khác cũng là giá rẻ nhất, ta biết Tổng Giám Đốc không thích cùng người nói không giữ lời hợp tác, nhưng là có tiền không kiếm cũng không phải ý định của ngài, cho nên...” Ngô Thừa Trước nhún vai, một bộ người có biết ta muốn nói cái gì chuyện, “Các bản báo giá khác nhau, lợi nhuận, các ước tính tổn thất đã được gắn liền với các tài liệu, Tổng Giám Đốc muốn hay không xem một chút?”

Chương Sĩ Hào liếc nhìn hắn một cái, cúi đầu đem văn kiện kia tới trước mắt mơ hồ lật xem một chút.

“Hoành Đại nâng cao giá sau cùng, và sự khác biệt giữa các công ty khác chỉ là mười lăm vạn mà thôi, công ty hắn là ngay cả chênh lệch mười lăm vạn đều trả không được đi?” Hắn ngẩng đầu nói.

“Nhưng là, Tổng Giám Đốc muốn thay đổi, mua hàng của công ty khác?”

“Người đi theo người quản lý thu mua nói, nếu Hoành Đại kiên trì phải tăng giá, sẽ đem những lời ta vừa nói, nói với đối phương, sau đó lại đem hợp đồng lại đây cho ta, ngày mai trước khi tan ca, ta muốn nhìn thấy hợp đồng đã ký mặc kệ đối tượng hợp tác là ai.” Hắn đem văn kiện dày 2cm kia, tùy tiện ném trên mặt bàn.

“Tôi đã biết.” Ngô Thừa Trước nghiêm túc gật đầu, nhưng không quên chủ đề vừa rồi đã bàn luận được một nửa, ” Tổng Giám Đốc, còn chuyện về Triệu tổng!”

“Ta sẽ cẩn thận, sẽ lưu ý, như vậy được chưa?” Chương Sĩ Hào thở dài ngắt lời của hắn, thật sự là vị này trợ lý Ngô, không có được đáp án, tuyệt sẽ không bỏ qua.

Tuy rằng không phải thực vừa lòng với câu trả lời như vậy, Ngô Thừa Trước vẫn gật đầu, tự nói với Tổng Giám Đốc của mình phải cẩn thận, phải lưu ý. Hắn bây giờ chỉ có thể làm một việc, là cầu nguyện, cầu nguyện hết thấy đều là do hắn lo lắng vô cơ, quan tâm quá nhiều.

Ông trời phù hộ.

...

Tiếp khách nước ngoài ăn cơm nước xong, thanh toán tiền xong, Chương Sĩ Hào lại giúp khách gọi taxi về khách sạn, lúc này mới chấm dứt công việc hôm nay.

Ban đầu, hắn là nghĩ muốn lên taxi trực tiếp về nhà nghỉ ngơi, nhưng nghĩ đến sáng mai lại phải dùng xe, mà hắn lại không nghĩ sáng sớm phải tới công ty bằng taxi, cho nên để tài xế taxi đưa hắn quay về công ty.

Đi vào đại sảnh lầu một, bảo vệ trực ca đêm nhìn hắn gật gật đầu.

Hắn lịch sự gật đầu lại, cầm chìa khóa xe đi vào thang máy, bấm nút xuống bãi đậu xe ở tầng ngầm.

Mười giờ rưỡi tối, bãi đỗ xe dưới tầng ngầm công ty có chút trống trải, chỉ có một vài chiếc xe đậu trong bãi, lẳng lặng chờ đợi chủ nhân tan ca, xe của hắn cũng là một trong số đó.

Hắn bước về phía trước, đem chìa khóa mở xe, đèn phía trước và sau xe nháy sáng.

Mở cửa xe, ngồi vào, khởi động động cơ, lại phát hiện xe không chuyển động.

Tại sao có thể như vậy?

Hắn lại thử lại lần nữa, chỉ nghe thấy động cơ vang lên một chút, động cơ xe lại vẫn như cũ không hề có động tĩnh gì. Hắn thử lại một lần, kết quả vẫn là giống như vậy.

Đáng giận! Sớm biết rằng xe xảy ra vấn đề, hắn vừa rồi liền trực tiếp lên taxi về nhà.

Nhiều may, hắn không từ bỏ lại thử một lần, phát hiện kết quả vẫn không thay đổi, đành phải buông tha xuống xe, đóng cửa xe, sau đó đi trở về đường cũ, ấn thang máy trở lại đại sảnh lầu một.

Thấy hắn, bảo vệ lần thứ hai đối hắn gật gật đầu, hắn bất đắc dĩ mỉm cười, cũng hướng bảo vệ gật đầu.

Đi ra khỏi cao ốc, xe taxi vừa rồi hắn đi sớm đã không thấy bóng dáng, cũng không thấy có xe taxi nào khác đi qua.

Gần đây vì giá dầu quốc tế tăng, đại đa số xe taxi sẽ không chờ trên con đường trống, mà dừng tại một địa điểm cụ thể chờ khách hàng khác đi. Hắn nhớ hình như phía sau cao ốc gần đường cái, tựa hồ có chỗ taxi thường đậu đón khách.

Hắn xoay người hướng ngõ phía sau cao ốc đi tới, taxi đón khách đứng ở đường cái mới đứng.

Mười giờ rưỡi đêm ở ngõ nhỏ, im lặng, các cửa hàng và nhà dân đều đã đóng chặt cửa, trừ mấy con chó hoang ở trong ngõ hẻm đi lại tìm thức ăn, nhưng không có chút nào bóng dáng của con người, chỉ có ở góc đường một cửa hàng tiện lợi còn sáng đèn.

Chương Sĩ Hào rất nhanh đi qua ngõ nhỏ, khi đi ngang qua cửa hàng tiện lợi, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, làm cho hắn nhìn không được quay đầu lại nhìn một chút, chỉ thấy hai gã mặc đồ đen khoảng chừng ba mươi tuổi, cách hắn hai mươi hay ba mươi mét đang đi về phía hắn.

Những lời của trợ lý Ngô đột nhiên nổi lên trong đầu hắn, [“Hắn nói Boss rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, giống như muốn tìm người gây khó dễ cho Boss.”]

Làm cái quái gì? Chẳng lẽ tin tức kia là thật?

Khinh thường hạ mày, hắn quay đầu một lượt, thay vì đi thẳng hắn lại bước vào cửa hàng tiện lợi mua đồ.

Hắn dừng lại ở quầy sách tạp chí, đưa mắt nhìn về phía đường cái ngoài mặt tiền cửa hàng, cầm lấy một quyển tuần san lật xem, đồng thời dùng góc mắt chú ý vừa rồi hai người kia có hay không như vậy đi qua hay là dừng lại chờ hắn đi ra cửa hàng.

Không nằm trong dự đoán của hắn, nhưng càng bất ngờ, hai người kia thế nhưng cũng theo hắn vào trong cửa hàng, dạo quanh chỗ tủ đồ uống lạnh, rõ ràng là đang đợi hắn.

Xem ra hai người này tám chín phần mười thật là vì hắn mà đến, hắn nên như thế nào ứng phó đây?

Dứt khoát tiến lên bảo bọn hắn trở về nói với Triệu tổng có bản lĩnh liền tự mình tìm đến hắn sao? Vẫn là làm như không biết, nghĩ biện pháp tránh đi chuyện phiền toái này, sau đó chính mình sẽ đi tìm Triệu tổng nói chuyện? Nhưng quan trọng là chứng cứ, hắn cần thời gian tìm ra bằng chứng xác thực, làm cho Triệu tổng hết đường chối cãi.

Đình!

“Hoan nghênh quý khách.”

Cửa tự động của cửa hàng tiện lợi mở ra, trong âm thanh chào đón của nhân viên, đi vào là một cô gái trẻ tuổi tóc dài ngang vai, mặc áo sơ mi màu xanh, váy dài ngang gối, vai đeo một cái ba lô màu xanh và trắng pha hồng.

Nàng cỡ khoảng 23, 24 tuổi, chiều cao đại khái 1m 60, mặt mày sáng sủa, ngũ quan thanh tú, ân, nói thực ra, trong một lúc hắn đứng là tìm không ra bất kỳ từ nào khác để hình dung diện mạo của nàng, bất quá thoát nhìn còn thật thuận mắt.

Chương Sĩ Hào dùng khóe mắt nhìn nàng đi đến quầy tính tiền, trong ba lô xuất ra giấy tờ linh tinh gì đó thanh toán hóa đơn, không nghĩ qua là làm một chùm chìa khóa rơi xuống mặt đất.

Xem nàng cúi người nhặt lên chìa khóa, đầu của hắn đột nhiên nảy sinh một mưu kế.

Mặc kệ chìa khóa của nàng không phải chìa khóa xe hơi, mà là chìa khóa xe máy, chỉ cần không phải xe đạp là được, chỉ cần có xe có thể cho hắn đi nhờ một chút, tin rằng việc thoát khỏi hai cái tên đầu trâu mặt ngựa còn đang đứng ở chỗ tủ đồ uống lạnh kia hắn không phải là khó khăn.

Có đối sách, hắn bất động thanh sắc tiếp tục lật xem tạp chí, chờ nữ nhân đứng ở quầy tính tiền xoay người muốn đi ra cửa hàng, mới cầm quyển tạp chí đi đến quầy tính tiền, để tránh cái gì cũng không mua gây ra hoài nghi mà đả thảo kinh xà.

Trả tiền xong, hắn chú ý tới nữ nhân vừa rồi đi đến đứng bên một chiếc xe gắn máy đậu trước cửa tiệm, trước đem ba lô trên vai nhét vào chỗ để đồ dưới ghế ngồi, sau đó đội nón bảo hiểm, ngồi lên xe máy, chuẩn bị khởi động xe.

Cơ hội chỉ có một lần, hắn đi nhanh ra khỏi cửa hàng, nháy mắt ở chỗ nữ nhân kia đem xe chuyển hướng, đi nhanh hai bước liền chạy đến giữ xe của nàng, ngồi vào chỗ phía sau nàng, sau đó nắm lấy tay nàng đang nắm chặt tay ga, vặn tay ga.

Phốc! Máy xe lập tức giống như mũi tên lao về phía trước phóng đi.

“A!” Nữ nhân ngồi trước hắn gần như không được sợ hãi kêu ra tiếng.

“Đừng sợ, tôi không phải người xấu, chỉ là bị người theo dõi, phiền em đưa tôi đi đoạn đường được không?”

Hắn nói với nữ nhân trước mặt, đồng thời quay đầu lại nhìn thoáng ra sau cửa hàng tiện lợi chạy theo hai gã mặc đồ đen, chỉ thấy bọn họ dùng sức chạy theo ở hàng cây ven đường, miệng không ngừng nguyền rủa, thanh âm lớn đến ngay cả động cơ xe cũng không lẫn át được.

Nữ nhân trước người hắn nghe được âm thanh mắng chửi, cũng quay đầu nhìn thoáng qua, hành động giãy dụa chống cự lúc trước khi quay đầu nhìn lại lập tức ngừng lại.

“Nắm chặt.” Nữ nhân đột nhiên mở miệng nói, sau đó trong nháy mắt đẩy tốc độ xe nhanh hơn, thiếu chút nữa làm hắn rớt khỏi chỗ ngồi phía sau.

Gió huyết vào lỗ tai hấn gào thét, nhà ở hai bên đường nhanh chóng trôi qua, xe máy lập tức liền chạy ra khỏi ngõ nhỏ, chạy đến trên đường cái giữa dòng xe cộ, sau đó tiếp tục chạy như bay về phía trước.

Chương Sĩ Hào đầu óc trống rỗng, đột nhiên không hề có gì ý tưởng gì. Bây giờ làm như thế nào?

Hấn trừng mắt nhìn, cảm giác gió đêm không ngừng mà phất vào mặt hấn, mặc dù là gió nóng đêm mùa hè, nhưng cũng làm cả cơ thể hấn thoải mái, cảm giác này thật đúng là kỳ quái.

Hấn nhận không được gương khoe môi, phát hiện tiểu nữ tử người này đánh bậy đánh bạ thế nhưng đi đúng đường, chính là hướng nhà hấn đi tới.

“Phía trước ở đèn xanh đèn đỏ quẹo phải.” Hấn cũng không có nghĩ nhiều, lập tức mở miệng chỉ đường.

“Hào.”

“Kế tiếp đèn xanh đèn đỏ quẹo trái.”

“Hào.”

“Qua phía trước đèn xanh đèn đỏ, theo bên phải ngõ nhỏ đi vào.”

“Phía trước cái kia sao?”

“Uh, chính là nó.”

“Sau đó sao?”

“Cuối đường quẹo trái, qua phía trước đường cái ở ngã tư, sau đó đi thêm 100m là đến.”

“Tôi đã biết.” Nữ nhân nghiêm túc trả lời.

Chương Sĩ Hào khoe miệng gương lên cao, thẳng đến chính mình nhận không được nhếch miệng mỉm cười không tiếng động mới thôi.

Trời ạ, nữ nhân này như thế nào dễ sai bảo nha? Nàng đưa hấn đoạn đường, giúp hấn vượt qua nguy hiểm, kỳ thật là có thể ở ven đường bảo hấn xuống xe, kết quả nàng lại một đường theo chỉ thị của hấn mà đưa hấn về nhà, nàng rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào? Là tiểu nữ tử ngu ngốc, vẫn là như hướng đạo sinh tự nguyện giống nhau?

Này làm cho không người nào nói mà chống đỡ được cái tiểu ngu ngốc.

“Một trăm mét tới rồi, nhà anh ở nơi nào nha?” Tiểu ngu ngốc hỏi.

“Phía trước tòa nhà lớn có hoa viên kia.”

Tiểu ngu ngốc theo lời đem xe chạy đến hoa viên, sau đó dừng lại ở lối vào của tòa nhà, để cho hấn xuống xe.

Hấn chân dài vừa rơi xuống đất, đầu gối thẳng chống đỡ, liền rời đi chỗ ngồi phía sau xe. Đi đến phía trước xe, hấn cúi đầu nhìn về phía tiểu ngu ngốc, nghĩ muốn hướng nàng nói lời cảm tạ, không nghĩ tới tiểu ngu ngốc lúc này lại đột nhiên gương đôi mắt to nhìn chăm chăm vào hấn thốt ra một tiếng kêu sợ hãi.

“Boss?!”

Hấn sửng sốt, hoài nghi nhìn tiểu ngu ngốc trước mắt.

“Em bảo tôi là cái gì?”

“Boss nha.” Ngã Lan trừng mắt nhìn, có chút ngu ngốc trả lời.

Nàng thế nào đều không nghĩ tới, vừa rồi: người đột nhiên nhảy lên chỗ ngồi phía sau xe, chính là Boss đại nhân của công ty nàng.

Xuất hiện này Boss đại nhân, thật sự tựa như nam chính trong tiểu thuyết tình yêu giống nhau, không chỉ có cao lớn anh tuấn, có nhiều tiền, năng lực xuất sắc, quan trọng nhất là, thân là đại Boss của một công ty lớn, lại chỉ chưa đến ba mươi tuổi, nhưng lại chưa kết hôn, hoàn toàn phù hợp với hình tượng nam chính trong các tiểu thuyết tình yêu, là đối tượng mà các thiên kim của những nhà giàu có đổ xô theo đuổi.

Bình thường nàng thích đọc tiểu thuyết, sau khi vào Công ty Phương Đạt, kỳ thật cũng có ảo tưởng qua một chút, không biết mình có thể hay không cùng nữ chính trong tiểu thuyết giống nhau, vô tình được Boss yêu, sau đó hạnh phúc vô cùng.

Kết quả! Aha! Chỉ chứng tỏ một điều, tiểu thuyết quả nhiên là dùng để nằm mơ, có khoảng ba ngàn người đẹp quay chung quanh đại Boss, đại soái ca, quý công tử nhà giàu có, cho dù ăn no chán, cũng sẽ không đi chú ý một cái bộ dạng khiêm tốn người qua đường như nàng.

Cho nên. Muốn nằm mơ, đọc tiểu thuyết là đủ rồi. Nàng vẫn là thật sự làm việc, cố gắng kiếm tiền quan trọng hơn, dù sao việc này liên quan đến sinh kế, là sinh tử đại sự nha. Mộng đẹp là không có no bụng, nàng đã sớm nhận rõ thực tế này.

“Em là nhân viên Phong Đạt?” Chương Sĩ Hào nhanh chóng hỏi.

Ngả Lan gật gật đầu.

Hắn nhìn không được nhú mày, nhìn chăm chăm vào nàng, cố gắng muốn từ trong óc đào ra diện mạo cùng người trước mắt giống nhau, nhưng như thế nào cũng không đào ra được.

Nàng là nhân viên công ty hắn? Điều này sao có thể? Bởi vì hắn thế nhưng đối với nàng một chút ấn tượng đều không có!

“Em tên là gì?”

“Ngả Lan.”

Vẫn là không ấn tượng, “Làm việc ở bộ phận nào?”

“Phòng hành chính tổng hợp.”

Phòng hành chính tổng hợp? Ân, vẫn là không ấn tượng.

“Em vào công ty bao lâu rồi?” Hắn là sẽ không thật lâu mới đúng, có lẽ là vừa mới tiến công ty người mới, cho nên hắn mới có thể đối nàng không ấn tượng.

“Tháng nay mới vừa tròn hai năm.”

Chương Sĩ Hào cảm thiếu chút nữa rơi xuống.

Hai năm?

Điều này sao có thể?

Hắn làm sao có thể đối với một nhân viên ở công ty công tác đã hai năm một chút ấn tượng đều không có? Hắn này Boss... Trời ạ, hắn có như vậy không quan tâm nhân viên sao?

“Em!” Không phải là gạt ta đi? Hắn vốn nghĩ muốn nói như vậy, nhưng là suy nghĩ một chút, hắn cần gì phải tự nhận mình đẳng trí, tự rước lấy nhục đâu? Thế nhưng ngay cả một nhân viên ở chính mình công ty đi làm hai năm đều không biết, hắn rốt cuộc là trí năng không đủ, vẫn là mắt cao hơn đầu, không coi ai ra gì nha?

Nàng lấy vẻ mặt chờ đợi nhìn hắn.

“Cám ơn em đưa tôi trở về, Ngả tiểu thư.” Hắn một lần nữa mở miệng hướng nàng nói lời cảm tạ.

“Không khách khí.” Nàng vội vàng lắc đầu.

“Như vậy, ngủ ngon.”

“Boss, ngủ ngon.” Nàng mỉm cười gật đầu, vẫy tay tạm biệt, sau đó xe “phốc” một tiếng liền chạy đi rồi, hắn còn không tự chủ được đứng ở tại chỗ nhìn một lúc lâu, lúc sau mới gãi đầu, xoay người đi vào trong đại sảnh.

Thật là một nữ nhân kỳ lạ.

2. Chương 2

Liên tục ba ngày đi công tác ở miền Nam, tiếp theo lại liên tục hai ngày tiếp khách hàng đi ra ngoài du lịch, công việc của Chương Sĩ Hào thật vô cùng bận rộn, thậm chí không có thời gian nghỉ ngơi.

Giống như một con quay, quay không ngừng, đó là hình dung tốt nhất cho cuộc sống hiện tại của hắn, trong óc trừ bỏ làm việc vẫn là làm việc. Cho nên hiện tại hắn không nghĩ có bạn gái, bởi vì hắn căn bản là không có thời gian cũng không có dư thừa tinh lực để đi kinh doanh một đoạn cảm tình.

Huống hồ, hắn luôn cảm thấy kết hôn với hắn mà nói cũng không phải là việc khó khăn gì, chỉ cần hắn nguyện ý, hôm nay quen biết ngày mai kết hôn cũng sẽ không vấn đề gì, cho nên hắn thật sự không cần phải lãng phí thời gian đi kết giao hoặc nói yêu thương, cũng không đem nữ nhân nào từng cùng hắn qua lại để ở trong lòng.

Từ tầng mười một lên thang máy xuống dưới lầu, Chương Sĩ Hào cùng trợ lý Ngô Thừa Trước chuẩn bị rời đi công ty, hẹn ăn cơm trưa cùng Triệu tổng.

Ngô Thừa Trước trên người mang theo máy ghi âm, cầm trên tay chiếc túi giấy màu nâu, bên trong chứa đầy các bức ảnh làm bằng chứng, hắn quyết định cùng Triệu tổng nói rõ ràng, tiền lễ hậu binh nếu đối phương vẫn khăng khăng một mực phủ nhận.

Thang máy chỉ xuống được một tầng, liền ngừng lại ở tầng mười, cửa thang máy “Đinh” một tiếng mở ra.

“Ngẩng Lan, chờ một chút!”

Bên ngoài cửa thang máy truyền đến một tiếng kêu to, chỉ thấy nữ nhân đứng ngoài cửa thang máy xoay người quay đầu lại, nhìn về phía một nữ nhân khác đang hướng nàng đi đến.

“Cô phải đi ra ngoài nha?”

“Àn.”

“Muốn đi thật lâu sao?”

“Không có, Phó Tổng Giám Đốc để quên đồ, tôi đưa xuống cho nàng, lập tức sẽ trở lại.”

“Thật tốt quá, kia cũng thuận tiện giúp ta mua cơm trưa? Ta muốn ăn mì xào ở sau hẻm. Hắn không có giao hàng, bên ngoài nóng quá, ta không muốn đi ra ngoài mua.”

“Ác, được rồi.”

“Ai muốn ăn mì xào? Tôi cũng muốn một phần!” Xa xa vang lên một giọng nói khác.”Tôi cũng muốn, tôi cũng muốn!” một người khác lên tiếng phụ họa.

“Tôi muốn ăn cơm thịt bò.” Một giọng nói thứ ba.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Chương Sĩ Hào vội vàng đưa tay nhấn nút Open, đem cửa thang máy đã đóng được một nửa trong nháy mắt lần thứ hai mở ra.

“Tổng Giám Đốc?” Đứng ở phía sau hắn, trợ lý Ngô phát ra âm thanh khó hiểu.

“Chờ một chút.” Hắn không giải thích nhiều, tiếp tục lắng nghe tiếng trò chuyện bên ngoài thang máy. Ở góc độ mà hắn đang đứng nhìn không thấy đám người kia, mà đám người kia cũng nhìn không thấy hắn, nhiều lắm là thấy được trợ lý Ngô mà thôi.

“Ba phần mì xào, một phần cơm thịt bò đúng hay không?” Tiểu ngu ngốc hỏi.

Chương Sĩ Hào không nghĩ tới chính mình thế nhưng nhớ rõ giọng nói của nàng. Nữ nhân này thật sự là nhân viên công ty hắn, nhưng thật là dễ sai bảo, người khác kêu nàng mua nàng liền mua.

“Ngẩng Lan, trong phòng làm việc còn có người muốn mua, cô chờ một chút.” Lại có người giương giọng kêu lên.

“Hào. Bảo bọn họ nhanh lên một chút, Phó Tổng Giám Đốc vẫn đang đợi tôi mang đồ xuống.” Tiểu ngu ngốc đáp.

“Cô có hay không mang di động?”

“Không có.”

“Tôi đây cho cô mượn, vậy chờ mọi người đăng kí xong sẽ gọi điện thoại nói cho cô.”

“OK.”

Nàng thật ngu ngốc nha, sao không kêu những người đó tự mình đi mua? Bên ngoài quá nóng, nàng không thấy nóng nực sao? Thế nhưng còn chịu để bọn họ đăng ký!

Nữ nhân ngu ngốc này bước vào thang máy, thấy trong thang máy là hắc thì sửng sốt một chút.

“Boss hảo.” Nàng đối hắc mỉm cười gật đầu, lại hướng trợ lý Ngô gật đầu, sau đó tay ấn phím xuống lầu một, tiếp theo liền im lặng đứng ở một bên, hoàn toàn không thấy hắc đang nhìn nàng chăm chăm.

Thang máy đến lầu một, “Đình” một tiếng cửa mở, hơi hơi nghiêng người hướng hắc gật đầu, sau đó cũng không quay đầu lại bước ra thang máy, bước chậm về phía cửa.

Cửa thang máy đóng lại, thang máy tiếp tục đi xuống.

“Vừa rồi nữ nhân kia là nhân viên công ty ta?” Chương Sĩ Hào nhin không được mở miệng hỏi, muốn biết trợ lý Ngô có hay không cũng giống hắc, ở sự việc diễn ra trước đó, đối với này đồng nghiệp không có gì ấn tượng.

“Phải.” trợ lý Ngô trả lời.

“Người biết nàng?”

“Nàng là nhân viên phòng hành chính tổng hợp Ngả Lan, năng lực làm việc khá tốt, khuyết điểm duy nhất chính là cá tính quá tốt, người khác kêu nàng làm cái gì nàng đều ai đến cũng không cự tuyệt, hơn nữa không hề có một câu oán hận. Cho nên thường xuyên thấy nàng một mình lưu lại công ty tăng ca, bởi vì khi đi làm luôn luôn ở giúp người khác làm việc, chính công việc của mình ngược lại không có thời gian làm.” Trợ lý Ngô một bên bước ra thang máy, một bên đem những hiểu biết nói ra.

Chương Sĩ Hào nghe xong cảm thấy tức giận, “Nàng là ngu ngốc sao?”

“A?” trợ lý Ngô ngây người một chút, Tổng giám đốc tâm tư luôn luôn đều dành cho công việc, hiện tại vì một cái tiểu viên chức mà phát hỏa?

“Công ty trả lương cho nàng, là muốn nàng vì công ty làm việc, không phải để người khác sai bảo.” Hắc trầm giọng tức giận nói.

“Đúng vậy, tôi sẽ đem lời Boss chuyển lại cho quản lí phòng hành chính tổng hợp.” Trợ lý Ngô cẩn thận gật đầu nói.

“Thay ta nói với hắc một câu, chuyện của mình làm không tốt còn muốn người khác giúp đỡ, vậy chúng ta không có năng lực, công ty không cần người không có năng lực.” Hắc lạnh giọng hạ lệnh.

“Được.”

Sau khi kiểm tra báo cáo hàng quý, con số quý trước với quý này có sự khác biệt, cũng đã tìm ra nguyên nhân sai biệt, Chương Sĩ Hào rút cục từ trên bàn làm việc ngẩng đầu lên, mỗi một chuyển động bả vai vừa cứng vừa đau nhức.

Tầng thứ mười một một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều đã tan ca, chỉ có hắc này Boss số khổ ở trong phòng làm việc tăng ca.

Hắc, có cần thiết phải mệt mỏi như vậy không?

Kỳ thật tiền hắc kiếm được mà nói, đủ để hắc ăn uống hưởng thụ cả đời, hắc cũng không cần vất vả làm việc như vậy, nhưng là việc kinh doanh công ty không phải chuyện đơn giản, cũng không phải hắc kiếm đủ

tiền là có thể vỗ vỗ mông chạy lấy người, bởi vì hần hiện tại lưng đeo gánh, phải chịu sức rất nhiều nhân viên, trách nhiệm nặng nề, công việc khó khăn, không cố gắng công tác cần bản là chuyện không có khả năng.

Ai, có lẽ hần hiện tại nên bắt đầu bồi dưỡng người nối nghiệp, nếu không tiếp tục làm lụng vất vả như vậy, dù hần có tiền cũng sẽ chết một cách bí thảm.

Nhìn thời gian ở đồng hồ trên cổ tay, mười giờ mười, thật sự nên trở về nhà nghỉ ngơi.

Dọn dẹp đôi chút tài liệu quan trọng trên bàn, đem chúng bỏ vào ngăn kéo khóa lại, hần cầm lấy cặp táp, chìa khóa xe đi ra văn phòng, khóa cửa chính tầng mười một công ty, ấn thang máy xuống lầu.

Thang máy từ lầu một lên lầu mười một, ở trước mặt hần mở cửa, đi vào, hần ấn phím xuống tầng trệt B2, vốn tưởng rằng thang máy sẽ một đường đi thẳng xuống B2 mới dừng lại, không nghĩ tới nó mới xuống được một tầng lầu mà thôi, ngay tại lầu mười đã ngừng lại.

Cũng đã mười giờ hơn, là ai cùng hần mệnh khổ, đến giờ này còn ở trong công ty, không tan ca? Hần nghi hoặc đoán.

Thang máy “Đỉnh” một tiếng, cửa mở.

Một khuôn mặt mới chỉ gặp hai lần, thường sẽ không xuất hiện trong đầu hần, nhưng vừa thấy rồi lại dị thường rõ ràng, ngay cả năng hai lần trước mặc áo màu gì, váy, tóc là buông lỏng trên vai hoặc buộc ở sau ót, cầm trên tay cái gì, trên vai đeo cái gì, nữ nhân hần nhớ rõ đó bỗng nhiên xuất hiện tại cửa thang máy.

Tiểu ngu ngốc Ngả Lan, ngoại trừ năng thì còn ai vào đây? Hần sớm đã nên nghĩ đến.

“Boss?” Thấy hần, Ngả Lan ngạc nhiên kêu lên.

“Giờ này em còn ở chỗ này làm cái gì?” Hần hướng năng nhăn mày.

Tuy rằng hần hỏi vấn đề này có điểm quái lạ, trẻ như thế còn ở chỗ này đương nhiên là bởi vì tăng ca, bằng không còn có thể vì chuyện gì? Bất quá năng vẫn là thành thật trả lời vấn đề của Boss.

“Tăng ca.”

“Vậy vì công ty cho em quá nhiều công việc, hay là tại em năng lực quá kém?” Hần trừng mắt hỏi năng.

Ngả Lan trừng mắt nhìn, trong một lúc còn nghe không hiểu ngụ ý của hần, chỉ có thể thành thật trả lời câu hỏi của hần.

“Không phải, là có đồng nghiệp ngày mai xin nghỉ phép, trong tay lại có phần văn kiện khẩn cấp phải hoàn thành trong hôm nay, cho nên tôi mới giúp năng tăng ca làm.”

“Vậy em cái kia đồng nghiệp giờ ở đâu?”

“Năng tan ca trước.”

“Năng tan ca trước ?” Chương Sĩ Hào một chữ, một chữ phát ra tiếng.

Cửa thang máy thời gian mở ra vừa hết, hai cánh cửa chậm rãi ở hai người bọn họ trong lúc đó đóng lại, hần không chút nghĩ ngợi lập tức lấy tay đi ấn phím OPEN, làm cho cánh cửa lần thứ hai mở ra.

“Còn không vào.” Hần hướng năng trừng mắt nhìn, làm năng ngây ngốc thấy như bị khi dễ.

Ngả Lan có chút khiếp sợ chầm chậm bước vào thang máy, không phải mình là đem Boss chọc giận? Vấn đề là, năng căn bản không biết mình làm sai cái gì nha, năng tuy rằng lưu lại tăng ca, nhưng là chưa từng có báo qua tăng ca phí. A! Chuyện này năng biết, quản lý biết, đồng nghiệp biết, Boss lại không cần thiết biết, năng cần thanh minh một chút mới được.

“Boss, tôi không có báo phí tăng ca.” Năng thành thật nói. (Tỷ làm như Hào ca keo kiệt lắm vậy?)

Chương Sĩ Hào nghe vậy, hung hăng trừng mắt nhìn năng một cái, “Em nghĩ rằng tôi để ý đến một chút phí tăng ca sao?”

Ngả Lan trừng mắt nhìn, trên mặt biểu tình càng mờ mịt thêm, cho nên, nếu hấn không phải vì phí tăng ca mà nổi giận, vậy hấn vì cái gì nổi giận? Có lẽ là vì chuyện gì đó hoàn toàn không liên quan đến nàng, một bên suy đoán, một bên cầu nguyện thang máy chạy nhanh nhanh tới lầu một.

Thang máy chậm lại, rồi dừng lại, lầu một rốt cục đã tới rồi.

Cửa thang máy “Đinh” một tiếng hướng hai bên mở ra.

Nàng nghiêng người chuẩn bị hướng Boss đại nhân gạt đầu cáo từ, không nghĩ tới đã thấy Boss đại nhân đột nhiên lấy tay ấn thang máy, trong nháy mắt cửa thang máy vừa mới hướng hai bên mở ra lại đóng lại.

“Boss, tôi muốn đi ra ngoài.” Nàng ngẩn không được ngạc nhiên bật thốt lên.

“Xe của tôi ở dưới lầu.” Hấn thỉnh lĩnh trả lời một câu như vậy.

Ngả Lan sửng sốt, Boss nói với nàng xe của hấn ở dưới lầu làm chi nha? Vấn đề là xe của nàng lại không ở dưới lầu. Quên đi, Boss lớn nhất, nơi Boss muốn tới cũng còn chưa đến, nàng chỉ là tiểu viên chức như thế nào có thể đi trước một bước đâu? Nàng ngậm miệng, nhẫn nhục chịu đựng tự nói với mình dù sao cũng không kém này một phút đồng hồ, vẫn là trước hết để cho Boss đi xuống, sau đó chính mình lại đáp thang máy đi lên cũng được.

Thang máy lập tức liền tới B2, “Đinh” một tiếng cửa mở ra.

Nàng mỉm cười chờ Boss đi ra ngoài, mới có thể chạy nhanh trở lại lầu một, chạy về nhà nghỉ ngơi. Nhưng Boss sao lại cũng không nhúc nhích đứng ở trong thang máy.

Nàng nhịn không được ngẩng đầu nhìn hấn, không nghĩ tới đúng lúc hấn lại mở miệng nói với nàng: “Đi ra ngoài nha.”

“Hả?” Nàng hoàn toàn không thể tin, chính mình lại ngây người một lát.

“Tôi đã đói bụng.”

“Cái gì?”

“Theo giúp tôi đi ăn khuya.” (Hi hi, Hào ca bắt đầu tấn công rồi!)

“Hả?” Giờ chuyện gì đang xảy ra?

Không để ý tới nàng ngạc nhiên cùng đại ra, Chương Sĩ Hào trực tiếp nắm lấy cánh tay của nàng, đem nàng lôi ra thang máy, hướng nơi dừng xe của mình đi đến.

“Lên xe.” Hấn đem cửa xe mở ra, với nàng nói.

Ngả Lan trừng mắt nhìn, rốt cục phục hồi tinh thần lại, “Boss!” Nàng không biết làm sao mở miệng, lại bị ngắt lời.

“Nhanh lên!”

“Vâng” nàng lập tức lên xe. Cửa xe lập tức bị đóng lại.

Sau đó Chương Sĩ Hào đi tới cửa xe bên kia, ngồi vào ghế người lái bên cạnh nàng, khởi động động cơ, đem xe đi ra tầng hầm ngầm đi vào đường cái tấp nập xe cộ trong đêm. Đầu của nàng trống rỗng cùng một mảnh hỗn loạn.

Bây giờ là như thế nào? Boss làm chi đột nhiên bảo nàng cùng hấn đi ăn khuya nha? Nèn không phải là hấn đột nhiên yêu nàng đi?

Ha! Ha! Ha! Cũng không phải trong phim thần tượng, tuyệt đối không có khả năng! Cho nên, Boss đại nhân là phát cái gì thần kinh đâu?

Thất tình?

Không có khả năng, có điều, có thể là hấn không có thói quen một mình đi ăn khuya, không có tôm thì có cá cũng được, đành phải chịu thiệt xem nàng là bạn, hoặc là, hấn đột nhiên nhớ tới lần trước nàng chạy xe đưa hấn về nhà, cho nên hấn muốn đáp tạ nàng một chút?

Tóm lại, mặc kệ lý do của hắn là gì, vừa lúc nàng cũng có chút đói, có lộc ăn sao mà không đi được? Chỉ cần Boss đừng kêu nàng trả tiền là được, nàng đang trôi trong suy tưởng của mình. “Lần trước lúc gặp người, đại khái cũng là hơn mười giờ, người thường tăng ca trễ như vậy?” Boss đột nhiên mở miệng hỏi nàng.

“Tình cờ mà thôi.”

“Có bao nhiêu lần tình cờ?”

“Một tháng đại khái hai, ba lần.” Nàng thành thật nói, sau đó nhin không được lại đối hắn thanh minh nói: “Bất quá tôi thật không có xin phí tăng ca, ta thề.”

“Ai hỏi em chuyện phí tăng ca?” Chương Sĩ Hào nhin không được quay đầu trừng nàng liếc mắt một cái.

“Ác.” Ngã Lan sờ sờ cái mũi, ngậm lại miệng.

“Em một tháng, có mấy ngày là tan ca đúng giờ?” Chương Sĩ Hào lại hỏi.

“Àn...”

“Tôi muốn nghe lời nói thật.” Thấy nàng do dự, biểu tình một bộ muốn nói dối, hắn đột nhiên bổ sung nói.

Ngã Lan nhin không được nhìn hắn liếc mắt một cái, hoài nghi hắn có phép đọc tâm, bằng không như thế nào biết nàng chính là muốn nói xạo.

Hao tổn tâm trí, hắn như vậy ở chuyện nàng tăng ca cùng truy mãnh đánh đập hỏi, nên không phải là muốn mượn lý do nói nàng không có năng lực, có phải muốn nàng cuốn gói chạy lấy người đi?

Nàng nhú mày, nhin không được nhớ tới mấy ngày hôm trước quản lý đã nặng lời nói, làm không tốt việc chính mình chính là không có năng lực, công ty không cần người không có năng lực, làm mọi người lo lắng, những lời này của quản lý, không phải là muốn nói đến nàng đi? Bởi vì nàng luôn là nhân viên hành chính tổng hợp tan ca cuối cùng, công ty gần đây có phải hay không muốn cắt giảm nhân sự nha?

“Boss, tuy rằng tôi cơ hồ mỗi ngày đều lưu lại tăng ca, nhưng là không phải là năng lực không đủ, trên thực tế công việc này với tôi mà nói kỳ thật là thành thạo.” Nàng vì năng lực làm việc của chính mình biện hộ, không muốn mất đi công việc hiện tại.

“Nếu thành thạo, thì tại sao mỗi ngày đều phải lưu lại tăng ca?” Hắn hỏi lại.

“Bởi vì ban ngày lúc đi làm, có quá nhiều đồng nghiệp muốn tôi giúp đỡ, làm cho tôi hầu như không có thời gian ngồi làm chuyện của mình, tôi mới phải lưu lại tăng ca hoàn thành công việc của mình.” Nàng giải thích.

“Ý tứ chính là, em ở trong giờ làm cũng không làm công việc của em? Công ty trả lương là mời em đến giúp người khác làm việc hay sao?” Hắn trầm giọng hỏi lại, trong giọng nói có chút che dấu không được cơn tức.

“Đó đều là việc công ty.” Nàng vội vàng nói.

“Vậy mua bữa trưa cũng là việc của công ty?”

Nàng đột nhiên không nói gì, nhớ lại mấy ngày hôm trước ở trong thang máy gặp phải hắn, hắn đại khái là nghe thấy được chuyện nàng ở trước thang máy, đáp ứng mua cơm trưa giùm đồng nghiệp.

“Khi đó đã là giờ nghỉ trưa.” Nàng cúi đầu, nhỏ giọng giải thích.

“Ngoại trừ lần đó, chẳng lẽ em sẽ không sẽ giúp những người khác chạy chân làm việc sao?”

Nàng lần thứ hai không có gì mà chống đỡ.

“Bắt đầu từ ngày mai, không để cho tôi biết em sau giờ tan ca còn lưu lại trong công ty tăng ca!” Hắn đột nhiên ra lệnh.

Ngã Lan khó hiểu nhim chăm chăm hắn, nhin không được bật thốt lên: “Không thể tăng ca? Tôi đây không có làm xong công việc làm sao bây giờ?”

“Em không phải mới vừa nói công việc đối với em mà nói, kỳ thật là thành thạo sao? Một khi đã như vậy, chỉ cần cự tuyệt những việc không thuộc về em, tự nhiên có thể ở trong giờ làm đem công việc giải quyết xong.”

“Chính là...”

“Tôi sẽ kêu Trương quản lý giám sát em, nếu em sau tan ca còn ở lại công ty tăng ca...” Hân nhìn nàng một cái, không đem lời nói cho hết, nàng cũng đã hiểu biết tính nghiêm trọng của nó.

Sau đó, Ngã Lan chỉ cảm thấy đau đầu, sau đó mặt cô mày cau lo lắng.

Về đến nhà, Ngã Lan vẫn là cảm thấy đau đầu không thôi, nàng cũng đã nói nàng tăng ca là không đòi thêm lương, Boss đại nhân tại sao muốn nàng sau giờ tan ca không được lưu lại tăng ca nha?

Chỉ cần cự tuyệt những việc không thuộc về người tự nhiên có thể ở trong giờ làm đem công việc giải quyết xong.

Hân nói được thật đúng là đơn giản, vấn đề là, hân nghĩ đến cự tuyệt là việc đơn giản như vậy sao?

Tuy rằng nàng đã làm ở công ty hai năm, lại vẫn là người trẻ nhất ở phòng hành chính tổng hợp, tiền bối nhờ người làm việc, người có thể nói không sao? Cấp trên gọi người làm việc, người có thể nói không sao? Hân thực nghĩ đến nàng trời sinh mệnh khổ, nàng là nô dịch phản cách mạng sao?

Hảo phiền ác, ngày mai bắt đầu không thể tăng ca, nàng thật sự có biện pháp tại trước giờ tan ca, đem công việc của mình làm xong sao? Nàng thật sự có biện pháp mở miệng cự tuyệt quản lý, Phó giám đốc hoặc các tiền bối nhờ nàng làm sao?

Chán ghét! Nàng hôm nay như thế nào như vậy không hay ho đụng tới Boss rồi? Tuy rằng ăn không phải trả tiền của hân một chút, nhưng là nàng tình nguyện không cần ăn cơm này, cũng không cần nhiều ra như vậy một cái phiền não nha!

Phiền chết người rồi, a —— a —— a ——

Ngã Lan ở trên giường lăn qua lộn lại, phiền đến ngủ không yên.

Bất quá nói nói như thế thôi, nửa giờ sau, nàng vẫn là không hay biết gì ngủ thiếp đi, sau đó là đến trời sáng.

Rình rình...

Một ngày mới bắt đầu, luôn khởi động từ đồng hồ báo thức.

Bình thường, Ngã Lan bị đồng hồ báo thức đánh thức, sau vẫn sẽ dung túng mình ở trên giường nằm thêm mười phút, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc trên giường, nhưng là hôm nay nàng không có nửa điểm hưởng thụ tâm tình, bởi vì vừa tỉnh dậy, chuyện tối ngày hôm qua lập tức xông vào trong óc nàng, làm cho mắt của nàng còn chưa mở ra, mày trước hết nhíu lại.

Chán ghét, nàng hôm nay muốn xin phép nghỉ một ngày, không cần đi làm a, thật sự hảo đáng ghét!

Nhưng là không được, chìa khóa văn phòng cùng phòng lưu trữ đều ở trong tay nàng, nàng hôm nay nếu không đi làm, sẽ có một đồng người sẽ không nhận được đồ dùng, mặc kệ là văn phòng phẩm cũng được, in ấn cũng được, đồ uống, đồ ăn vặt, tóm lại, nếu không giao cái chìa khóa cho người quản lý, nàng căn bản không thể không đi công ty.

Ai, nàng rõ ràng chính là cái tiểu viên chức hành chính tổng hợp mà thôi, vì cái gì trọng trách lại nặng nề như vậy? Là do chính nàng ảo tưởng sao?

Thỉnh thoảng làm người không chịu trách nhiệm một chút cảm giác cũng không tồi.

Không được! Nàng căn bản là làm không được loại sự tình này, cho dù thực xin nghỉ, lương tâm cũng sẽ bất an cả ngày, lo lắng sự tùy hứng của mình sẽ mang đến phiền toái cho công ty hoặc đồng nghiệp, quên đi, trên người nàng bị thiếu cái tế bào không chịu trách nhiệm.

Than nhẹ một tiếng, nàng nhận mệnh xoay người xuống giường, chuẩn bị đi làm.

Đánh răng, rửa mặt, thay quần áo, trang điểm, ăn điểm tâm, nàng một bên chuẩn bị đi làm, một bên không ngừng nghĩ cách, bắt chước tiền bối như thế nào cự tuyệt nhờ làm hộ.

Tình huống 1 ——

“Ngã Lan, giúp tôi đánh một chút phần văn kiện này, phải hai mươi phân.”

“Thực xin lỗi, Trương tỷ. Quản lý cần vội phần này số liệu trên tay tôi, nếu chị không vội, tôi làm xong việc này sẽ giúp chị đánh có được không?”

Ân, có thể đem ba chữ ‘có được không’ thu hồi, ba chữ kia giống như có cảm giác cầu xin tha thứ, nàng lại không có làm sai việc gì.

Cứ như vậy, nàng là có thể trước làm xong chuyện của mình lúc sau sẽ giúp người khác làm việc. Nếu đối phương không thể chờ, tự động sẽ đem công việc lấy về tự mình làm, ân, phương pháp kia không tồi.

Tình huống 2 ——

“Ngã Lan, cô phải xuống lầu nha? Thuận tiện giúp tôi mua ly cà phê đi lên được không?”

“Tôi cũng muốn!”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi đang vội.” Hoặc “Thực xin lỗi, tôi có thể phải đi thật lâu mới trở về.”

Ân, cái trước có thể dùng, cái sau nếu nàng lập tức trở lại, đây không phải là tự vả miệng mình sao? Kiểm có quá khó, ngẫm lại phải kiểm có thuyết phục hơn nữa mới được.

Đầu trống rỗng.

Đáng giận, hoàn toàn không thể tưởng được.

Chán ghét, nàng mặc kệ rồi! Tục ngữ nói rất đúng, bình đến tướng che, nước lên đất chặn, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nàng hiện tại muốn nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng, bởi vì có quá nhiều tình huống, quan trọng nhất là, nàng cho dù nghĩ muốn ứng phó tốt, đến lúc đó có thể hay không thuận lợi đem lời trong miệng nói ra, còn là không biết được.

Nàng hiện tại không chỉ cần có cách cự tuyệt thích hợp, mà cần chính là dũng khí để cự tuyệt người khác. Có được một trăm phương pháp cự tuyệt, không bằng có dũng khí đối người ta nói cự tuyệt, phải nàng cần chính là dũng khí.

“Chúng ta đều cần dũng khí, đối mặt lời đồn đãi chuyện nhảm...” Nàng nhin không được xướng ca khúc kêu là “Dũng khí” khá lưu hành, sau đó lại tạm dừng, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, “Thiên thần vạn năng a, thỉnh ban cho ta sức mạnh thần kỳ, cho ta dũng khí đi!”

Nàng thật sự cần dũng khí a.

3. Chương 3

“Chúng ta đều cần dũng khí, để đối mặt lời đồn đãi chuyện nhảm, đám đông chặt chẽ ta có thể cảm giác người, chôn ở trong lòng ta, của người thiệt tình...”

Không xác định ca từ đúng hay không, Ngã Lan tự mình giải trí thấp giọng ngâm nga bài “Dũng khí”, tâm tình có chút bất đắc dĩ, buồn bực, còn có chút trào phúng.

“Tiểu thư, của cô đồ uống xong rồi. Hai ly trà sữa trân châu, bốn ly cà phê, một ly kem tươi, hai ly tiên thảo cùng một ly trà xanh nửa viên đường đúng hay không?”

“Phải.” Nàng bước lên phía trước gật đầu đáp, sau đó đem tiền đã chuẩn bị sẵn thanh toán, một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Tốt lắm, không cần nhiều lời, đây là nguyên nhân nàng bất đắc dĩ, buồn bực, trào phúng, ai!

Đem theo mười ly đồ uống nặng trĩu, Ngã Lan trán đầy mồ hôi rời đi cần tin công ty, hôm nay thời tiết siêu cấp nóng, khó trách mọi người nghĩ muốn uống nước đá, hơn nữa một khắc cũng không thể chờ.

“Ngã Lan, cửa hàng của Lâm mụ mụ nói hôm nay sinh viên vừa làm vừa học xin phép nghỉ, không có người giao hàng, cô giúp chúng ta đi lấy được không?”

“Kính nhờ rồi! Quản lý cũng nói hần muốn uống kem tươi. Tất cả mọi người bề bộn nhiều việc, đi không được.” Một lát, “Quản lý nói việc của người không vội có thể chậm rãi làm không quan hệ, cho nên kính nhờ rồi!”

Xì, ngay cả “Quản lý nói việc của cô không vội” đều lấy ra nữa, hần còn có thể dùng cái gì cớ để cự tuyệt nha? Thật sự là bất đắc dĩ.

Lắc đầu, nàng cảm thấy bất đắc dĩ, nhanh hơn bước hướng đại lâu đi đến.

Cửa tự động vừa mở ra, đối diện xuất hiện không khí lạnh làm cho nàng nhin không được nhắm mắt lại, chậm rãi hít vào, lúc mở to mắt thiếu chút nữa không thở ra hơi.

Boss đại nhân!

Trời ạ, nàng như thế nào lại không may mắn như vậy? Một ngày hai mươi bốn tiếng, một ngàn bốn trăm bốn mươi phút, hần sớm không tiễn khách xuống lầu, trễ không tiễn khách xuống lầu! Không phải, phải nói nàng sớm không vào đại sảnh, trễ không vào đại sảnh, vì cái gì lại chọn lúc hần xuất hiện trong đại sảnh lại đi vào?

Không phát hiện, không phát hiện, hy vọng hần vội vàng cùng khách hàng hàn huyên, không có nhìn thấy nàng.

Từng bước, từng bước, lại từng bước, nàng thật cẩn thận hướng thang máy thẳng tiến, trên đường đi cả người cơ hồ đưa lưng về phía hần.

Thật vất vả rốt cục đi đến trước thang máy, nàng nhanh chóng ấn nút thang máy lên lầu, liền bắt đầu cố gắng cầu nguyện, dùng sức cầu nguyện thang máy chạy nhanh đến.

Nhìn thang máy từ lầu mười lăm chậm rãi đi xuống đến lầu mười, lầu bảy, lầu năm, lầu hai, lầu một, nàng thiếu chút nữa hoan hô ra tiếng.

Thang máy “Đình” một tiếng, cửa thang máy chậm rãi mở ra, nàng giống như kiến bò trên chảo nóng, ở cánh cửa mới mở được một nửa, liền khẩn cấp xách theo đồ uống tiến vào trong thang máy tị nạn.

Nàng dùng sức ấn nút CLOSE trong thang máy, thật tốt quá, an toàn rồi!

Nhưng nàng vui mừng quá sớm, nháy mắt một bàn tay lúc cửa thang máy sắp hoàn toàn đóng lại, đột nhiên vói vào khe cửa, cửa thang máy lập tức lại mở ra hai bên, Boss đại nhân tiêu sái tiến vào thang máy, làm cho nàng khóc không ra nước mắt. (Tỷ làm sao thoát khỏi tay Hào ca ca được, ha ha)

Chúng ta đều cần dũng khí để đối mặt Boss tức giận, nàng không tự chủ được ở trong lòng xướng, ô... “Lão... Bản” đón tiếp hay là đánh đập, chính là thanh âm có phần! Không, là thực chột dạ.

“Rất nặng đi? Muốn hay không tôi giúp cầm?” Boss đại nhân đưa tay ấn phím lầu mười, sau lại đè xuống nút CLOSE, mới quay đầu giương mắt nhìn nàng nói.

Như thế nào không hề nghĩ đến hần sẽ nói một câu như vậy, Ngã Lan đầu tiên là sửng sốt, sau mới nhanh chóng lắc đầu.

“Không! Không cần!” Lời nàng nói còn chưa dứt, Boss đại nhân đã đoạt đi túi đồ uống tương đối nặng trong tay trái của nàng.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hiện tại nàng rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt? Vì cái gì nàng có một loại cảm giác bồn chồn bất an đang lan tràn? Nếu hần giúp xách túi đồ uống, nàng đành phải nói lời cảm ơn với hần.

“Cám ơn.” Nàng cứng ngắc nói.

“Không khách khí.” Boss trả lời.

Muốn... khóc quá nga, quả thực là sự yên lặng trước bão táp nha, nàng lúc này khẳng định dữ nhiều lành ít, chuẩn bị trở về nhà viết đơn từ chức, ô...

Thang máy thông thả hướng lên trên, trong thang máy tràn ngập không khí bất an, làm cho Ngã Lan đều nhanh phải hít thở không thông.

Thật vất vả rồi cực tới lâu mười, “Đinh” một tiếng, cửa thang máy hướng hai bên mở ra, đưa vào không khí mới mẻ, cứu nàng một mạng.

“Tạ ơn, tạ ơn Boss giúp đỡ, còn đồ uống!” Nàng mỉm cười mở miệng nói, thân thủ nghĩ muốn tiếp nhận trên tay Boss cái kia túi đồ uống, không nghĩ tới nói còn chưa dứt đã bị ngắt lời.

“Ta giúp ngươi mang vào.” Thậm chí ngay cả cái túi bên tay phải của nàng hần cũng đoạt lấy.

Cái gì? Hần nói cái gì? Không có thời gian làm cho nàng từ kinh hải tự bình phục trở lại, bởi vì Boss đại nhân đã mang theo hai túi đồ uống bước ra thang máy, hướng văn phòng đi đến.

“Boss!” Nàng vội vàng đuổi theo, không đếm xỉa tới người ngồi ở quầy tiếp tân trước văn phòng đang ghen hòng trần trời nhìn – Lâm Lệ Văn, trực tiếp đuổi theo Boss đi vào trong phòng làm việc.

“Này đồ uống là ai nhờ Ngã tiểu thư đi mua? Lại đây nhận.” Vừa đi vào văn phòng, Chương Sĩ Hào lập tức đưa tay giơ lên túi đồ uống để trên bàn nơi mà tất cả mọi người đều nhìn thấy được, sau đó lạnh lùng giương giọng nói.

Tổng giám đốc đột nhiên xuất hiện tại văn phòng, đã muốn đủ làm cho người ta thần kinh căng thẳng, không nghĩ tới trên tay hần thế nhưng còn cầm đồ uống của mọi người, kêu bọn họ qua lấy, ai dám qua lấy nha? “

Trong phòng làm việc mỗi người đều cảm thấy bất an, một mảnh lặng im không tiếng động.

“Ngã tiểu thư, em nên biết đồ uống này là ai nhờ em đi mua? Em lại đây nêu tên.” Chương Sĩ Hào mặt không chút thay đổi nhìn Ngã Lan.

Nàng thật là thật khổ cực, hần như vậy không phải hãm hại nàng phạm tội bất nghĩa sao? Nàng xem hướng các tiền bối và đồng nghiệp trong phòng làm việc, không biết làm sao.

“Ngã tiểu thư.” Chương Sĩ Hào trầm giọng kêu lên.

Ngã Lan chậm chậm đi lên phía trước, không ngừng mà cầu nguyện này các tiền bối, đồng nghiệp có thể dám làm dám chịu, chính mình đi ra nhận tội.

Nhìn những người đó, nàng không nói gì thầm thỉnh cầu, sao biết bọn họ lại lấy vẻ mặt cảnh cáo nhìn chăm chăm nàng, tựa hồ muốn kêu nàng phải biết thông minh, tốt nhất đừng đem bọn họ thú nhận, nếu không hậu quả tự gánh vác, làm cho nàng nhất thời có cảm giác giống như bị đá một cước thật mạnh, này tính cái gì nha?

“Tổng giám đốc, có chuyện gì không?” Trương quản lý đi trở về, gặp Boss đại nhân đến phòng hành chính tổng hợp, kinh ngạc bước nhanh đi tới hỏi.

Tổng giám đốc một câu cũng chưa nói, chính là thông thả nhìn mọi người ở đây liếc mắt một cái, nhất là Ngã Lan, liền thẳng tắp hướng phòng quản lý đi đến. Trương quản lý vẫn đang không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể chạy nhanh theo sau.

Phòng quản lý cửa đang mở lại đóng lại, trong phòng làm việc vẫn còn một mảnh không khí trầm trọng, không người nào dám đi lấy chính mình đồ uống.

Ngã Lan trầm mặc chậm chậm quay về chỗ ngồi của mình, ngồi xuống làm việc.

“Ngã Lan, chúng ta đồ uống như thế nào lại ở trên tay Tổng giám đốc?” Cách vách bàn Trương Hí Huệ đem ghế dựa vào bên cạnh bàn của nàng, nhỏ giọng hỏi.

“Lúc ở thang máy, Tổng giám đốc thấy tôi một người cầm nhiều như vậy đồ uống, đột nhiên đưa tay đem đồ uống trên tay tôi nói giúp mang đi, tôi có thể làm sao bây giờ? Cũng không thể cướp chúng lại?” Nàng bắt đầu dĩ trả lời.

“Tôi chưa bao giờ biết Tổng giám đốc lại như vậy bình dị gần gũi.” Ngồi sau lưng nàng Liêu Trân Trân đột nhiên lại nói, trong giọng nói có vẻ không cho là đúng, cùng hừ hừ thực thực ghen tị.

“Cô nói là sự thật sao? Là Tổng giám đốc chủ động giúp cô, không phải cô nói gì đó với Tổng giám đốc, Tổng giám đốc mới có thể đi đến nơi đây sao?” Trương Hỉ Huệ hoài nghi truy hỏi.

Ngã Lan cảm giác lòng mình chìm đi xuống mấy tấc.

“Cô hôm nay bắt đầu từ sáng, liền trở nên có điểm kỳ quái, gọi cô làm giúp chuyện gì, cô đều lấy cớ nói vội, không chịu giúp. Cô có phải hay không đã sớm thấy khó chịu mỗi lần chúng ta gọi người làm giúp việc, cho nên mới chạy tới tố cáo với Tổng giám đốc?” Liêu Trân Trân lớn tiếng chất vấn.

“Là như vậy phải không, Ngã Lan?” Trần Sĩ Kiệt cũng đi tới, vẻ mặt nghiêm túc lại hàm chứa ý trách móc hỏi.

“Không phải.” Ngã Lan chính nghĩa trả lời, nàng có thể chịu một nhọc vì bị tiền bối sai phái nô dịch, nhưng tuyệt không chịu ủy khuất vì chuyện mà mình không làm.

“Cô dám nói cô đối với chuyện chúng ta bình thường gọi người giúp làm việc, không mang một chút không phục hoặc nén giận sao?” Liêu Trân Trân như là cố ý đập bàn hỏi nàng.

“Không có.” Nàng cũng không có cảm thấy gì không phục hoặc nén giận, nhưng thật ra từng có chút bất đắc dĩ.

“Cô nói lời như thế ai tin nha?” Vẫn không nghĩ buông tha nàng, Liêu Trân Trân nhẹ nhàng cười nhạo nói.

Đối với nàng không như vậy phản cảm, Trương Hỉ Huệ cùng Trần Sĩ Kiệt sau khi nghe Liêu Trân Trân nói, đột nhiên nhướng mày, trên mặt đồng thời lộ ra tia nghi ngờ.

“Ngã Lan, cô nói thật, chúng ta sẽ không trách cô, dù sao chúng ta bình thường thật phiền cô nhiều lắm, cho nên người không cần phải nói ra lời trái lương tâm.” Trần Sĩ Kiệt tiếp tục nói.

Lời trái lương tâm? Bọn họ là con giun trong bụng nàng sao? Bằng không, như thế nào sẽ biết lời nàng nói đến tội cùng là nói thật hay nói dối, vẫn là lời trái lương tâm?

Ngã Lan đột nhiên cảm thấy được có điểm buồn cười, nhưng phát hiện mình một chút cũng cười không nổi, này đó đồng nghiệp, bình thường đều là dùng thái độ như thế này đối đãi nàng – người đem hết cả người lẫn võ giúp bọn hắn làm việc sao?

Nàng nhin không được rung mình một cái, đột nhiên cảm thấy được có chút lạnh, tâm lãnh.

“Tôi nói đều là lời nói thật, nếu các người không tin, tôi cũng không thể nói gì hơn.” Nàng đứng lên, rời đi chỗ ngồi, rồi đi nơi làm người ta thất vọng, đau khổ văn phòng.

Sự tình vẫn chưa xong.

Ngã Lan đi một chuyến toilet, trở lại văn phòng, đã bị Trương quản lý kêu vào phòng quản lý.

Nàng bất an không yên đứng trước bàn làm việc của quản lý, nghĩ thầm xong rồi, quản lý kêu nàng vào nhất định là muốn đuổi việc nàng, bởi vì quản lý trên mặt biểu tình muốn nói lại thôi chắc đã muốn gián tiếp nói cho nàng chuyện này.

“Ngã Lan, cô...” Trương quản lý muốn nói lại thôi nhìn nàng, do dự trong chốc lát, mới thật cẩn thận hỏi nàng, “Người cùng Tổng giám đốc có qua lại sao?”

Ngã Lan nghiêm chỉnh há hốc mồm.

“Cái gì?” Nàng cứng họng nhìn Trương quản lý, cho là mình nghe lầm.

“Cô có phải hay không cùng Tổng giám đốc qua lại?” Trương quản lý thật cẩn thận hỏi lại một lần nữa.

Nàng trợn mắt há hốc mồm nhìn Trương quản lý, chỉ cảm thấy khó có thể tin, bất khả tư nghị, còn có không hiểu ra sao, mặt danh kỳ diệu, sau đó cảm thiếu chút nữa rơi xuống.

“Quản lý, ngài đang nói cái gì nha?” Nàng hai mắt mở to, ngạc nhiên kêu lên.

“Không phải sao?”

“Không phải!” Nàng trịnh trọng phủ nhận.

Rốt cuộc là ai như vậy chán ghét nàng, thế nhưng ngay cả lời đồn khoa trương như vậy đều tạo ra? Nàng rất giận.

“Quản lý, ngài như vậy lại tin loại này lời đồn nhảm, nói ra như vậy không thấy thật kỳ quái? Tôi làm sao có thể cùng Tổng giám đốc qua lại? Tôi dựa vào cái gì nha, ngài cảm thấy được tôi có chỗ nào sẽ làm Tổng giám đốc coi trọng? Diện mạo? Dáng người? Hay là gia thế bối cảnh, bằng cấp?”

“Nếu tôi đây có cách gì có thể làm cho Tổng giám đốc thích, yêu tôi, ngài cảm thấy được, tôi còn phải làm việc vất vả như vậy sao, bị mọi người hô đến gọi đi, mỗi ngày còn phải tăng ca đến nửa đêm, chỉ vì lĩnh mỗi tháng không đến ba vạn nguyên tiền lương sao?” Nàng kích động phản bác, vào công ty hai năm, nàng lần đầu tiên phát hỏa như vậy.

“Cô không cần kích động như vậy.” Tựa hồ bị phản ứng kích động của nàng hù dọa, Trương quản lý ôn nhu trấn an.

“Tôi không có kích động, tôi chỉ...”

Nàng chính là cảm thấy được rất không giá trị, cảm thấy được nản lòng thoái chí mà thôi.

Tuy rằng nàng trả giá cho tới bây giờ cũng không cần hồi báo, cũng không yêu cầu được cảm tạ cái gì, nhưng cơ bản nhất là tín nhiệm, tôn trọng cùng thân mật, bọn họ ít nhất hẳn là cho nàng đi? Kết quả xem nàng hiện tại rơi xuống cái gì kết cục?

Bị hoài nghi là hướng Boss tố cáo, bị nói là trong ngoài không đồng nhất nói lời trái lương tâm, còn bị cấp trên nghi ngờ cuộc sống riêng tư của nàng, nàng rốt cuộc là làm sai cái gì nên bị nghi ngờ, bị xa lánh? Đơn giản là nàng muốn tìm về một chút thuộc về mình thời gian làm việc, không muốn lại làm người hô đến gọi đi, chân sai vật tiểu muội sao?

Nàng thật sự cảm thấy được chính mình hai năm qua trả giá thật không đáng!

Ngả Lan nhin không được bữu môi cánh hoa tự giễu, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn về phía cấp trên, trực tiếp mở miệng hỏi: “Quản lý, ngài bảo tôi tiến vào, là muốn đuổi việc tôi sao?”

“Cái gì?” Trương quản lý ngốc sững sốt, vội vàng lắc đầu. “Không phải. Người tại sao có thể nghĩ như vậy?”

“Vậy kêu tôi vào là vì cái gì?” Nàng hỏi.

“Bởi vì Tổng giám đốc tựa hồ đối với việc cô luôn giúp người khác làm việc cảm thấy thực tức giận, cho nên tôi mới muốn biết lý do.”

“Tôi cùng Tổng giám đốc có phải hay không có quan hệ đặc biệt?” Nàng nhìn Trương quản lý không chuyển mắt, thay hẳn đem lời nói cho hết.

Trương quản lý nhin không được lộ ra biểu tình xấu hổ.

“Quản lý, ngài có biết Tổng giám đốc vì cái gì lại tức giận sao?” nàng tiếp theo còn nói.

“Vì cái gì? Cô biết nguyên nhân chính sao?”

“Quản lý biết tôi vì cái gì hầu như chiều nào sau khi tan ca đều phải lưu lại công ty tăng ca sao?” nhìn cấp trên, Ngả Lan không trả lời mà hỏi lại.

“Lưu lại tăng ca, đương nhiên là bởi vì công việc không có làm xong. Không phải sao?”

“Vậy ngài có biết vì cái gì tôi mỗi ngày không có biện pháp hoàn thành sớm công việc, đem công việc của mình làm xong sao?”

“Tôi biết có rất nhiều người đều thích tìm cô thay bọn họ làm việc, cô nếu có công việc chính mình phải làm, có thể nói ra!”

“Nói ra hữu dụng sao?” Nàng ngắt lời nói. “Quản lí chẳng phải thường nói với tôi một câu, không phải là ‘Công tác của cô không vội, trước giúp tôi làm cái này? Những người khác chẳng lẽ không dựa trên dưới làm theo sao?’”

“Ý của cô là đang trách tôi sao?” Trương quản lí đột nhiên nhú mày.

“Tổng giám đốc sở dĩ sinh khí, là bởi vì liên tục hai lần thấy tôi ở lại công ty tăng ca thêm đến mười giờ mới tan ca, thấy nghi ngờ năng lực của tôi, lúc sau lại thấy tôi thể nhưng ở trong thời gian làm việc thay mọi người chạy chân mua tiện lợi, đồ uống, hẳn mới phát hỏa. Công ty trả lương mời tôi đến đi làm, là muốn thay công ty công tác, mà không phải thay những người khác làm chạy chân tiểu muội. Quản lí, nếu ngài là Tổng giám đốc của công ty, nhìn đến tình huống này, chẳng lẽ ngài sẽ không phát hỏa sao?”

Trương quản lí đột nhiên không lời nào để nói trầm mặc xuống.

“Tôi không biết Tổng giám đốc hay không có cùng quản lí nói qua, nhưng là tôi đã bị cảnh cáo, từ hôm nay trở đi không chính xác sau giờ tan ca còn ở lại công ty tăng ca. Cho nên quản lí, nếu ngài không có gì để nói, tôi có thể đi ra ngoài làm việc sao?”

Nàng thu hồi vẻ mặt tươi cười, nghiêm túc nói.

“Đi ra ngoài đi.”

Cúi mình chào, nàng xoay người đi ra phòng quản lí, trở lại chỗ ngồi tiếp tục làm việc.

Trong phòng làm việc không khí vẫn đang u ám, cũng không có bởi vì qua một thời gian ngắn mà cải thiện, nhưng chính là có người có thể hậu trừ kiểm bị, dùng đối trá nộ cười tới gần nàng, lấy đạt tới mục đích.

“Ngã Lan, quản lí tìm cô làm cái gì? Không tìm cô phiền toái đi?”

“Àn.”

“Vừa rồi phòng nghiệp vụ gọi điện thoại đến, nói bọn họ có văn kiện muốn giao. Cô có thể được giúp tôi lấy lại đây? Tôi đang đợi điện thoại, đi không được.”

“Thực xin lỗi, tôi còn có rất nhiều công việc phải làm, cô kêu người khác giúp cô đi lấy được không?” Nàng cũng không ngần đầu lên cự tuyệt.

“Chỉ cần năm phút đồng hồ.”

“Thực xin lỗi.” Nàng không nghĩ lại làm người tốt, từ bây giờ bắt đầu.

“Cô... Quên đi, cầu cô không bằng cầu thần. Nếu không thật đúng là nghĩ đến cô không chịu làm nữa!” Hừ nhẹ một tiếng.

“Người ta hiện tại có Tổng giám đốc đại nhân làm chỗ dựa vững chắc, không thể so sánh nổi, tôi xem cô vẫn là nên ít phiền nàng, miễn cho không cần thận bị cần một cái.” Liêu Trân Trân cảnh cáo nói, trong giọng nói tràn ngập trào phúng.

“Đúng vậy á, cô như thế nào không nói sớm đâu? Thực xin lỗi nha, Ngã Lan, cô lòng dạ rộng lượng, hẳn là đại nhân không chấp tiểu nhân đi?”

Ngã Lan mặt trước sau không chút thay đổi, trầm mặc không nói, làm chuyện của mình.

Nàng tự nhủ chính mình không cần để ý các nàng thì tốt rồi, hiện tại các nàng đang nổi nóng, khó tránh khỏi sẽ nói chút chanh chua, lời nói châm chọc khiêu khích, chờ hết hôm nay hoặc qua thời gian sau, tự nhiên sẽ không có việc gì.

Đương nhiên, nếu muốn trở lại như lúc trước là không thể, bởi vì nàng cũng đã có cơ hội thay đổi, sẽ không lại làm người hô đến gọi đi, cái người tốt. Bất quá ít nhất hẳn là có thể ở chung hòa bình đi? Dù sao mọi người là đồng nghiệp cùng chung một văn phòng.

Nàng là như thế hy vọng xa vời.

Lúc trước đi làm trong công ty, Ngả Lan đều cảm thấy được thời gian trôi quá nhanh, trong nháy mắt đã tới giờ tan ca, mà nàng lại còn có một đống lớn công việc chưa có làm xong, thời gian hoàn toàn không đủ sử dụng.

Chính là hôm nay, nàng quả thực như đứng đông cứng, như ngồi đồng than, đợi tiếng chuông tan ca vang lên, đợi đến tóc đều nhanh phải bạc trắng.

Còn mười phút nữa.

Nàng liếc nhìn một cái đồng hồ trên cổ tay, nghiêng về phía cửa, một bên vội sắp xếp lại đồ đạc đã sớm dọn gọn gàng trên bàn.

Nguyên lai đây là tâm trạng muốn tan ca sớm, thật đúng là kích thích nha. Nàng vui vẻ nghĩ.

Còn tám phút nữa.

Lần đầu tiên tan ca sớm như vậy, về nhà nàng muốn làm cái gì đây? Đúng rồi, trong nhà tủ lạnh dường như đã thật lâu không dọn, dọn tủ lạnh cũng không sai.

Àn, còn có vách tường phòng bếp cũng thật lâu không lau, mặc dù ở nhà số lần nấu ăn không nhiều lắm, một tuần nhiều lắm hai ba lần mà thôi, nhưng vẫn là sẽ có khói dầu cùng tro bụi, là nên lau lau chùi chùi một chút.

Nghĩ như vậy còn sàn phòng tắm, tuy rằng nàng cách hai, ba ngày sẽ lau một lần, nhưng thật ra đều không có lau vách tường, cũng nên lau chùi. Sau đó rất nhiều quần áo mùa đông còn để trong tủ, rất nhiều quần áo mùa hè trong tủ lấy ra còn chưa sắp xếp gọn gàng, phòng cũng đã lâu không có tổng vệ sinh, tiểu thuyết trước kia mua đều nằm ở trong góc dính đầy bụi, cũng nên hảo hảo sửa sang lại một chút.

Trời ạ, không thêm nghĩ nữa, như vậy tưởng tượng ra là nàng còn có nhiều như vậy việc phải làm, nàng quả thật không phải là một người có thể nhàn rỗi.

Tâm tình đột nhiên trong lúc đó tốt lên, nàng lần thứ hai liếc mắt nhìn thời gian trên đồng hồ một cái.

Còn hai phút.

Thật tốt quá! Bởi vì nàng hiện tại rốt cục có loại sung sướng, cảm giác khẩn cấp muốn tan ca, không phải chỉ có đơn thuần tâm tình bất đắc dĩ muốn trốn chạy mà thôi.

Đồ đồ... Trên bàn điện thoại đột nhiên vang lên.

Nàng nhin không được nhíu mày, lần đầu tiên thử nghiệm cảm giác mới mẻ này, không nghĩ sắp tan ca liền nghe được tiếng điện thoại vang lên.

Nàng đưa tay đi nghe.

“Phòng hành chính tổng hợp, xin chào.”

“Ngả Lan?” Không phải là thanh âm thực quen thuộc.

“Đúng vậy.”

“Tôi là Chương Sĩ Hào.”

Ngả Lan trong nháy mắt trong đầu một mảnh trống rỗng, lập tức nàng cảm thấy tức giận, bởi vì nếu không phải hân, nàng hôm nay như thế nào lại trở thành đối tượng cho mọi người chỉ trích?

“Đúng vậy, xin hỏi có gì phân phó?” Nàng lạnh lùng đáp lại, ngay cả Boss cũng không muốn gọi.

“Năm phút sau, dọn dẹp đồ của em rồi đến bãi đỗ xe.”

“Vì cái gì?” Nàng nhin không được hỏi.

“Xác định em có tan ca đúng giờ.”

“Tôi sẽ tan ca đúng giờ!” Nàng ngăn không được tức giận nói.

“Sau đó đem công việc mang về nhà làm?”

“Tôi không có!”

“Mất thấy mới tin. Năm phút sau gặp ở bãi đỗ xe.” Nói xong, hấn cúp điện thoại.

“Cái tên chán ghét!” Ngả Lan giận không kiềm được dùng sức đem ống nghe đập mạnh xuống.

“Làm sao vậy? Là ai vậy?” Trương Hỉ Huệ rất ít thấy nàng phát hỏa nhin không được tò mò nhìn nàng, mở miệng hỏi.

“Không có gì.” Không nghĩ sinh nhiều việc, làm cho đồng nghiệp biết đại Boss thế nhưng lại gọi điện thoại cho nàng cái tiểu viên chức, nàng nhin xuống tức giận, nhẹ nhàng băng quơ lắc đầu nói.

Tiếng chuông tan ca rốt cục vang lên.

Nàng lập tức dọn dẹp mặt bàn, đem máy tính tắt đi, đem ngăn kéo khóa lại, sau đó đứng dậy đeo lên ba lô.

“Thật có lỗi, tôi đi trước.” Nàng nhìn mọi người nói, sau đó trở thành người đầu tiên rời công ty tan ta.

Tuy rằng bình thường sau khi tan ca số người còn tiếp tục ở lại công ty tăng ca không nhiều lắm, nhưng là trong nháy mắt tiếng chuông hết giờ vang lên, liền thu dọn đồ đạc người đeo túi rời đi cũng không nhiều, cho nên thang máy không kẹt, bãi đỗ xe ở tầng ngầm lại không có một người.

Ngả Lan bởi vì từng đến nơi này, chỗ đậu xe đại Boss một lần, cho nên biết xe Boss là chiếc nào, đậu ở nơi nào.

Nàng mang theo vẻ mặt ngăn không được khó chịu cùng tức giận, thẳng tắp phương hướng chính xác đi đến.

Hỗn đản Boss! Hấn nghĩ đến nàng không có việc làm sẽ chết sao? Mất thấy mới tin! Hay là hấn nghĩ đến nàng sẽ đem văn kiện cơ mật của công ty mang về nhà, sau đó tiết lộ đi ra ngoài? Nàng chỉ là một cái hành chính tổng hợp tiểu viên chức?

Phải kiểm tra liền cho hấn kiểm tra, kiểm tra xong, nhìn hấn còn có cái gì để nói, đáng giận đại hỗn đản!

Đi đến cạnh xe hấn, nàng trước sau nhìn xung quanh tìm người, căn bản liền không nghĩ tới đại Boss lại nhanh hơn nàng đã ở trong xe chờ nàng, cho nên cửa xe không hề báo trước đột nhiên ở bên người nàng mở ra, thực muốn dọa nàng mà.

“Lên xe.” thanh âm của Boss từ trong xe truyền ra.

“Vì!” Nàng vốn muốn hỏi vì cái gì, lại đột nhiên nghĩ đến nếu đứng ở bên cạnh xe Boss cùng Boss nói chuyện bị người công ty xuống dưới lấy xe bắt gặp, cũng không phải là chuyện gì tốt, đành phải ngậm lại miệng ngồi lên xe, cũng chủ động đem cửa xe đóng lại.

Đóng cửa xe xong, nàng lập tức đem trên vai ba lô lấy ra, động tác muốn đưa cho hấn.

“Anh không phải muốn kiểm tra sao? Cầm.”

“Nơi này quá tối, ra ngoài mới nhìn.”

Nàng sửng sốt, hoàn toàn vô lực phản bác, bởi vì bãi đỗ xe tầng ngầm đúng là rất tối. Nàng đành phải rầu rĩ ngậm lại miệng. Chờ hấn đem xe theo bãi đỗ xe tầng ngầm đi ra ngoài.

“Rồi, có thể nhìn.” Xe ra khỏi cao ốc, ra bên ngoài đường cái, nàng lập tức lại đem túi xách của chính mình đưa lên, thậm nghĩ nhanh lên làm cho hấn kiểm tra xong, thật nhanh tránh xa con người này.

“Tôi đang lái xe thấy thế nào? Em nghĩ muốn gây tai nạn xe cộ sao?”

Nàng nhướng mày, nhìn về phía ngoài cửa sổ xe bởi vì trong thời gian tan ca mà xuất hiện thật nhiều xe cộ.

Thật sự lúc lái xe phải đặc biệt coi chừng không thể phân tâm nếu không rất có thể sẽ gây ra tai nạn xe cộ. Nàng đành phải lần thứ hai ngậm lại miệng chờ lúc xe dừng lại nói sau.

Sau đó chỉ thấy tòa cao ốc công ty cách bọn họ càng lúc càng xa, xe của nàng đậu trước cửa cao ốc công ty cũng cách bọn họ càng lúc càng xa, càng lúc càng xa.

4. Chương 4

“Anh đừng tưởng rằng... mời tôi... ăn cơm, lại... mời tôi đến nơi này... quán ăn đêm... Đến uống rượu, tôi... sẽ tha thứ anh, anh... Nghe thấy không?”

Tiểu ngu ngốc nằm ở chỗ ngồi cạnh hắn trong xe, cũng đã say đến bất tỉnh nhân sự, còn nói mãi những lời vô nghĩa, đêm nay đại khái lời nói đã lặp lại tới lần thứ ba mươi, làm cho Chương Sĩ Hào dở khóc dở cười.

Quay đầu nhìn nàng một cái, hắn khẽ cau mày, ánh mắt lại không tự chủ được hiện lên tia ôn nhu.

Sớm biết rằng tiểu ngu ngốc này tửu lượng chỉ có một ly rượu, hắn đêm nay sẽ tùy ý ăn nàng, mang nàng đi quán ăn đêm, sau đó bồi nàng uống rượu.

Kỳ thật hắn đêm nay vốn là có bữa tiệc, lại chẳng biết tại sao trước lúc tan tầm lại muốn gọi điện thoại cho nàng, khi nghe thấy thanh âm nàng lạnh lùng cùng tràn ngập khó chịu, đột nhiên kêu trợ lý Ngô cùng Phó tổng giúp hắn đi bữa tiệc kia, sau đó đem tiểu ngu ngốc này lừa đến bãi đỗ xe tầng ngầm, sau khi cơm nước xong lại vì nàng tức giận bất muốn đến tội, mang nàng đến nơi nàng ngưỡng mộ đã lâu đi ROOM18 chơi. Nói thật, hắn gọi điện thoại cho nàng, ban đầu chỉ là vì phải nhắc nhở nàng đừng quên chuyện không được tặng ca, ai biết kết quả lại biến thành như vậy?

Chương Sĩ Hào nghiêm túc nghĩ, vì cái gì chính mình mỗi lần đụng tới nàng đều trở nên thất thường đâu? Nếu hôm nay đổi thành những người khác bị nó dịch ức hiếp, hắn này làm Tổng giám đốc còn có thể nhảy ra trông nom này đương sự sao?

Hắn thực dùng sức suy nghĩ, phát hiện đáp án đều chỉ có một là sẽ không.

Cho nên vấn đề đến đây, hắn vì cái gì lại đối tiểu ngu ngốc này đặc biệt đâu?

Hắn ở bên trong xe, nhìn chằm chằm ở ghế bên cạnh đang ngủ ngả trái ngả phải, nữ nhân ngủ còn ngáy nho nhỏ, không khỏi thở dài một hơi.

Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.

Hắn còn cho là mình ở vài năm sau sẽ gặp một nữ nhân thích hợp, hơn nữa nhất định sẽ cùng hắn môn đăng hộ đối, ôn nhu hiền lành, biết lễ nghĩa tiểu thư khuê các, không nghĩ tới tiểu ngu ngốc này lại vào lúc đó đột nhiên xông ra chen ngang.

Nàng bộ dạng... Nói thật, cho dù hắn hiện tại nghiêm túc nhìn, vẫn là cảm thấy được chỉ có thanh tú hai chữ có thể hình dung, nàng không khó xem, cũng không đặc biệt đẹp, bất quá làn da thật sự rất tốt, trắng nõn mềm mại, quả thực giống như da thịt trẻ con. Trên người nàng bộ phận khác làn da có phải hay không cũng như vậy?

Hắn nghiêm mặt, cảm giác thân thể của chính mình đột nhiên xao động đứng lên.

Không tự chủ được lắc lắc đầu, hắn cúi người, hít vào một hơi, mới lại đem ánh mắt dời về trên gương mặt đang ngủ say của nàng, muốn từ trên đó tìm ra lý do làm mình động tâm.

Mềm mại trắng nõn, thanh thanh tú tú khuôn mặt, không có gì đặc biệt xinh đẹp hấp dẫn người, bất quá lúc nàng mở mắt ra, ánh mắt to tròn sinh động, rất có lực hấp dẫn.

Ngoài ra, thanh âm của nàng êm tai dễ nghe, lúc cười lộ lên rất đáng yêu, lúc tức giận cũng thực đáng yêu, lúc hồn nhiên ngây ngốc càng đáng yêu, mỗi một cái biểu tình khác nhau hiện ra trên mặt nàng, đều đã làm cho hắn cảm thấy được thực đáng yêu...

Chương Sĩ Hào ngẩn ngơ, rốt cục phát hiện mình đã không có thuốc nào cứu được, trúng kịch độc tình yêu.

Tâm động lý do là cái gì râu ria, trọng điểm là hắn thực sự động tâm, vì nàng mà động tâm, mà thích, mà cảm thấy được trừ bỏ công việc, giống như còn cảm giác có cái gì càng đáng giá để hắn liều mạng. Vì một cái tiểu ngu ngốc liều mình, giống như có điểm không đáng.

Nhưng là nên nói như thế nào đây? Vì cái gì hấn hiện tại lại một chút cảm giác ảo não đều không có, thậm chí muốn mỉm cười đâu?

“Tiểu ngu ngốc.” Hấn đưa tay nhẹ nhàng chạm một chút lên gương mặt ngủ say kia, chỉ thấy nàng không có chút nào phản ứng.

“Thật sự ngủ như chết.” Hấn thì thào lẩm bẩm tự nói. Lại không biết nhà nàng ở nơi nào, hấn đành phải lái xe đem nàng quay về nhà mình an trí.

Buổi tối ngủ thẳng hết sức mơ mơ màng màng, Ngả Lan cảm giác muốn đi tiểu, liền từ trên giường đứng lên, trong bóng đêm theo thói quen hướng phòng tắm đi đến, sao biết, lại ở trên đường đụng vào một cái không biết từ nơi nào xuất hiện ra bức tường, phát ra một tiếng “Phanh”.

Chương Sĩ Hào bị tiếng “Phanh” này đánh thức, trong nháy mắt mở mắt ra, ngồi dậy đem đèn ở đầu giường mở lên.

Ngọn đèn nháy mắt sáng lên, làm cho hấn nhìn không được nhắm mắt lại, lại mở ra khi, liền thấy một người nào đó, một bên tay đang tựa vào tay vịn phòng giữ quần áo trên tường, một tay đặt ở trên trán không ngừng xoa xoa, làm cho người ta vừa thấy là biết vừa rồi một tiếng “Phanh” kia là chuyện gì xảy ra.

“Em muốn đi đâu?” Hấn xuống giường đi hướng nàng hỏi.

“Nước tiểu nước tiểu.” Nàng buồn ngủ dầy đặc nỉ non, ngay cả ánh mắt cũng chưa mở ra.

Xem nàng mơ mơ màng màng ngay cả “Nước tiểu nước tiểu” hai chữ này đều nói ra, chỉ biết nàng căn bản không tỉnh, mà là động tác y bản năng. Để tránh nàng tái đụng vào đầu, hoặc ngã gãy chân, hấn trực tiếp đem nàng kéo đến trước cửa WC, thay nàng mở cửa, đem nàng đẩy vào trong WC.

“WC ở đây.” Hấn nói với nàng, sau đó đóng cửa lại.

Đi trở về bên giường ngồi xuống, hấn quay đầu nhìn thoáng qua thời gian đồng hồ ở trên tủ đầu giường.

Hai giờ sáng.

Khó trách cảm thấy được mình mới vừa ngủ không bao lâu, bởi vì hấn chỉ mới lên giường có một lúc.

Đèn trong WC phát sáng, trong phòng đèn ở đầu giường cũng phát sáng, như thế này nàng từ WC đi ra, hấn là sẽ không lại gặp trở ngại hoặc té ngã đi? Hấn đoán nằm quay về trên giường, nhắm mắt lại, một hồi có chút bất tri bất giác lại hướng thần ngủ nhập vào.

Không biết qua bao lâu, hấn đột nhiên cả kinh mở mắt ra, trực giác phản ứng quay đầu xem vị trí bên cạnh, sao lại không thấy người nên sớm trở lại trên giường?

Nói sớm nên trở về dường như cũng không đúng, hấn vừa mới hấn là chỉ nhắm mắt một chút, không thật sự ngủ đi? Hấn quay đầu nhìn về phía đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường, con số đem hấn sợ tới mức trong nháy mắt tròn to hai mắt, cả người đều đã tỉnh lại.

Hai giờ ba mươi. Hấn thế nhưng ngủ hơn hai mươi phút, quả thực không thể tin được!

Cho nên người đâu? Chính là đi WC, hấn là không cần đi phải hai mươi phút? Vẫn là nàng thấy hấn đang ngủ, nhân cơ hội một người chạy đi về nhà, lúc hai giờ rưỡi sáng?

Hấn hoảng hốt vội vàng xuống giường, chuyện thứ nhất chính là vội tới WC đi tìm người, xem nàng hay không còn ở trong nhà cầu, hay là thật sự đã rời đi?

Sốt ruột, làm cho hấn một chút cũng không nghĩ tới chuyện lễ giáo, đẩy cánh cửa, liền vội đi vào.

Sau đó, ngây người.

Hấn ngây người, đứng ở trong phòng tắm chỉ bọc một cái khăn tắm, đang mơ hồ nguyên rửa chửi mình, ảo não đến Ngả Lan cũng ngây dại.

Thời gian nhất thời dừng lại.

Không có ai biết Ngả Lan có rất nhỏ tật xấu mộng du.

Nói là mộng du là có điểm nói quá sự thật, nàng chính là nửa đêm ngủ mơ mơ màng màng, dựa vào bàn năng làm một số việc, tỷ như đứng lên đi nhà cầu, uống nước, có đôi khi đã đói bụng còn có thể tìm đồ vật này nọ ăn, tỉnh lại sau cảm giác như là làm một giấc mộng, tuyệt không xác định kia mơ hồ trí nhớ là thật hay giả, thẳng đến nhìn đến bồn cầu WC, có cái chén xuất hiện ở đầu giường, hoặc là có vụn bánh mì hoặc vụn bánh bích quy rơi đầy đất, chứng tỏ hết thấy đều là thật sự.

Này thật xấu đối với không có bạn trai, vẫn sống một mình như nàng mà nói, vốn là không ảnh hưởng gì, chính là nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, chính mình lại mơ hồ ở bên ngoài qua đêm, ngay cả có phải hay không phòng tắm nhà mình đều nhận không ra, còn tại lúc buồn ngủ phát hiện mình còn mặc đồng phục cùng tất chân, liền tự động suy ra bản thân còn không có tắm rửa, sau đó liền cởi sạch quần áo chạy đến vòi hoa sen tắm.

Thảm chính là, làm nàng rất cực thanh tỉnh, phát hiện mình làm cái gì chuyện ngu xuẩn, chỗ nàng để loạn quần áo đã sớm bị nước tắm tắm ướt, thật sự là khóc không ra nước mắt a!

Thảm hại hơn chính là, đang lúc nàng khóc không ra nước mắt phát hiện mình không có quần áo mặc mà nghĩ muốn che đây, cửa phòng tắm lại đột nhiên bị người mở ra, xông tới một người nam nhân, mà cái tên nam nhân đó chính là Boss của nàng.

Không khí tựa hồ ở trong nháy mắt đông lại.

Chương Sĩ Hào hoàn toàn không thể ngăn ánh mắt của mình, nhìn chăm chăm đóa xinh đẹp Thủy Phù Dung trước mắt này.

Trong phòng tắm, ánh sáng nhu hòa chiếu vào người nàng vì vừa mới tắm mà hồng nhuận, trên da thịt xinh đẹp mềm mại còn vương những giọt nước lã lánh.

Bả vai của nàng thật xinh đẹp, cánh tay vừa thon vừa dài, cùng lộ ra ở ngoài khăn tắm cặp đùi tuyết trắng tuyệt đẹp, làm cho hắn không tự chủ được tưởng tượng cảm giác bị chúng nó triền miên ôm lấy. Còn có nàng trước ngực cho dù bị khăn tắm gắt gao bao lấy, cũng giấu không được đường cong đầy đặn, lại làm cho hắn nhất thời cảm thấy được miệng lưỡi khô lên.

“Boss...” Ngã Lan không biết làm sao cầm lấy khăn tắm trước ngực, cả khuôn mặt xấu hổ đỏ lên.

Phi lễ chó nhìn. Chương Sĩ Hào biết mình hắn là phải lập tức nói tiếng thực xin lỗi, sau đó rời khỏi phòng tắm; nhưng là hai chân của hắn lại không chịu nghe lời, động cũng không chịu động một chút.

“Boss.” Ngã Lan đỏ mặt xấu hổ lại kêu một lần, hy vọng hắn có thể hiểu được nàng cần một ít không gian riêng tư, sau đó mau lui lại ra ngoài cửa đi.

Làm nàng hai mắt trừng to chính là, hắn không lùi mà tiến tới hướng nàng, làm cho nàng không tự chủ được thối lui, sau đó không biết đá phải cái gì, cả người nhất thời mất đi cân bằng ngã xuống.

“A!” Nàng kinh hoàng thất thanh hét chói tai.

Chương Sĩ Hào động tác cực kỳ mau, cánh tay dài duỗi ra, lập tức bắt lấy nàng trên không trung đang múa may tay chân, lại dùng sức một cái, liền đem nàng đáng lẽ phải ngã về đằng sau, mà biến thành ngã về phía trước tiến vào trong lòng ngực của hắn.

Ngã xuống sàn nhà tức nhiên sẽ rất đau, nhưng là đụng vào một cái giống như tường đồng vách sắt rắn chắc trong ngực, cũng sẽ rất đau phải không?

“Đau quá!” Ngã Lan nhịn đau không được thở ra.

“Làm sao vậy? Có phải hay không trật chân rồi?” Chương Sĩ Hào hiểu lầm khẩn trương hỏi.

“Không!” Nàng mới nói một chữ, cả người lại đột nhiên bị hắn chặn ngang ôm lấy, sợ tới mức nàng nhất thời sợ hãi kêu ra tiếng. “A! Anh làm gì? Mau buông tôi xuống!” Nàng nhanh cầm lấy khăn tắm trên người, không dám giây dụa, sợ vật duy nhất che đây rơi xuống.

Chương Sĩ Hào không để ý nàng, đem nàng ôm vào phòng, đặt ở trên giường sau mới ở bên chân nàng ngồi chồm hổm xuống, nghĩ muốn xem xét đến chân bị thương của nàng.

“Chân nào?” Hấn hỏi nàng.

“Cái gì chân nào?” Nàng trừng mắt nhìn hấn, chỉ cảm thấy mặt mày kỳ diệu.

“Chân nào bị đau?”

“Tôi không có nói chân đau, là chính anh nói.”

“Không bị thương?” Hấn thông thả ngẩng đầu xem nàng.

“Không có.”

“Vậy em vừa rồi vì cái gì kêu đau?” Hấn đứng dậy cau mày hỏi.

“Của tôi cái mũi bị đâm cho đau quá.” Nàng nhìn hấn, mới xoa nhẹ cái mũi oán giận.

Chương Sĩ Hào không nói gì.

Trong phòng đột nhiên lâm vào một mảnh trầm tĩnh, không khí xấu hổ vừa rồi trong phòng tắm lại trở về quanh bộn họ.

Bất đồng chính là, lúc ở trong phòng tắm, Ngả Lan chỉ có trên người cái khăn tắm có thể che lấp chính mình thân thể trần truồng, hiện tại bên người hơn cái chăn đơn có thể dùng, nàng không chút do dự, lập tức đem chăn đơn kéo qua đến đem chính mình trùm kín chỉ trừ bỏ cái đầu là còn ở ngoài.

Xem nàng đem chính mình bao thành cái bánh chưng, làm cho Chương Sĩ Hào nhìn không được cảm thấy thật buồn cười.

“Em đang làm gì?” Hấn hỏi nàng.

“Đem mình bọc lại.” Nàng trực tiếp trả lời, thật mắc cười, làm cho hấn rốt cục nhìn không được cười ra tiếng.

“Anh như vậy không nóng sao?” Hiện tại chính là trong tháng tám.

“Trong phòng máy lạnh thật lạnh.”

“Như vậy, có lẽ tôi nên đem máy lạnh tắt đi.” Hấn thoáng lo lắng nói.

Ngả Lan nhú mày trừng hấn, hấn phải là ở hay nói giỡn, không có ý tứ gì khác đi?

Nàng quay đầu nhìn về bốn phía, cái chỗ này không giống như là phòng khách sạn, chẳng phải là nhà Boss? Vấn đề là, nàng vì cái gì lại ở chỗ này đâu?

“Boss ” nàng thật cẩn thận mở miệng, “Xin hỏi tôi vì cái gì lại ở chỗ này?”

“Em quên?”

“Quên cái gì?”

“Quên chuyện chúng ta cùng đi ăn cơm?”

” Cùng đi ăn cơm ở ROOM18 tôi đều còn nhớ rõ, vấn đề là chuyện sau khi đến ROOM18, cuối cùng tôi tại sao lại ở chỗ này, tôi liền một chút ấn tượng đều không có .” Nàng trừng mắt nhìn, nhìn không được lộ ra biểu tình xấu hổ. “Anh có phải hay không uống rượu, Boss? Anh bởi vì không biết nhà tôi ở đâu, cho nên mới mang tôi quay về nhà người ở đỡ một đêm? Boss, đây là nhà anh, đúng vậy không? Thật sự hảo xa hoa.”

Nàng đoán chắc là vậy, vấn đề là nàng hoàn toàn không nhớ rõ.

Nhìn vẻ mặt đơn thuần lại tò mò của nàng nhìn xung quanh, Chương Sĩ Hào đột nhiên có ý tưởng muốn lập tức đem nàng chiếm lấy cho riêng mình. Tập trung vào mục tiêu, trong thời gian ngắn nhất đạt tới mục tiêu luôn luôn là phương châm cùng nguyên tắc làm việc của hấn, đối với thứ mình thích, nhìn trúng ý, nghĩ muốn cả đời ở cùng nữ nhân này.

“Em còn nhớ rõ mình ở ROOM18 đã nói cái gì sao?” Hấn hỏi nàng.

“Nói cái gì? Tôi có nói cái gì sao?” Nàng đem ánh mắt trở lại trên mặt hắn, vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

“Em thật sự toàn bộ quên hết ?” Hắn chăm chú nhìn nàng.

“Tôi thật sự không nhớ rõ chính mình nói qua cái gì.” Nàng lắc đầu nói thật, cẩn thận hỏi: “Tôi có phải hay không đã nói gì đó không nên nói, Boss?”

Chương Sĩ Hào chăm chăm nhìn nàng, trầm mặc một lúc lâu mới thông thả mở miệng nói: “Em nói em thăm mền tôi đã lâu rồi.”

“Cái gì?” Nàng khó có thể tin giọng kêu lên.

“Em còn hỏi tôi có nguyện ý cùng em qua lại không?” Hắn tiếp tục nói: “Cuối cùng còn hướng tôi cầu hôn, hỏi tôi nguyện ý cùng em kết hôn sao?”

Nàng nghẹn họng trừng mắt trợn trối nhìn hắn, tiếp theo dùng sức lắc đầu. “Không có khả năng, không có khả năng, không có khả năng.”

Thế nhưng nói liên tục ba lần không có khả năng, chẳng lẽ nàng thật sự đối với hắn một chút hảo cảm hoặc hứng thú đều không có sao? Chương Sĩ Hào có chút tức giận bất bình, bất quá ở mặt ngoài lại bất động thanh sắc.

“Em dám nói em không thăm mền tôi sao?” Hắn nhìn chăm chăm nàng nói.

“Đó là chuyện thật lâu trước kia!” Nàng thốt ra.

Hắn tâm tình vui vẻ. Cái này tỏ vẻ nàng đối với hắn là có cảm giác!

“Chuyện thật lâu trước kia?”

Nàng dùng sức gật đầu.

“Vì cái gì? Em có bạn trai ?” Hắn nheo lại ánh mắt, toàn thân cơ thể nhất thời chật cứng lên.

Nàng dùng sức lắc đầu.

Hắn âm thầm thở một hơi.

“Cho nên vì cái gì em trước kia thích tôi, hiện tại không thích?” Hai tay của hắn nắm chặt nhìn chăm chăm nàng hỏi, một bộ quyết tâm muốn hỏi cho ra lẽ.

“Bởi vì là Boss.” Ngả Lan nhìn hắn một cái, mới do dự nói.

“Đây là cái gì trả lời, chẳng lẽ tôi trước kia không phải Boss sao?” Hắn nhíu mày vẻ mặt không hiểu ra sao.

Xem ra Boss đối với việc mình không được nữ nhân viên thăm mền cảm thấy phi thường hoang mang cùng bị tổn thương. Nhiều soái ca vì việc này mà cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương.

“Vẫn là có rất nhiều người vẫn đang thích Boss, thăm mền Boss, anh đừng lo lắng.” Nàng hướng hắn cam đoan.

“Tôi lo lắng cái gì?” Lời của nàng quả thực làm cho người ta không thể hiểu được.

“Lo lắng mình không được nữ nhân hoan nghênh.”

Hắn trừng mắt nhìn nàng, chỉ cảm thấy không có gì mà chống đỡ. Ai đang lo lắng điều này? Thật sự là không hổ danh là tiểu ngu ngốc!

“Vì cái gì em hiện tại không còn thích tôi? ” Hắn vội trực tiếp hỏi, một bộ khởi binh vấn tội giọng điệu.

Ngả Lan trừng mắt nhìn. Có điểm không hiểu bọn họ vì cái gì lại thảo luận đề tài này, mà nàng tại sao phải trả lời hắn vấn đề này? Hiện tại có điều,so sánh trọng yếu, phải là vấn đề nàng không có quần áo mặc đi?

“Boss,” nàng thật cẩn thận mở miệng kêu lên, “Phiền toái anh cho tôi mượn một bộ đồ mặc, tôi về nhà sẽ giặt trả lại cho anh, ân, nếu anh để ý bị mặc qua, tôi sẽ mua cái mới trả lại anh. Quần áo của tôi bị ướt.”

“Em còn không trả lời vấn đề của tôi.”

“Nếu tôi trả lời, anh nguyện ý cho tôi mượn y phục sao?”

“Tôi sẽ cân nhắc.”

Ngã Lan trừng mắt hắn, cảm giác có cổ tức giận động dậy ở trong cơ thể. Nhưng là có biện pháp nào? Coi hắn hiện tại tình hình này cũng chỉ có thể cầu hắn, mặc hắn áp chế bắt chẹt. Thật sự là ở dưới mái nhà người khác không thể không cúi đầu.

“Bởi vì tôi cho rằng thực tế cùng ảo tưởng rất khác biệt.” Nàng cắn cắn môi, trả lời vấn đề của hắn.

“Có ý tứ gì?”

“Boss cùng nữ nhân viên, tổng giám đốc cùng thư kí loại này là ảo tưởng, là tình tiết ghép đôi hay dùng trong tiểu thuyết tình yêu, lúc tôi còn là sinh viên hoặc mới ra xã hội, có lẽ còn có thể đối với nó tràn ngập ảo tưởng, nhưng là tôi đã vào công ty công tác hai năm, nếu còn nhìn không ra thực tế cùng ảo tưởng khác biệt, tôi rõ ràng đáng bị sét đánh chết đi, cũng không phải ngốc tử.” Nàng nói xong, đảo mắt một cái.

Chương Sĩ Hào cứng họng nhìn nàng, trong một lúc, chỉ cảm thấy không nói gì được.

“Cho nên, em thăm mền tôi là do tràn ngập ảo tưởng tình tiết tiểu thuyết, không còn thăm mền tôi là bởi vì phân rõ ràng thực tế cùng ảo tưởng khác biệt?” Hắn trầm mặc một chút, tóm lại hỏi.

“Phải.”

“Phải cái đầu người!” Hắn không khống chế được quát lên, tức đến muốn phát điên, hộc máu.

Ngã Lan bị hắn thành linh la to ghen họng nhìn hắn trân trối. Đây là nàng lần đầu tiên nghe thấy hắn lớn tiếng như vậy, hơn nữa dùng từ thật khó nghe, cái đầu người! Đây là có ý gì a?

“Boss...” Nàng thử mở miệng, hắn lại đột nhiên quay đầu trừng hướng nàng, làm cho nàng trong nháy mắt ngậm miệng câm như hến.

“Chỉ vì ảo tưởng, tôi đối với em mà nói, chẳng lẽ liền thật sự ngay cả một chút lực hấp dẫn đều không có?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi ép hỏi.

Ngã Lan trừng mắt nhìn, lúc này mới nhận ra, bưng tỉnh đại ngộ hiểu được, thì ra là do chính mình trong lúc vô tình xúc phạm tới hắn-lòng tự trọng của soái ca. Hắn như thế nào lại yếu ớt như vậy, miễn cảm lại dễ dàng bị tổn thương nha?

“Tôi không có nói như vậy, huống hồ nếu tôi cảm thấy được Boss đại nhân không có lực hấp dẫn, như thế nào lại có ảo tưởng đối với anh?” Nàng đem nói rõ ràng, nghĩ muốn giúp hắn thu hồi một chút lòng tự tin.

“Cho nên, kỳ thật em là thích tôi đúng hay không?”

Thật là, làm chi vẫn chấp nhất chuyện này nha? Nàng vừa rồi cũng đã nói đó là chuyện trước kia. Bất quá để tránh lòng yếu ớt của hắn lần thứ hai bị tổn thương, nàng liền thỏa mãn lòng hư vinh của hắn, thừa nhận chính mình lúc còn trẻ ngu xuẩn đi.

“Đúng rồi.” Nàng có chút không cam lòng trả lời.

“Vậy vì sao em thích tôi?” Chương Sĩ Hào nhìn chằm chằm xem xét nàng.

Trời ạ, nam nhân này nhất định không để yên a? Nàng không nghĩ lại theo hắn nổi bão.

“Boss, anh nói cho tôi mượn y phục.” Nàng nói.

“Trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã,”

Thật sự là! Hắn rốt cuộc muốn nghe bao nhiêu mới có thể thỏa mãn nha?

“Anh cao lớn anh tuấn, có nhiều tiền, năng lực trác tuyệt, ba mươi mà chưa kết hôn, hơn nữa không có tin đồn, vừa không hoa tâm cũng không lạm dụng. Như vậy có thể chứ? Boss đại nhân.”

“Xem ra em đối với tôi đánh giá cũng không tệ lắm.” Chương Sĩ Hào mỉm cười nói.

Thật tốt quá, hần rất cục vừa lòng.”Boss, quần áo, làm phiền anh.” Nàng mỉm cười nhắc nhở hần chuyện trọng yếu.

“Không vội, chúng ta còn chưa nói xong.”

Nụ cười ấm áp trên mặt Ngã Lan biến mất. Nàng trừng mắt nhìn hần, nhin không được cau mày nói: “Nói cái gì?”

“Việc chúng ta ở Room18 đã nói.”

Nàng cứng đờ, nhớ tới chuyện hần vừa mới nói nàng ở Room18 cầu hôn hần. Trời ạ, nàng lúc ấy nhất định là say điên rồi, mới có thể làm ra chuyện không thể tưởng tượng lại điên cuồng, đáng xấu hổ như vậy!

“Boss, tôi khi đó nhất định là say điên rồi, cho nên mới hồ ngôn loạn ngữ, anh có thể quên những điều điên rồ tôi đã nói hay không?”

“Em hần là nghe nói qua rượu vào lời thật.”

“Không phải mỗi người đều rượu vào lời thật, tôi liền thuộc loại rượu vào nói bậy.” Nàng vội vàng giải thích.

“Ý em chính là, em tuyệt không muốn gả cho tôi?”

Nàng dùng sức lắc đầu, thấy hần nguy hiểm nheo lại hai mắt, đột nhiên ngừng động tác lắc đầu, đổi thành dùng sức gật đầu. Suy nghĩ một chút lại ngừng lại.

Ồ... Hần rất cuộc muốn nàng gật đầu hay là lắc đầu đây?

“Em không nghĩ gả cho tôi?” Boss đại nhân lại hỏi nàng một lần nữa.

Nàng rất cuộc nên trả lời vấn đề này như thế nào? Nói không có thì lại lo lắng xúc phạm tới nội tâm yếu ớt của hần; nói là có lại cảm thấy được chính mình giống như người si nói mộng, si tâm vọng tưởng, lấy đá đập chân mình giống nhau, bởi vì nàng vừa mới nói nàng đã nhận ra thực tế cùng ảo tưởng khác biệt.

Thực phiền a, hần rất cuộc là muốn thế nào? Tức giận!

“Boss đại nhân, có thể phiền anh cho tôi mượn trước y phục mặc không?” Không hề nhần nhục chịu đựng, Ngã Lan giận tái mặt, khó chịu, không kiên nhẫn, người nếu không lấy quần áo cho ta, lão nương cũng sẽ không để ý giọng điệu của người, nàng nhìn hần lạnh giọng nói.

“Em vì cái gì vẫn kêu tôi Boss đại nhân?” Vừa rồi hần đã nghe nàng gọi nhiều lần như vậy.

Nàng nhìn hần, ngậm miệng không nói.

“Bất quá đây không phải là trọng điểm.” Hần nói.

Không phải trọng điểm hần còn nói! Ngã Lan trừng hần.

“Trọng điểm là, về sau em có thể phải thay đổi phương thức gọi tôi, vì quan hệ của chúng ta cũng sẽ thay đổi.” Hần nghiêm trang dặn dò nàng.

“Quan hệ thay đổi là có ý gì?” Hần biểu tình nghiêm túc làm cho nàng nhú mày, nhin không được mở miệng hỏi.

“Tôi nói tốt.” Hần nhìn nàng gật đầu nói.

“Tốt cái gì?” Nàng chỉ cảm thấy thật kỳ quái.

Hần mỉm cười, sau đó bình tĩnh tuyên bố nói: “Tốt, tôi nguyện ý cùng với em kết hôn.”

Nàng cứng họng nhìn hần, ngây người.

5. Chương 5

Ngả Lan mang theo một đôi mắt gấu mèo đến công ty đi làm, việc hồi sáng sớm này làm cho người ta cảm giác chỉ có một từ có thể hình dung, là “ngốc”.

Ngồi tại chỗ của mình ngẩn người, nhìn tròng trờng máy tính ngẩn người, mà ngay cả giữa trưa lúc cầm đũa ăn cơm cũng có thể ngẩn người, tóm lại chính là một cái “ngốc”.

“Ngả Lan.” Cùng nàng ăn cơm trưa đồng sự phòng kế toán Vu Tâm Linh thấy nàng như vậy, nhin không được đưa tay vả nàng một cái.

“Cái gì?” Ngả Lan đột nhiên hoàn hồn nhìn về phía nàng.

“Cậu có khỏe không?” Nàng quan tâm hỏi.

Vu Tâm Linh cùng Ngả Lan tuy rằng không cùng phòng, nhưng là giao tình tốt lắm. Là một trong số ít người sẽ vì cá tính thích làm người tốt của Ngả Lan mà mắng nàng. Nàng cũng thường nói với Ngả Lan là: “Sẽ bị cậu tức chết.”

“Tốt lắm nha.” Ngả Lan miễn cưỡng cười vui.

“Cậu nghĩ muốn lừa quỷ nha?” Vu Tâm Linh đảo mắt.” Tốt, vì sao cậu có đôi mắt thâm đen? Tốt, vì sao cậu lại mất hồn mất vía? Tốt, vì sao cậu ngay cả bài cốt của người đều không thấy , còn bất tri bất giác?”

“Bài cốt?” Cúi đầu, nàng xem mâm đồ ăn.”Bài cốt của tớ đâu?” (Bài cốt là gì vậy nhỉ?)

“Bị tớ ăn luôn rồi.” Vu Tâm Linh nói

Ngả Lan ngây người một chút, dở khóc dở cười kêu lên: “Tâm Linh!”

“Phụ nữ có thai cần bổ sung dinh dưỡng.” Vu Tâm Linh biểu tình một chút áy náy tự trách đều không có, còn nói đương nhiên.”Tốt, nói đi, cậu phiền não cái gì?”

“Tớ!”

“Đừng nói không có, cậu cho là công ty phòng hành chính tổng hợp và phòng kế toán khoảng cách xa lắm à? Cậu ngày hôm qua có hành vi khác thường đã sớm truyền khắp công ty, còn bảo tớ không biết nha?” Vu Tâm Linh ngắt lời của nàng.

Ngày hôm qua? Hành vi khác thường?

Ngả Lan tròng mắt nhìn mới bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai Tâm Linh cùng nàng nói là ban ngày ngày hôm qua “Ồ trong công ty” phát sinh chuyện, mà không phải là chuyện phức tạp mấy giờ buổi tối “Ồ nhà Boss” phát sinh.

Nàng không tự chủ được trộm thở dài một hơi, cũng phát hiện mình như vậy không được, nếu không phải chuyện ban ngày hôm qua, của nàng dĩ thường nhất định sẽ đưa tới hoài nghi cùng ghé mắt, đến lúc đó nếu có người giống Tâm Linh quan tâm hỏi nàng phiền não chuyện gì, nàng nếu không cẩn thận nói ra phải làm sao bây giờ? Nàng nhất định phải càng thêm cẩn thận mới được, tuyệt đối không thể để cho người khác phát hiện nàng cùng Boss trong tối đó không rõ quan hệ.

Tốt, tôi nguyện ý cùng em kết hôn.

Ai!

“Tại sao thở dài? Không cần nói với tớ là cậu không quen với hành động ngày hôm qua, cậu sớm nên làm như vậy, làm được thật tốt quá! Tớ không muốn cậu lại giống như trước kia làm chân sai vặt, làm người tốt, Ngả Lan nghe không?” Vu Tâm Linh vẻ mặt nghiêm túc ra lệnh cho nàng.

“Nghe được.” Nàng gật gật đầu.

“Nghe được thì phải làm được. Nếu cậu lại “ Nặng thào cũ nghiệp “, tớ về sau tuyệt không để ý cậu.” Vu Tâm Linh uy hiếp nói.

“”Nặng thào cũ nghiệp” không phải như thế dùng cho chuyện này?” Ngả Lan không khỏi bật cười.

“Giống nhau thôi, chỉ cần cậu đồng ý với tớ là đủ rồi. Hiểu không?”

“Uh.” Ngả Lan gật gật đầu.”Tớ sẽ không quay về lối cũ.” Nàng cam đoan nói với nàng.

“Tốt lắm. Một khi đã như vậy, sẽ đem mây của cậu buông ra đi, lại mặt nhăn đi xuống, nếp nhăn sẽ dài đi ra.”

Ngả Lan đưa tay sờ sờ mắt chính mình, nàng không biết là mình nhúu mây.

“Còn có, nếu cậu còn mệt, công việc lại không vội phải làm xong hôm nay, buổi chiều nên xin phép về nhà ngủ đi. Bộ dáng cậu khó coi chết đi được.”

“Khó coi?” Ngả Lan đột nhiên đối với diện mạo chính mình để ý. “Tâm Linh, người cảm thấy được tớ bộ dạng thế nào? Có phải hay không thực bình thường?”

“Thanh tú giai nhân.” Vu Tâm Linh thành khẩn trả lời.

“Thanh tú chính là bình thường.” Tư thế oai hùng hiên ngang của nàng có chút suy sụp.

“Không phải đâu! Thanh tú coi như là đẹp, bình thường cũng chỉ là bình thường mà thôi, cậu so với bình thường đẹp hơn nhiều lắm.”. Vu Tâm Linh quái dị nhìn nàng: “Cậu làm gì đột nhiên hỏi cái này?”

“Không có, chính là đột nhiên nghĩ đến người như tớ vậy, có dạng nào nam nhân mới sẽ thích tớ?” Nàng cúi đầu, vô ý thức dùng chiếc đũa chọc chọc đồ ăn trong bát.

“Nam nhân thật tinh mắt.” Vu Tâm Linh không chút do dự trả lời.

Ngả Lan ngẩng đầu nhìn nàng.

“Tớ thấy cậu là thiện lương nhất, tâm địa tốt nhất, lại không cùng người khác tranh đoạt, còn là nữ nhân dễ dàng thỏa mãn, Ngả Lan, chỉ cần là nam nhân thật tinh mắt đều sẽ thích cậu.” Một cái ý niệm nảy ra trong óc, Vu Tâm Linh nhảy bén hỏi: “Cái kia nam nhân xuất hiện sao?”

“Cái gì? Không có!” Ngả Lan cả kinh, lập tức phủ nhận.

“Không sao cậu lại đột nhiên để ý diện mạo chính mình?” Vu Tâm Linh lấy vẻ mặt “Cậu đừng gật tớ” nói. “Cậu không nghĩ nói với tớ, tớ cũng sẽ không buộc cậu nói. Chẳng qua có câu tớ nhất định phải nói, là ngàn vạn lần đừng xem nhẹ chính mình, hiểu không?” Nàng chăm chú nhìn nàng.

Ngả Lan đối nàng cảm kích gật gật đầu.

“Tốt lắm, ăn nhanh đi, đồ ăn đều lạnh. Bất quá hoàn hảo bây giờ là mùa hè.” Vu Tâm Linh đối nàng nhếch miệng cười.

Ngả Lan cũng mỉm cười lại, giơ lên chiếc đũa tiếp tục ăn cơm trưa của nàng, sau đó... Nhớ... ăn bài cốt ác, mình...

Cơm trưa qua đi, Ngả Lan quay về văn phòng, chuyện đầu tiên chính là điền đơn xin phép đưa cho quản lý ký, sau đó thu dọn đồ đạc về nhà ngủ.

Tối hôm qua, hơn hai giờ sáng tỉnh rượu xong, nàng cũng không có nghĩ thêm, tuy rằng Boss đại nhân thuận theo nàng yêu cầu, cho nàng mượn quần áo, lại chủ động lái xe đưa nàng về nhà, Về đến nhà cũng bất quá mới hơn ba giờ sáng, nhưng là đầu óc tràn ngập những lời trước đó, hại nàng ngay cả một chút buồn ngủ cũng tìm không thấy, ngủ không được.

Hảo, ta thuận ý cùng người kết hôn. Hẳn rồi cuộc là lấy tâm tình gì nói ra những lời này?

Hay là nói giỡn? Tâm tình tốt? Tâm huyết dâng trào nghĩ muốn lừa nàng, đùa bỡn nàng? Hoặc là hẳn là thật sự muốn cùng nàng kết hôn?

Vấn đề là vì cái gì? Hẳn rồi cuộc làm sao coi trọng nàng? Hay là hẳn cũng cùng nàng giống nhau, say đến hồ ngôn loạn ngữ?

Chính là nhìn dáng vẻ của hẳn lại không giống, hẳn rồi cuộc là tâm tính ở cái dạng gì lại nói ra câu nói kia?

Ngả Lan ở trên giường lăn qua lộn lại, rõ ràng mệt sắp chết, siêu cấp muốn ngủ, nhưng là đầu nàng chính là không chịu nghe theo, thanh tỉnh lại hỗn loạn xoay chuyển không ngừng, chuyển tới đầu nàng đều đau lên.

“Chán ghét.”

Nàng buồn phiền ngồi dậy, ôm cái đầu đau ngồi ần ần một chút, tập trung tinh thần, nhảy xuống giường bắt đầu tổng vệ sinh, đem những việc ngày hôm qua trước khi tan tầm muốn về nhà làm, sau lại bị Boss bắt cóc đi, chuyện gì cũng chưa làm, đem những việc nghĩ ra được nghĩ ra được theo đó đi làm.

Trước dọn sạch tủ lạnh.

Nàng đem đồ bên trong tủ lạnh tất cả đem hết ra, một bên kiểm tra hạn sử dụng, thấy quá thời hạn liền bỏ vào thùng rác, còn trong thời hạn thì lưu lại, đặt ở một bên, chờ trong tủ lạnh trống hết, dùng khăn đem trong ngoài toàn bộ lau một lần, rồi đem những thực phẩm lưu lại phân loại, để trở về.

Quay đi quay lại dùng sức lau dọn, lúc đứng, lúc ngồi chồm hổm, lúc thì kiễng mũi chân, nàng đem mình mệt đến cơ hồ sắp không cử động nổi hai tay, nhanh chóng vọt vào nhà tắm, mặc vào áo ngủ liền ngã xuống giường, bây giờ ngủ không vấn đề gì.

Ngoài cửa sổ ánh sáng từ sáng chuyển vào tối, trong phòng cũng giống như vậy.

Nằm ở trên giường, không bị chút ảnh hưởng của ánh sáng thay đổi chung quanh, hơi thở đều đều đang ngủ say.

Trên tường phòng khách, kim đồng hồ báo thức không ngừng mà di động, chậm chậm xoay chuyển qua một vòng, tí tách tiêu sái. Đi qua bốn giờ, năm giờ, sáu giờ, bảy giờ!

Đình... Trong phòng điện thoại đột nhiên vang lên, đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Ngả Lan ở trên giường trở mình một cái, đưa tay đến bên cạnh giường sờ soạng tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, nàng rút cục cũng đụng đến được điện thoại, đem tai nghe đặt bên tai.

“Này?” Nồng đậm buồn ngủ.

“Ngả Lan?”

“Àn.”

“Em đang ngủ?”

“Àn.”

“Tỉnh ngủ không? “

“Àn.”

“Ăn tối chưa?”

“Àn.”

“Em thật sự tỉnh ngủ sao?”

“Àn.”

Chương Sĩ Hào ở đầu kia điện thoại dở khóc dở cười, nghe thấy nàng trả lời chỉ biết nàng còn không có tỉnh. Hắn nhìn hiện tại thời gian, bảy giờ mười lăm phút, mặc kệ nàng là ngủ vài giờ, cũng nên đứng lên ăn bữa tối .

“Tôi qua đón em, cùng đi ăn bữa tối, em muốn ăn cái gì?” Hắn hỏi nàng.

“Àn.” Nàng còn tại ần.

Chương Sĩ Hào nhin không được khe cười một tiếng, đột nhiên một cổ húng khởi nổi dậy.

“Ngả Lan, em yêu tôi sao?” Hắn hỏi.

“Àn.” Nàng trả lời.

“Em thích tôi sao?”

“Ân.”

“Tôi có phải hay không bộ dạng rất tuần tú?”

“Ân.”

“Em có phải hay không khẩn cấp muốn cùng tôi kết hôn?”

“Ân.”

“Chúng ta đây ngày mai đi kết hôn được không?”

“Ân.”

Chương Sĩ Hào rốt cuộc nhịn không được cất tiếng cười to, tiếng cười khoái trá làm cho người ở đầu kia điện thoại dần thanh tỉnh lại.

Nàng mở to mắt chớp chớp, sau đó trừng mắt nhìn bóng tối trước mắt một lát, mới quay đầu nhìn về phía nắm ở trong tay mình, trong bóng đêm điện thoại vô tuyến lóe ra tia đỏ, hoài nghi nghe đầu kia điện thoại đang khoái trá cười to, ai nha?

“Này?” Nàng nghi hoặc mở miệng hỏi.

Nghe thấy đối phương đã không còn phản ứng “Ân”, Chương Sĩ Hào tiếng cười ngừng lại.

“Tĩnh?” Hắn nói, trong thanh âm tràn đầy ý cười.

“Ân. Xin hỏi anh là?” Ngã Lan trong lúc nhất thời nhớ không nổi này có một chút thanh âm quen thuộc là ai.

“Boss đại nhân.”

“Boss đại nhân.” Nàng kêu lên sợ hãi, đột nhiên theo giường thượng trở mình ngồi xuống.

Điện thoại đầu kia truyền đến một trận tiếng cười sung sướng, sau đó nói: “Tôi đợi qua chỗ em cùng đi ăn cơm. Hai mươi phút sau, gặp ở dưới lầu nhà em, bye.” Nói xong, dập điện thoại.

Ngã Lan lại cứng họng ngồi ngốc ở trên giường, sau một lúc lâu vẫn không thể hoàn hồn.

Nàng có phải hay không đang nằm mơ à? Boss đại nhân như thế nào sẽ biết số điện thoại nhà nàng? Và tại sao đột nhiên muốn tìm nàng cùng đi ăn cơm?

Còn nói hai mươi phút sau dưới lầu gặp? Nàng có đáp ứng cùng với hắn cùng đi ăn cơm sao?

Nhất định là nàng nằm mộng, dù sao nàng cũng không đáp ứng hắn, hơn nữa nàng một muốn chết, còn muốn ngủ.

Quay về trên giường nằm, Ngã Lan nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, như thế nào biết cơn buồn ngủ thế nhưng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi coi như xong, trong óc còn hiện ra một đồng lời nói rất kỳ quái, như là em yêu tôi sao, em thích tôi sao, tôi có phải hay không bộ dạng thực suất, em có phải hay không khẩn cấp muốn cùng tôi kết hôn, cùng chúng ta đây ngày mai đi kết hôn được không? Hơn nữa nói những lời này thanh âm toàn bộ cùng Boss đại nhân vừa rồi ở trong điện thoại thanh âm giống nhau như đúc.

Này vì cái gì lại như vậy? Là nàng ngày có chút suy nghĩ đêm có điều mộng sao?

Còn có...

Ác, ông trời, vừa rồi nói điện thoại, nàng nên sẽ không lại ở nửa mê nửa tỉnh làm chuyện gì ngu xuẩn đi? Dữ cảm thấy được hình như là sự thật, nàng lại bị “Mộng du” của chính mình tức chết rồi!

“Đáng giận.” Khẽ nguyên rửa một tiếng, nàng từ trên giường đứng lên, đem đèn trong phòng mở, bắt đầu thay quần áo.

Nàng không thích chứa nhiều sự tình trong lòng, như vậy sẽ làm nàng ngủ không yên, trừ phi làm mình mệt mỏi té xỉu, tựa như giống xế chiều hôm nay mới ngủ được, mà nàng tuyệt không thích như vậy. Biện pháp giải quyết tốt nhất, chính là đi cùng hắn đem nói cho rõ ràng.

Đúng vậy, nàng là muốn đi giải quyết sự tình, cũng không phải muốn đi cùng hắn ăn bữa tối.

Ngã Lan một bên tự nói với mình, một bên nhanh chóng mở tủ quần áo tìm kiếm quần áo thích hợp đêm nay mặc.

Nàng có một bộ âu phục màu thủy lam, thực thích hợp màu da của nàng, năm trước mặc đi tham gia hôn lễ Tâm Linh, tất cả mọi người đều đã thấy. Chính là quần áo năm trước, có thể hay không quá cũ đi ?

Cái này không được, đổi cái khác tốt hơn.

Cái này áo sơ mi dài tay cũng khá lưu hành, nàng thảng thốt lúc cùng Tâm Linh đi dạo phố mua được, màu trắng mặc cùng quần lửng khá đẹp! Ách, đó là Tâm Linh nói. Mặc bộ này hẳn là được đi?

Nàng nhanh chóng mặc vào, sau đó đứng ở trước gương soi soi một chút, đột nhiên lại cảm thấy được như vậy mặc hơi giống trẻ con, cùng Boss đại nhân bình thường mặc đồ vest áo sơ mi bộ dáng không hợp cho lắm, cho dù Boss mặc tây trang cũng không đeo caravat.

Àn, vẫn là đổi một bộ khác tốt hơn.

Áo sơ mi cùng váy ngắn?

Không được, cái đó và lúc đi làm bình thường có cái gì khác đâu?

Áo sơ mi với quần bò? Như vậy có thể hay không rất bình thường?

Tay mới đưa một nửa đến tủ quần áo, đột nhiên cứng người đứng ở giữa không gian.

“Mình đang làm sao nha?” Nàng tức giận đưa tay rứt lại, gõ đầu mình một cái.

“Còn nói cái gì phải đi giải quyết sự tình, không phải là muốn đi hẹn hò ăn tối, nếu không phải là muốn đi hẹn hò, còn trông nom mặc cái gì quần áo nha?” Nàng thì thào tự nói nhắc đi nhắc lại, có chút tức giận, tùy tiện vớ loạn áo sơ mi cùng váy ngắn mặc lên người, sau đó ngay cả gương cũng không soi, nắm lên ba lô bình thường vẫn hay dùng đi ra cửa .

“Muốn ăn cái gì? ” Sau khi lên xe, Boss đại nhân mỉm cười mở miệng hỏi.

“Tôi không phải là xuống đây cùng anh đi ăn cơm.” Ngã Lan bởi vì giận chính mình, giọng điệu có chút không tốt.

“Ác, vậy em xuống đây làm chi?” Boss đại nhân tâm tình tựa hồ không tồi, khóe miệng nháy mắt lại gương cao một chút.”Đến cùng anh đem chuyện nói rõ ràng.” Nàng hướng hắn nhún mày, nói mục đích chính.

“Ác, phải nói rõ ràng cái gì?” Chương Sĩ Hào buồn cười nhìn nàng một cái, đem xe vững vàng tiến vào dòng xe cộ.

“Chính là!”

“Chờ một chút. Muốn nói cũng cần năng lượng, đúng không? Chúng ta tìm một chỗ vừa ăn vừa nói. Muốn ăn cái gì? Kiểu Trung Quốc? Kiểu Tây?” Trong nháy mắt lại bàn tới chủ đề của hắn.

“Boss!”

“Sĩ Hào.” Hắn lập tức sửa đúng nàng xưng hô đối với mình.

“Anh là Boss của tôi.” Nàng không khỏi nhún mày.

“Cũng là bạn trai của em cùng vị hôn phu.”

“Anh không cần luôn nói như vậy sẽ làm người khác hiểu? Boss đại nhân”

“Sĩ Hào.” Hắn lần thứ hai ngắt lời nàng, kiên trì sửa đúng nàng đối với hắn cách xưng hô.

Ngã Lan đau đầu nhìn hấn, quả thực không biết nên làm thế nào mới tốt. Cái gì bạn trai, cái gì vị hôn phu, nàng cùng hấn khi nào thì tiến triển đến tầng này quan hệ a? Không phải là tối hôm qua lúc nàng uống rượu hồ ngôn loạn ngữ đích đi? Hấn nên không phải là xem là thật đi? “Chúng ta cần hảo hảo nói chuyện.” Nàng vẻ mặt nghiêm túc nhìn hấn, làm ngơ lần nữa bị sửa đúng xưng hô.

“Vậy em nhanh lên nói cho tôi biết em muốn ăn cái gì, chúng ta có thể ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.” Hấn mỉm cười nói.

Nàng không nói gì. Tuy rằng sớm nghe người khác nói qua Boss bọn họ rất khó đối phó, nhưng là thắng đến hiện tại, nàng mới chính thức có thể bắt đầu dĩ phải chu toàn Boss.

Ăn cái gì? Xem ra không cùng hấn ăn bữa cơm, là không có biện pháp cùng hấn đem chuyện nói rõ ràng.

Nàng đem ánh mắt chuyển hướng bên ngoài xe, cách đó không xa có cái bảng hiệu màu vàng ban đêm nở rộ hào quang.

“McDonald’s.” Nàng không chút do dự nói, bởi vì ăn cái gì không quan trọng, trọng điểm là nói chuyện.

“McDonald’s?” Chương Sĩ Hào quay đầu nhìn nàng, biểu tình có chút kinh ngạc, nhưng càng có nhiều khá thú vị ý cười.” Em khẳng định, vẫn là đến bên trong ăn?” Hấn hỏi.

Ngã Lan nhanh chóng nhìn một chút hai bên đường cái, đều không thấy được chỗ đỗ xe, mà ven đường xe đậu rất nhiều, cung không đủ cầu. Lái xe ở Đài Bắc, thật là không thể chịu được.

“Mua ra ngoài ăn.” Nàng quyết định, bọn họ có thể ở trên xe vừa ăn vừa nói chuyện, nói xong, hấn vừa vặn đem xe chạy đến dưới lầu nhà nàng làm cho nàng xuống xe, vừa mới tam đắc cũng không sai.

Chương Sĩ Hào gật đầu, đem xe lái đến trước cửa McDonald’s, sau đó quay đầu hỏi nàng, “Muốn ăn cái gì?”

“Một phần Hamburger gà cùng một ly Coca.” Nàng trả lời ngắn gọn.

Hấn gật đầu, lại tới bên quầy gọi đồ ăn, gọi hai phần Hamburger gà, thêm một cái Hambergur cá cùng hai ly Coca.

Nàng nhìn hấn gờ lên mày.

Hấn quay về mỉm cười.”Tôi từ giữa trưa đến hiện tại cũng chưa ăn cái gì, còn rất đói đi.”

Ngã Lan kinh ngạc mở to hai mắt, nhện không được thốt ra mắng: “Anh vì cái gì không nói sớm? Vì cái gì không đi trước ăn cái gì? Làm chi còn muốn tới tìm tôi? Anh có phải hay không nghĩ muốn đem dạ dày mình cấp phá hư nha?”

“Em là quan tâm tôi.” Chương Sĩ Hào trong nháy mắt gờ lên khuôn mặt tươi cười, cao hứng nói với nàng.

Ngã Lan nhất thời ngậm miệng, đem mặt xoay qua một bên.

Người nam nhân này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nàng tin hấn quanh mình có rất nhiều người quan tâm hấn, nhất là nữ nhân, hấn sao lại đối với việc nàng xen vào việc của người khác lải nhải, lộ ra vẻ mặt sung sướng như nhặt được bảo vật? Nàng thật sự là không hiểu hấn rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Tiếp nhận hấn đưa thức ăn cho nàng, lái xe rời đi, Ngã Lan mới đột nhiên phát hiện ra chuyện phi thường nghiêm trọng, đó chính là hấn phải lái xe, như thế nào ăn được cái gì nha?

Nếu hấn vừa rồi không cùng nàng nói hấn giữa trưa chưa ăn, có lẽ nàng sẽ không để ý đến hấn. Vấn đề là hấn nói, mà nàng cũng đã biết, này bảo nàng như thế nào không biết xấu hổ thắng mau cắn ăn mà không để ý tới hấn?

“Anh phải như thế nào ăn? Muốn hay không trước tìm một chỗ đem xe dừng lại?” Nàng do dự đích hỏi.

“Tôi có thể vừa ăn vừa lái xe, chỉ cần em không ngại giúp tôi một chút.” Hấn nói.

Nàng gật đầu, nhanh chóng đem hamburger trong túi lấy ra, thật cẩn thận mở ra, sau đó đem đưa cho hấn.

“Cám ơn.” Hấn mỉm cười tiếp nhận, lập tức há mồm cắn hambergur một cái to, sau đó nuốt nuốt xuống sau, lại nhanh chóng cắn lần thứ hai, lần thứ ba.

“Anh muốn hay không uống Coca?” Rất sợ hấn ăn quá nhanh sẽ nghẹn, Ngả Lan nhin không được mở miệng hỏi.

Hấn gật đầu.

Nàng lập tức lấy trong túi ra một ly Coca, cầm ống hút vào, sau đó đưa tới bên môi hấn, làm cho hấn chỉ cần cúi đầu là có thể uống.

Hấn nuốt thức ăn trong miệng, lại uống ngay hai hơi Coca, mới nhếch miệng hướng nàng nói lời cảm tạ.

“Cám ơn.”

Nụ cười thỏa mãn của hấn sáng ngời như một đứa trẻ, tuyệt không giống với thân phận đại Boss của hấn, càng thêm mê người, làm cho Ngả Lan không tự chủ được ngáy người nhìn.

“Đồ uống đặt trên kệ xe là được rồi em cũng mau ăn đi, cũng đã hơn tám giờ, em cũng đói bụng đi?” Hấn gần gũi nói với nàng.

“Anh thường ăn cơm không đúng giờ như vậy sao?” Nàng trừng mắt nhìn hoàn hồn hỏi, đồng thời đem ly Coca của hấn đặt lên kệ xe, một bên lấy ra cái Hamburger thuộc về mình, mở giấy gói ra ăn.

“Không có thời gian.” Hấn đáp.

“Ăn cơm trưa mất của anh bao nhiêu thời gian?” Nàng không cho là đúng hướng hấn nhủ mảy.

“Chính xác không mất bao nhiêu thời gian, nhưng là có đôi khi bận họp nên quên mất.” Hấn đem phần Hamburger còn lại một hơi nhét vào miệng, cầm trên tay giấy gói vo thành một cục, thuận thế lấy túi đồ uống trên kệ kế bên chân nàng.

“Như thế nào sẽ có người lại quên ăn cơm, chẳng lẽ anh không thấy đói bụng sao?” Nàng chỉ cảm thấy khó hiểu.

“Đói quá ... Lúc sau sẽ hết.”

“Đói quá ...?” Nàng quả thực khó có thể tin lại cảm thấy được cực kỳ tức giận, hơn nữa là thực tức giận.

“Anh là rất muốn bị viêm dạ dày, loét dạ dày, ung thư dạ dày sao? Muốn phá hủy dạ dày chính mình làm gì như vậy phiền toái, mua một lọ a- xít sun-phu-rit nuốt vào là được?” Nàng ngăn không được phần nộ nói.

“Ha ha...” Chương Sĩ Hào sững sốt một chút, lập tức cười lớn ra tiếng, hoàn hảo thức ăn trong miệng hấn đã nuốt xuống, nếu không hấn khẳng định sẽ bị nghẹn chết.

Mua một lọ a- xít sun-phu-rit nuốt vào? Trời ạ, nàng sao lại có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, có sáng ý có năng lực, lời nói buồn cười? Thật sự là quá buồn cười.

Nhưng ngoại trừ buồn cười, nàng tự nhiên toát ra quan tâm hấn càng làm cho hấn sung sướng, làm cho hấn tâm ấm, tâm động.

“Cám ơn.” Ánh mắt của hấn ôn nhu nhìn nàng nói.

“Cảm ơn cái gì? Cảm ơn tôi cung cấp phương pháp anh chưa từng nghĩ tới, thật là một phương pháp tốt có thể hủy dạ dày anh?” Nàng châm chọc nói. Vẫn giận không kềm được.

“Cám ơn em như vậy quan tâm tôi.”

Hấn giọng nói mềm nhẹ mà thành khẩn, lại chú ý tới hấn ánh mắt ôn nhu, làm cho Ngả Lan ngu ngơ sững sốt một chút, mặt nàng càng ngày càng đỏ.

“Ai quan tâm anh.” Nàng mắt tự nhiên quay đi. Nghĩ đến hấn còn không có ăn no, lại nhin không được quay đầu lại, đã muốn ăn xong một cái Hamburger nhìn hấn hỏi: “Muốn tôi lấy thêm cái Hamburger cho anh ăn sao?”

“Không biết là do vừa mới ăn quá nhanh, dạ dày giống như có điểm không thoải mái.” Hấn lắc đầu, tay cầm lấy ly Coca định uống, lại bị nàng một phen ngăn cản đặt lại xuống dưới.

Hấn khó hiểu bối rối nhìn nàng.

“Dạ dày không thoải mái, anh còn muốn uống Coca?” Nàng vẻ mặt không đồng ý nhìn hần nhíu mày.

“Mới vừa ăn xong Hamburger, tôi khát nước.” Hần nói.

“Trên xe có nước khoáng không?” Nàng hỏi hần.

Hần lắc đầu.

Trán nhăn một cái, nàng quay đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ xe. “Phía trước đúng lúc có cửa hàng tiện lợi, anh để tôi xuống dưới, tôi giúp anh mua bình nước.”

“Không cần như vậy phiền toái, tôi uống Coca là được.”

“Không được!” Nàng đặc biệt nghiêm khắc quát bảo hần ngừng lại.

“Nơi này không thể dừng xe.”

“Vậy tìm chỗ có thể dừng xe, tóm lại, dạ dày không thoải mái không được uống Coca.” Nàng quả quyết nói.

Nhìn nàng một bộ thê trông nom, biểu tình nghiêm túc, làm cho Chương Sĩ Hào nhin không được cảm thấy buồn cười, mở miệng trêu tức nói: “Đúng vậy, lão bà.”

6. Chương 6

Trên đường không có chỗ đậu xe nào còn trống, phải biết ở nội thành Đài Bắc tìm được một chỗ dừng xe thật sự rất khó, cho nên Chương Sĩ Hào do dự một chút, liền trực tiếp đem xe trở về nhà.

Xe chạy về nhà hần ,qua đường tắt, Ngã Lan liền nhận ra chỗ hần muốn đến, biết hần chở nàng đi chỗ nào.

Nàng vốn nghĩ muốn kháng nghị, nhưng là vừa nghĩ tới hần dạ dày không thoải mái lại khát nước, mới dìm ý niệm kháng nghị trong đầu xuống.

Dù sao nàng cũng không phải chưa đến nhà hần, quan trọng là, nàng cảm thấy có cái gì đó thật lo lắng? Lần trước nàng say đến bất tỉnh nhân sự, sau lại gần như ở trước mặt hần toàn thân lỏa lồ, hần cũng chưa đối nàng làm ra hành động gây rối gì, nàng còn cần lo lắng hần đối nàng làm cái gì sao? huống chi nàng bây giờ chính là thật sự tỉnh táo.

Trên thực tế, người nên lo lắng không phải nàng, mà là Boss đại nhân mới đúng. Nếu làm cho công ty đồng sự biết nàng cùng Boss cô nam quả nữ ở chung một phòng, mọi người nhất định là lo lắng sợ nàng đánh gục Boss, mà không phải Boss đánh về phía nàng, ha ha. Bất quá nàng chắc chắn là sẽ không đánh về phía hần.

Cùng hần cùng nhau đi thang máy lên lầu, sau đó đi vào nhà hần.

Đây là lần thứ hai nàng đến nhà Boss đại nhân, bất quá lần trước đến là bởi vì say ngã, lúc trở về lại bởi vì quá độ khiếp sợ, cần bản một chút ấn tượng đều không có. Nhưng lần trở lại này nàng muốn không ấn tượng đều không được.

Thật sự không biết nên hình dung như thế nào mọi thứ trước mắt, rộng rãi, sáng sủa, thoải mái, xa hoa, làm người ta nhìn hoài cũng không đủ. Nguyên lai đây là cái gọi là khu nhà cao cấp, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy nha! Quả nhiên là phòng ở của Boss nha.

“Ngồi đi. Muốn uống nước sao?” Chương Sĩ Hào đón tiếp nàng, sau đó lấy ra trong tủ lạnh một chai nước khoáng, mở nắp liền uống.

“Tôi có Coca.” Ngã Lan lắc đầu cự tuyệt, đồng thời không quên nhắc nhở hần, “Trong nhà của anh hần là có thuốc dạ dày đi? Vì để ngừa vạn nhất, anh tốt nhất uống trước thuốc dạ dày, nhưng tốt nhất, ngày mai nhớ rõ đi bệnh viện kiểm tra một chút.”

“Nhà của tôi không có thuốc, hơn nữa tôi cũng không cần phải uống thuốc.” Hần lắc đầu nói.

“Không có thuốc?” Nàng đầu tiên là nhăn mày, đột nhiên nhớ tới trong ba lô của nàng có thuốc dạ dày. “Anh chờ một chút.” Sau đó nhanh chóng cúi đầu tìm kiếm trong ba lô, quả nhiên nàng tìm được còn sót lại một viên thuốc.

“Thật tốt quá, chỗ này của tôi còn có một viên thuốc dạ dày.” Nàng ngẩng đầu hướng hấn tuyên bố.

Chương Sĩ Hào đang cầm nước khoáng trong tay cứng mặt lại.

“Dạ dày của tôi đã muốn tốt lắm, không có việc gì, không cần uống thuốc.” Hấn nhíu mày kháng cự.

“Anh không phải là sợ uống thuốc đi?” Phản ứng của hấn làm cho Ngả Lan như có điều suy nghĩ nhìn hấn trong chốc lát, nhin không được hoài nghi hỏi.

Hấn cả người cứng đờ. “Ai sợ?”

“Vậy anh sẽ đem thuốc dạ dày này uống hết.”

“Tôi cũng đã nói tôi không sao, làm chi còn muốn uống thuốc?” Hấn mặt nhăn mày nhíu.

“Chứng minh cho tôi xem anh không sợ uống thuốc, thế nào?” Nàng đi hướng hấn, đem thuốc dạ dày đang cầm trong tay đưa cho hấn.

Chương Sĩ Hào như lâm phải đại địch trừng mắt nhìn viên thuốc trong tay nàng, sau một lúc lâu vẫn không đưa tay ra lấy. “Em vừa rồi ở trên xe nói muốn cùng tôi nói chuyện gì?” Hấn ý đồ dời đi lực chú ý của nàng.

“Anh trước uống thuốc, chúng ta bàn sau.” Nàng kiên trì.

“Tôi không sao.” Hấn vòng qua nàng, đi hướng sô pha.

“Anh thật sự sợ uống thuốc?” Nàng đi theo phía sau hấn, kỳ quái hỏi. Một đại nam nhân ba mươi mấy tuổi? Đại Boss? Cưng nhiên sợ uống thuốc.

“Không phải sợ, là không thích.” Hấn quay đầu lại hướng nàng nhíu mày.

“Không thích chính là từ nói dễ nghe một chút mà thôi, kỳ thật chính là sợ.” Nàng thẳng thắn.

Hấn tức giận trừng mắt nhìn nàng.

“Đừng giống như tiểu hài tử, nhanh lên đem thuốc uống hết.” Nàng đi lên phía trước, lại đưa thuốc dạ dày cho hấn.

“Tôi là Boss của em.”

“Hiện tại mới lấy danh hiệu Boss ra áp bức người có phải hay không quá buồn cười?” Nàng thản nhiên xem xét hấn, sau đó bước một bước tới gần hấn, “Nhanh lên uống thuốc.”

Chương Sĩ Hào không tự chủ được lui lại. Ngả Lan liền tiến thêm một bước, hấn liền lui ra phía sau một bước, toàn bộ tình huống thoát nhìn không chỉ có vớ vẩn, còn thực buồn cười.

Ngả Lan có loại cảm giác dở khóc dở cười, nàng chưa từng nghĩ tới Boss như vậy thành thực ổn trọng, nam nhân có sự nghiệp thành công, cũng sẽ có một mặt trẻ con như vậy. Sợ uống thuốc? Việc này nếu nói ra, không ai tin đi.

Chính là có bệnh đau sẽ uống thuốc trị liệu, điểm này nàng phi thường kiên trì, nếu không bệnh nhẹ không trị, tương lai sẽ trở thành bệnh nặng. Cho nên, nàng phải bắt hấn uống viên thuốc dạ dày này vào bụng!

Nàng một bên nghĩ biện pháp, một bên tiếp tục đến gần hấn, lại không chú ý, đá tới chân bàn trà, cả người nhất thời mất đi cân bằng lao đi về phía trước đổ xuống.

“A!” Nàng thất thanh kêu sợ hãi.

Chương Sĩ Hào phản xạ ngay lập tức tiếp được thân thể đang lao về phía trước của nàng.

Ngả Lan ngã mạnh vào trong lòng ngực hấn, cảm giác trừ bỏ sợ hãi, kinh hách bên ngoài, thế nhưng nàng còn có cảm giác rất cực bất được hấn. Đúng vậy, nàng thật là đã bắt được hấn !

Nàng thân thủ gắt gao bắt lấy áo hấn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn hấn nhếch miệng cười đắc ý.

“Tóm được anh.”

“Em là cố ý?” Chương Sĩ Hào hoài nghi nhíu mày, nghĩ muốn lui ra phía sau, lại phát hiện y phục của mình bị nàng gắt gao cầm lấy.

“Dem thuốc dạ dày uống, ngoan.” Nàng giống như đối với tiểu hài tử ba tuổi nhìn hẩn bảo.

“Nếu tôi không ăn, em có thể làm gì nào? Vặn ra miệng của tôi, kiên quyết đem thuốc dạ dày nhét vào trong cổ họng tôi?” Hẩn trầm mặc nhìn nàng một lát, tò mò hỏi.

“Nói không chừng tôi thật sự sẽ làm như vậy.” Nàng nghiêm túc gật đầu.

“Em vì cái gì như vậy kiên trì nhất định phải bắt tôi uống thuốc?” Sự kiên trì cùng quyết tâm của nàng không ngừng làm hẩn thật hiếu kì. “Vậy anh tại sao lại kiên trì không chịu uống?” Nàng hỏi lại, cầm hơi hơi nâng lên.

Bốn mắt nhìn nhau, không ai nhường ai.

“Nếu em thành thật trả lời vấn đề của tôi, tôi liền thành thật trả lời em.” Chương Sĩ Hào mở miệng trước.

“Hào.” Nàng gật đầu, sau đó nói: “Bởi vì bệnh nhẹ không trị sẽ thành bệnh nặng.”

“Chính là dạ dày không thoải mái mà thôi.”

“Mẹ của tôi năm đó xem nhẹ chỉ cho là hơi không thoải mái, cuối cùng bởi vì ung thư dạ dày mà qua đời.” Ngả Lan đột nhiên nhin không được cao giọng nói. Nàng vốn cũng không có tính đem chuyện này nói ra, nhưng là mù mù khi phát hiện mình dạ dày bị ung thư, thường nói chính là những lời này, hơn nữa một chữ cũng không hơn.

Chương Sĩ Hào sửng sốt, không nghĩ tới chính là nguyên nhân này.

“Thực xin lỗi, tôi không biết.” Hẩn áy náy nói, đáy mắt tràn đầy ảo não, lo lắng cùng quan tâm. “Em không sao chứ?”

Ngả Lan hít một hơi sâu, lấy lại bình tĩnh cùng tự chủ của chính mình.

“Không có việc gì.” Nàng nói, bởi vì chuyện đều đã qua năm năm, nếu không phải đụng tới hẩn như vậy cố chấp, nàng cũng sẽ không hồi tưởng lại. “Đổi lại anh trả lời vấn đề của tôi, vì cái gì sợ uống thuốc?” Nàng nhìn hẩn.

“Không phải sợ, mà là tôi không thể nuốt viên thuốc, mỗi lần nuốt đều bị nghẹn.”

Tuy rằng nói ra có chút mất mặt, Chương Sĩ Hào vẫn là cau mày, lời hứa đáng ngàn vàng đành đem nhược điểm buồn cười của mình nói ra.

Ngả Lan trừng mắt nhìn, liệu mạng muốn nhin cười, nhưng lại làm cho đầu của nàng tự động tưởng tượng ra cảnh hẩn nuốt viên thuốc bị nghẹn, khiến nàng phốc một tiếng cười ra tiếng.

“Em cười tôi?” Hẩn nhất thời nheo lại mắt.

“Tôi không... Không có cách nào.” Nàng không thể át tiếng cười, cả khuôn mặt vì tươi cười mà tỏa sáng.

Nàng là như vậy đáng yêu, xinh đẹp, làm cho Chương Sĩ Hào rốt cuộc chống cự không được có dục vọng giống tối hôm qua muốn hôn môi của nàng, nháy mắt cúi đầu áp xuống đôi môi đỏ mọng đang cười, cũng ngăn chặn tiếng cười của nàng.

Không dự đoán được hẩn lại đột nhiên hôn nàng, Ngả Lan kinh ngạc ngây dại, trợn to hai mắt nhìn hẩn hôn nàng. Ánh mắt của hẩn mở ra, dùng ánh mắt thâm thúy trước nay chưa từng có, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau. Nàng có thể cảm giác được một đôi môi mềm mại ôn nhu đang ngậm lấy môi của nàng, sau đó hẩn đưa lưỡi ra khẽ liếm nàng, một lần lại một lần, làm cho nàng không tự chủ được run rẩy.

Nếu còn có một chút lý trí, nàng hẩn là đưa tay đẩy hẩn ra, nhưng là nàng lại nhắm mắt lại, vì nụ hôn của hẩn mà mê say.

Môi nàng ngọt ngào cùng mềm mại làm cho Chương Sĩ Hào chút kiềm chế nháy mắt biến mất, hắn dùng lực vòng tay ôm tấm lưng mảnh khảnh của nàng, đem nàng ấn vào thân thể đang nhanh chóng cương cứng của mình.

Nàng như là bị sự cứng rắn của hắn dọa đến run rẩy kinh sợ, hắn nhân cơ hội đem đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng nàng, không thể ức chế khát khao hôn sâu nàng.

Hôn nồng nhiệt làm cho tình cảm mãnh liệt lan tỏa, nhanh chóng ở hai người trong lúc đó thiêu đốt.

Hắn nhiệt tình hôn môi nàng, mang nàng ngồi vào trên ghế sa lon, thân thể nhấc lên, liền đặt ở trên người nàng.

Hôn môi nàng từng cái từng cái uốn lượn xuống phía dưới, y phục của nàng cũng từng cái từng cái bị hắn theo trên người nàng cởi ra. Hắn ôn nhu nóng rực thăm dò mỗi một chỗ trên thân thể nàng, khát vọng ngày càng nhiều cùng chưa đủ mà đưa tay thăm dò dưới váy nàng, âu yếm chỗ nóng rực ẩm ướt của nàng.

Nàng ở dưới thân hắn chấn động ngâm khê, thanh âm giống như tiếng chuông ngân, lay động tim của hắn.

Hắn không thể ngăn cản chính mình càng tiến thêm một bước đem quần lót của nàng cởi ra, tách ra hai chân nàng, làm cho không còn gì cản trở tay hắn chạm vào nàng, bắt đầu ôn nhu âu yếm nàng. Hắn thân mật âu yếm mà nóng rực, làm cho nàng không tự chủ được ở dưới thân hắn mà yêu kiều run rẩy.

Nàng ở trong tay hắn ưm một tiếng, bộ dáng động tâm như vậy xinh đẹp gợi cảm, làm cho hắn cơ hồ không thể hô hấp. Hắn rút cuộc kiềm chế không được, thoáng thối lui một chút, nhanh chóng cởi quần mình ra, sau đó dùng sức đâm thẳng một cái, nháy mắt liền chôn sâu trong cơ thể ẩm áp của nàng.

“A!” Hắn thành linh tiến vào làm cho cả người nàng cứng đờ, ngoại trừ mười ngón tay ở trên bả vai hắn trong nháy mắt cắm vào da thịt hắn, nhện đau không được thở ra tiếng.

Hắn cảm thấy được chính mình đang ở trên thiên đường, còn nàng thì cảm giác như từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục.

Hắn hoàn toàn yên lặng bất động, như là đang đợi cơ thể nàng thích ứng với hắn, cũng như là ở tình tế thưởng thức cảm giác ở trong cơ thể nàng.

Nàng mở mắt phiếm lệ thấy hắn, phát hiện hắn cũng nhìn nàng, mắt sáng như đuốc.

“Thực xin lỗi.” Thanh âm của hắn thô ráp nói với nàng, ánh mắt cũng là lửa nóng hơn nữa tràn ngập dục vọng.

Theo vừa rồi hắn dùng tay âu yếm nàng, hắn liền phát hiện nàng chưa từng cùng người khác làm chuyện này. Nói thật, hắn là có chút kinh ngạc, nhưng càng thêm kinh hãi, bởi vì hắn thật cao hứng mình là người đàn ông đầu tiên của nàng, cũng sẽ là nam nhân duy nhất kiếp này của nàng.

“Em là của anh.” Hắn nhìn chằm chằm nàng, thô ráp nói với nàng.

Ngã Lan nói không nên lời, bởi vì hắn đột nhiên ở trong cơ thể nàng cử động. Nàng không tự chủ được khẩn trương lên, nghĩ đến vừa rồi thành linh xảy ra đau đớn sẽ lại lần thứ hai xuất hiện, nhưng là không có, ngược lại là càng biến đổi làm nàng cả người nóng lên, đầu óc choáng váng cảm giác lần thứ hai hướng nàng thổi quét qua, làm cho nàng kim lòng không đậu nhắm mắt lại, cắn chặt môi cánh hoa yêu kiều.

Động tác của hắn đầu tiên là ôn nhu mà dịu dàng, nhưng là dần dần càng lúc càng dùng sức cũng càng lúc càng cuồng mãnh, làm cho nàng nhện không được lần nữa phát ra tiếng rên rỉ, thẳng đến cơn sóng triều mạnh mẽ đột nhiên đem nàng thôn tính, làm cho nàng rút cuộc cảm thụ càng ngày càng nhiều mới thôi.

Từ giờ khắc này, quan hệ của bọn họ rốt cục không còn là Boss cùng nhân viên, không bao giờ ... nữa phải

Không có đồng hồ báo thức làm nhiễu giấc ngủ của nàng, Ngã Lan hiếm khi được ngủ thẳng tự nhiên tỉnh, nhưng ngược lại cảm thấy được toàn thân đau nhức.

Mở mắt ra, trước mắt hiện ra hoàn cảnh xa lạ làm cho nàng trong nháy mắt quên đau đớn, đột nhiên theo giường thượng ngồi dậy, sau đó bị bên cạnh đột nhiên vang lên thanh âm làm kinh hách.

“Làm sao vậy?”

Nàng nhanh chóng quay đầu nhìn, chỉ thấy Boss đại nhân trần trụi ngủ trên giường nàng — không, là nàng ngủ ở trên giường hắn.

Trí nhớ giống như thủy triều nhanh chóng tràn vào đầu nàng, làm cho nàng nhớ tới hết chuyện tối hôm qua, chính là ước hẹn bữa tối cùng hắn, dạ dày hắn không thoải mái, truy đuổi trong phòng khách, sau lại cùng hắn trên ghế sa lon phòng khách, trong phòng tắm cùng trên giường này đã xảy ra chuyện làm người ta mặt đỏ tim đập.

Trời ạ, nàng đã làm cái gì?

Nàng cùng hắn... Bọn họ...

Ông trời, đây không phải là sự thật?

Không, sự thật xảy ra trước mắt, làm sao có thể lại không phải sự thật đâu?

Vấn đề bây giờ không phải là thiệt giả, mà là tiếp theo nên làm sao bây giờ? Hắn rốt cuộc đối với nàng là vui đùa một chút, hay là chân thật? Mà nàng sau khi đã cùng hắn phát sinh chuyện như vậy, còn có thể xem như không có việc gì tiếp tục đi làm ở công ty hắn sao? Nếu hắn hướng nàng giải thích chuyện tối ngày hôm qua chẳng qua là chuyện tình một đêm...

“Đang suy nghĩ gì?” Mặt nàng biến hóa hàng vạn hàng nghìn biểu tình làm cho hắn nhìn không được đem nàng xoay về trên giường nằm, nháy mắt xoay người đặt ở trên người nàng, đồng thời cúi đầu ôn nhu hôn môi nàng, một bên nỉ non nói với nàng: “Nếu em dám nói hối hận, anh nhất định bóp chết em.”

Hối hận? “Em là sợ anh hối hận.” Nàng không tự chủ được bật thốt ra lời nói trong lòng.

“Em nói cái gì?” Hắn bỗng nhiên dừng lại động tác hôn môi nàng, ngẩng đầu hoài nghi nhìn nàng.

“Em là sợ anh hối hận.” Nếu đã lỡ nói ra khỏi miệng, Ngả Lan chỉ có thể tránh ánh mắt nhìn chăm chú của hắn, thấp giọng lặp lại lần nữa.

“Anh vì cái gì phải hối hận?” Chương Sĩ Hào lộ ra vẻ mặt kinh ngạc cùng biểu tình mê hoặc, mở miệng hỏi.

Bởi vì từ đầu tới đuôi nàng đều cảm thấy được hắn coi trọng nàng là điều không thể, là một giấc mơ. Cho dù không phải là mơ, nàng cũng cho là vì hắn cực nhàm chán, không có việc gì làm nên tìm việc giải trí, hắn không có khả năng thật sự đối với nàng.

Chính là tối hôm qua hắn không cẩn thận cùng nàng xảy ra quan hệ, hơn nữa nàng vẫn là lần đầu tiên, nàng nghĩ hắn nhất định hối hận muốn chết, đụng tới một cái bình thường lại không kinh nghiệm, hơn nữa không biết có thể hay không là nữ nhân bảo thủ đến chết, bắt hắn phải chịu trách nhiệm.

“Anh yên tâm, chuyện tối ngày hôm qua em cũng có trách nhiệm, cho nên em sẽ không bắt anh chịu trách nhiệm.” Nàng đối hắn nói, bởi vì một cây làm chẳng nên non, tối hôm qua nàng cũng không có cự tuyệt hắn.

“Em đang nói cái gì? Anh hỏi chính là vì cái gì anh phải hối hận?” Hắn nhíu mày, thân thủ giữ người của nàng, làm nàng đối mặt hắn, trả lời vấn đề của hắn.

“Bởi vì em thực bình thường, không có bề ngoài xinh đẹp, cũng không ra có bối cảnh đáng đem ra khoe, ngay cả duy nhất có thể dựa vào cố gắng đạt được bằng cấp, tài trí hơn người đều không có.” Nàng bật thốt lên, sau khi nói xong lại muốn cắn rưng đầu lưỡi chính mình.

Nàng chưa bao giờ không tự tin như thế, đều là hắn làm hại!

“Cho nên đâu?” Hắn hỏi lại.

“Anh còn nghe không hiểu sao?” Nàng có chút buồn bực trừng hắn một cái, nàng đều nói trắng ra như vậy mà còn không hiểu, như vậy hạ thấp đi chính mình, hắn vì cái gì lại nghe không hiểu?

“Nghe không hiểu.” Hắn trả lời ngắn gọn, dứt khoát.

Nàng bỗng nhiên muốn dùng sức ói ra một hơi.

“Nói đơn giản, chính là em căn bản không xứng với anh, em với anh mà nói không hợp tý nào. Cho nên cùng em như vậy bình thường tiểu nhân vật phát sinh quan hệ như vậy, nhất định làm cho anh thực hối hận đi? Bất quá anh yên tâm, em thật sự sẽ không quẩn quít lấy anh không buông, em có thể thề với trời.” Tuy rằng nàng thực bình thường nhưng rất có tự mình hiểu chuyện.

Chương Sĩ Hào nhìn nàng như có điều suy nghĩ, sau đó gật gật đầu.

“Nói như vậy anh chợt nghe đã hiểu. Bất quá anh muốn hỏi chính là con mắt nào của em nhìn thấy anh hối tiếc?”

“A?” Không nghĩ tới hắn lại hỏi như vậy, Ngã Lan ngây người một chút.

“Con mắt nào của em nhìn thấy anh hối tiếc?” Hắn lại hỏi nàng một lần.

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, sau đó phát hiện hắn bộ dạng thật sự hảo suất! Không phải rồi, là ánh mắt của hắn trong suốt, vẻ mặt trấn định, trên mặt thật sự nhìn không thấy một tia hối hận hoặc vẻ mặt miễn cưỡng.

“Thế nào?” Hắn hỏi nàng.

Nàng trả lời không được, chỉ có thể tiếp tục nhìn hắn ngơ ngác.

“Em cảm thấy được anh vì cái gì lại cùng em làm tình?” Hắn đột nhiên lại hỏi.

Làm tình hai chữ này làm cho mặt của nàng gần không được đỡ ứng lên. Đã trong nháy mắt đột nhiên ý thức được hai người bọn họ vẫn đang trần truồng, cùng với thêm chuyện thân thể hắn còn đặt ở trên người nàng.

“Anh...” Của nàng tiếng nói chẳng biết tại sao đột nhiên trở nên có chút khàn khàn. “Anh trước hết để cho em đứng lên.”

“Vì cái gì? Anh thích cái cảm giác đè nặng em.”

Oanh! Mặt của nàng trong nháy mắt chỉ cảm thấy càng nóng.

Màu đỏ trên mặt nàng dần dần lan tới toàn thân nàng, làm cả người nàng đều nhuộm thành màu phấn hồng, làm cho hắn cảm thấy được nàng thật gọi cảm lại mê người, cúi đầu say sưa hôn nàng.

“Cùng em làm tình là bởi vì anh kim lòng không được, rốt cuộc kiềm chế không được nghĩ muốn có được em, giữ lấy dục vọng cùng xúc cảm của em.” Hắn ngẩng đầu, chăm chăm nhìn nàng, trả lời thẳng thắn vấn đề nàng vừa hỏi.

Mà nàng lại càng đỏ mặt.

“Em nói em bình thường, anh không cho là như vậy, bởi vì đối với anh mà nói, trí tuệ cùng nội tâm so với bề ngoài càng hấp dẫn. Huống hồ bề ngoài có thể thay đổi, thân gia bối cảnh cũng không thể đại diện cho con người, bởi vì thân gia bối cảnh của anh cũng chẳng qua là một tiểu hài tử lớn lên ở nông thôn mà thôi. Về phần bằng cấp,” hắn mỉm cười. “Em yêu, chúng ta phải xây dựng là một gia đình, mà không phải là một công ty, em nói cho anh biết, anh vì cái gì lại đi lo lắng vấn đề bằng cấp cao thấp đâu?”

Nàng trừng mắt kinh ngạc nhìn hắn. Hắn biết hắn đang nói cái gì sao?

Xây dựng một gia đình?

“Anh là đang cùng em cầu hôn sao?” Nàng nhin không được hỏi.

“Anh nhớ anh đã sớm qua giai đoạn cầu hôn, vị hôn thê thân mến.” Hắn lại lén hôn môi của nàng.

“Chính là anh không có khả năng nói thật, kia chỉ là chúng ta say rượu hồ ngôn loạn ngữ, hơn nữa...” Nàng mờ mịt lắc đầu, muốn nói lại thôi.

“Hơn nữa cái gì?”

“Anh không có khả năng nói thật đi.” Nàng lại lắc đầu nói.

“Anh đã nói thật.”

“Chính là...” Nàng nói hai chữ lại ngậm lại miệng.

Thấy nàng liên tục hai lần muốn nói lại thôi, làm cho Chương Sĩ Hào đột nhiên xoay người ngồi dậy, đem nàng ôm vào trong ngực của mình, tìm được một cái tư thế ngồi hai người đều cảm thấy được thoải mái, để tiếp tục cho cuộc nói chuyện.

Hắn cảm thấy được tiểu ngu ngốc này trong lòng tựa hồ có rất nhiều vấn đề, cần hắn hảo hảo khuyên giải. Hơn nữa hắn cũng không quên tối hôm qua nàng nói muốn nói với hắn rõ ràng.

“Bất kể cái gì?” Hắn ôn nhu hỏi.

Nàng nhìn hắn, biểu tình trên mặt thực phức tạp, có chút mờ mịt, có chút mơ mộng, có chút do dự, lại có chút hy vọng, cuối cùng chúng nó toàn bộ theo nàng hít một hơi sâu biến mất không thấy đâu, thay thế chính là một loại dũng khí quyết tâm nói ra.

“Chính là, em như thế nào cũng nghĩ không ra anh vì cái gì lại coi trọng em? Điều kiện của anh tốt như vậy, có thể lựa chọn rất nhiều người, các danh môn thiên kim, yểu điệu thực nữ đối với anh xưa như xưa vịt, anh không có khả năng không biết, lại làm sao có thể coi trọng em một người qua đường bình thường như vậy?” Nàng một hơi đem nghi hoặc lớn nhất trong lòng nhỏ ra.

“Tóm lại một câu, chính là em không tự tin anh sẽ coi trọng em.”

“Em không phải không tự tin, mà là có tự mình hiểu lấy.” Nàng nhin không được phản bác, tuy rằng giọng điệu có hơi yếu.

“Chính là em biết không? Tình yêu là không có đạo lý.” Hắn như có điều suy nghĩ nhìn nàng một lát, sau đó đột nhiên mở miệng nói.

“Tình yêu?” Nàng nhìn hắn, không hiểu hắn vì cái gì lại nói đến tình yêu. Sau đó, nàng đột nhiên lộ ra biểu tình khiếp sợ, ghen hòng nhìn hắn trần trối.

Hắn không có khả năng là muốn nói cho nàng, hắn yêu nàng đi? Có thể sao?

“Không cần lo lắng em lại xúc phạm tới lòng tự trọng yếu ớt của anh, là sự thật.” Hắn hèn mọn nói với nàng.

Ngã Lan trừng mắt nhìn, nhin không được phát ra một tiếng cười khê. Chính là giây tiếp theo, nàng không tự chủ được lại nhớ tới vừa rồi khiếp sợ cùng ngờ vực vô căn cứ.

“Anh...” Nàng nhìn muốn nói lại thôi, trong mắt tràn ngập hy vọng xa vời cùng mâu thuẫn.

“Em muốn nói cái gì?” Hắn nhẫn nại hỏi nàng.

Nàng lại giây dựa một lát, mới cố lấy dũng khí, thật cẩn thận một lần nữa mở miệng.

“Anh nói tình yêu là không có đạo lý, ý tứ này phải...” Nàng nhin không được nuốt nuốt trong miệng nước bọt vốn không tồn tại, lại khẩn trương liếm môi cánh hoa khô ráo, cuối cùng mới bức chính mình nói ra mấy lời kia. “Anh yêu em?”

“Đúng, anh yêu em.” Hắn nhìn chăm chăm vào nàng, không có do dự, cũng không có giây dựa trực tiếp nhìn nàng gật đầu nói.

Hắn ngắn gọn dứt khoát thông báo làm cho Ngã Lan ngây dại, bởi vì nàng căn bản cũng không dám suy nghĩ chuyện này. Nàng làm sao có thể nghĩ hắn yêu nàng đâu? Chính là hắn lại nói với nàng: đúng, anh yêu em.

Nước mắt bỗng nhiên theo hốc mắt nàng xông ra, nhanh chóng ngưng tụ, sau đó rơi xuống, tốc độ cực nhanh, làm cho nàng trở tay không kịp, cũng làm chính mình giật mình.

“Thực xin lỗi, em không biết mình làm sao vậy.” Nàng chạy nhanh giải thích, lấy tay lau nước mắt không ngừng rơi xuống. Hắn lại đột nhiên nắm lấy tay đang lau lệ của nàng, nghiêng qua ôn nhu hôn những giọt nước mắt trên má, trên môi của nàng, hại nàng hoàn toàn không thể nhúc nhích, nước mắt trong hốc mắt lại trong nháy mắt rơi xuống nhanh hơn.

“Bị anh yêu hẳn là không bị thảm như vậy đi?” Hấn ngẩng đầu, nhìn nước mắt của nàng rơi, ôn nhu vui đùa nói.

“Đây là nước mắt vui mừng.” Nàng dùng sức lắc đầu, sợ hấn hiểu lầm mà cố gắng đem cổ họng nghẹn ngào, khàn khàn hướng hấn nói.

“Anh biết.” Hấn mỉm cười, cầm mặt của nàng, ôn nhu thay nàng lau đi nước mắt trên gương mặt, sau đó hôn hôn nàng.

“Em cảm thấy được chính mình giống như nằm mộng.” Nàng nhin không được khàn khàn nói.

Boss yêu nàng, đây là giống tình tiết trong tiểu thuyết đi? Làm sao có thể thật sự xảy ra ở trên người nàng?

“Em không phải đang nằm mộng.” Hấn cam đoan nói, nhin không được lại hôn đôi môi đỏ mọng của nàng.

“Cho nên anh là thật sự yêu em?” Nàng choáng váng, vẫn là cảm thấy không thể tin được.

“Đúng.”

“Này thật không phải là một hồi tử mộng?” Lại xác định.

“Không phải.”

“Anh không có gạt em?” Nàng vẫn là cảm thấy không thể tin được.

“Không có.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Kia!”

Hấn nghiêng mình hôn nàng, ngưng hấn của nàng lắc nhai. Lấy nụ hôn giam giữ, cũng không ngừng hứa hẹn.

7. Chương 7

Thân phận xác định, chính thức qua lại, quan hệ của hai người Chương Sĩ Hào cùng Ngả Lan ở công ty vẫn là một bí mật.

Đối với chuyện này, Chương Sĩ Hào kỳ thật là thực ai oán, kiên trì không chịu công khai bọn họ quan hệ chính là Ngả Lan, tuy rằng nàng có lý do chính đáng —nàng còn muốn làm việc, hấn cũng không muốn nàng bị người khác xa lánh — nhưng vẫn là làm cho hấn có loại cảm giác chính mình hình như là tình nhân ngầm, cảm giác không người thừa nhận.

Trừ lần đó ra, nàng không chịu đến nhà hấn cùng hấn ở chung, cũng làm cho hấn ai oán một chút. Hoàn hảo hấn hiểu được đạo lý “Sơn không theo hấn, hấn có thể đi theo sơn”, đem hành lý, trực tiếp đến ở nhà nàng, giống nhau có thể thực hiện được mục đích cùng nàng ở chung, mỗi ngày ôm nàng hạnh phúc đi vào giấc ngủ. (Anh này đúng là siêu mặt dày, hi hi)

Chẳng qua mỗi ngày “về nhà” đều phải tìm chỗ đỗ xe, làm cho hấn cảm thấy thật phiền toái, cho nên hấn gần đây đều đem xe để ở dưới lầu công ty, tan ca sẽ đi taxi “về nhà”.

“Tổng giám đốc?” Gặp Tổng giám đốc đang ở giữa cuộc họp chẳng biết tại sao thế nhưng như đi vào cõi thần tiên, Ngô Thừa Trước hướng hấn, hơi chút nâng cao tiếng nói lấy tỉnh hấn.

“Chuyện gì?” Chương Sĩ Hào hoàn hồn, quay đầu hỏi.

“Trần phó tổng muốn hỏi ý kiến ngài, việc cùng xí nghiệp Kenxi của

Hoa Kỳ hợp tác kỹ thuật có ý kiến gì?” Ngô Thừa Trước nhắc hấn.

Chương Sĩ Hào quay đầu nhìn về phía bàn hội nghị nằm tên đại tướng dưới tay, hai vị phó tổng, hai vị phó giám đốc, còn có một vị trợ lý đặc biệt của hắn. Trừ bỏ Ngô Thừa Trước cùng một phó giám đốc, ba người còn lại có thể nói là đã theo công ty từ khi mới thành lập, một đường cùng hắn dốc sức làm việc đến bây giờ chính là những chiến hữu tốt nhất của hắn, hắn đối với năng lực kinh doanh và tham vọng của bọn họ có thể nói là khá hiểu biết. Vị phó giám đốc kia cùng Ngô Thừa Trước năng lực cũng không nhỏ.

Năm người bọn họ, trên cơ bản chính là cánh tay phải của Phương Đạt, mỗi người đều có năng lực làm việc độc lập, nhưng chính là có thói quen lấy hắn làm đầu ngựa, không có hắn dẫn dắt, cho dù biết phương hướng chính xác, cũng không dám tùy tiện thực hiện.

“Tử Phú, vấn đề kỹ thuật người so với ta hiểu rõ hơn, cho nên việc cùng Kenxi hợp tác từ hôm nay trở đi người toàn quyền xử lý, chỉ cần nói cho ta kết quả.” Hắn quyết định từ bây giờ bắt đầu đem quyền lực trao cho cấp dưới, làm cho mấy cái tên này một mình đảm đương một phần công việc.

Trần Tử Phú ngẩng người một chút. “Nhưng là Tổng giám đốc!”

“Ta sẽ nói cho người biết ý kiến và nhận xét của ta, nhưng là quyền quyết định ở người.” Hắn ngắt lời, sau đó chuyển hướng những người khác. “Từ tháng sau bắt đầu, ta chỉ tham gia hội nghị quyết định vào thứ Hai, các hội nghị khác các người năm người chính mình đi thảo luận quyết định, sau đó đem kết quả giao cho ta xét duyệt là được. Về sau ta không muốn tham gia thảo luận, trừ phi ta cảm thấy được quan trọng.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Ta hy vọng các người đều có thể một mình đảm đương, có năng lực quyết định, cho dù ta không ở đây, cũng có thể dựa vào chính mình đối với công ty ra quyết định có lợi nhất.” Hắn nhìn bọn họ tiếp tục nói.

” Tổng giám đốc, có phải hay không phát sinh chuyện gì?” Ngô Thừa Trước nhin không được tngơ ngác hỏi.

“Không có.”

“Nếu như không có, ngài vì cái gì lại nói ngài không ở đây như vậy, còn đột nhiên ra quyết định như vậy? Cái này kỳ quái.” Trần Tử Phú nhin không được cũng phát biểu.

Những người khác cũng nhất trí, tất cả đều nhìn hắn chằm chằm.

“Boss, ngài có phải hay không thân thể xảy ra vấn đề gì?” Ngô Thừa Trước vẻ mặt lo lắng nhìn hắn, “Vì một nữ nhân mà để qua một bên hắn công việc yêu thích nhất.”

Đình...

Trong phòng hội nghị yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại di động. Chương Sĩ Hào trước nhìn một chút giờ trên đồng hồ, mới giờ lên bạc môi, tay đưa vào cặp táp, lấy điện thoại cầm tay ra nghe. Nàng thật là đúng giờ.

“Này?”

“Đã mười hai giờ, nhớ rõ phải đi ăn cơm.” Ngả Lan thanh âm xuất hiện ở đầu kia điện thoại, nhắc nhở hắn.

“Theo giúp anh cùng đi.” Hắn yêu nàng.

“Không được.”

“Được rồi, anh tiếp tục họp, dù sao anh hiện tại cũng không đói, chờ đói bụng anh sẽ đi ăn.” Hắn cố ý nói như vậy.

“Không được!” Ngả Lan ở đầu kia điện thoại lập tức kêu lên.

Hắn mỉm cười.

“Anh bình thường như vậy không thể ăn ba bữa đúng giờ sao? Đã đến giờ đi ăn cơm, chờ đói bụng lại đụng tới có việc trì hoãn, anh nhất định lại sẽ quá đói..., anh chính là như vậy muốn phá hư dạ dày.” Nàng giáo huấn.

“Chính là thường xuyên không thoải mái mà thôi, không đến mức phá hư đi?” Hắn vì dạ dày của mình phát ra tiếng biện hộ.

“Thường không thoải mái còn chưa đủ sao?” Nàng ở đầu kia điện thoại hừ lạnh.

“Ít nhất anh không có đi bệnh viện báo danh.”

“Đó là bởi vì có người sợ uống thuốc!”

“Không phải sợ, chính là không thích.” Hần nghiêm chỉnh sửa đúng nàng.

“Tùy anh nói như thế nào. Tóm lại, đã đến giờ phải ăn cơm.”

“Chờ qua một lát sẽ không cảm thấy đói nữa, hơn nữa một người cô đơn ăn cơm một mình không có muốn ăn, bắt buộc ăn cái gì cũng chỉ hại chính mình tiêu hóa không tốt, tăng thêm gánh nặng cho dạ dày mà thôi.” Hần lớn tiếng thở dài.

Đầu kia điện thoại đầu đột nhiên trầm tĩnh vài giây, mới truyền đến thanh âm không cam lòng của nàng: “Đã biết rồi, em cùng anh đi ăn cơm là được rồi đi?”

Mục đích đạt được, Chương Sĩ Hào đắc ý nhếch miệng cười. “Vây chỗ cũ gặp?”

“Chán ghét.” Nàng để lại hai chữ này, cúp điện thoại.

Chương Sĩ Hào khoái trá cười ra tiếng, vừa ngừng đầu, chỉ thấy các Đại tướng của hắn một đám cứng họng, trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, rất giống nhìn thấy người ngoài hành tinh.

“Làm gì?” Hần nhướng nhướng mày.

Đoàn người đồng loạt lắc đầu.

Nếu không ai dám nói ra suy nghĩ của mình... Chương Sĩ Hào giơ tay lên nhìn một chút thời gian trên đồng hồ, từ chỗ ngồi đứng dậy nói: “Nhanh đến thời gian nghỉ trưa, hội nghị tạm dừng, buổi chiều tiếp tục. Mọi người trước đi ăn cơm đi, không cần vì công việc mà sinh bệnh.” Lời còn chưa dứt, hắn-người cùng giai nhân ước hẹn đã dẫn đầu đi ra phòng họp, liền biến mất ở ngoài cửa.

Còn lại năm người trong phòng hội nghị không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi thực không thể tin được.” Trần Tử Phú thì thào tự nói ra suy nghĩ trong lòng mọi người.

“Không biết là nữ nhân nào như vậy có sức quyến rũ, có thể thay thế được địa vị công việc ở trong lòng Tổng giám đốc.”

“Nhất định là một đại mỹ nữ.”

“Dáng người nhất định tốt lắm.”

“Tâm chắc cũng tốt lắm, mới có thể thay đổi người nghiện công việc như Tổng giám đốc.”

“Thưa Trước, người mỗi ngày đều đi theo Tổng giám đốc, nên biết đối phương là ai đi?” Trần Tử Phú hỏi.

“Hoàn toàn không biết.” Ngô Thừa Trước không chút do dự lắc đầu nói, trên mặt tò mò cùng biểu tình như có điều suy nghĩ cùng đoàn người kia không có sai biệt.

Vị hôn thê của Tổng giám đốc nha, thật muốn diện kiến, biết nàng rốt cuộc là so với nữ nhân khác đặc biệt như thế nào, lại có thể làm cho người luôn luôn trong mắt chỉ có công việc, không có nữ nhân như Tổng giám đốc yêu nàng.

Thật sự là làm người ta tò mò nha!

“Chỉ là ăn cơm trưa, làm chi phải đi xa như vậy? Người sẽ hại ta trễ thời gian đi làm buổi chiều rồi!” Nữ nhân làm người ta tò mò kia đang dùng tay nhéo nam nhân bên cạnh một cái, nho nhỏ cảm tức oán giận.

“Em không phải nói muốn ăn Sushi sao?”

“Sushi khắp nơi đều có bán, làm chi phải chạy đến Thiên Mẫu xa như vậy để ăn?” Lại nhéo thêm một cái.

“Bởi vì Sushi nơi này ăn ngon hơn.”

Chương Sĩ Hào mỉm cười, tuyệt không để ý Ngả Lan ở trên người hắn khoa chân múa tay, ngược lại còn thực thích. Tục ngữ nói thật đúng, đánh là thương, mắng là yêu, nhưng quan trọng là, nàng dám đối với hắn động thủ động cước, thể hiện nàng không hề câu nệ vấn đề quan hệ giữa Boss và nhân viên, đã hoàn toàn nhận định hắn là bạn trai nàng, vị hôn phu của nàng, điều này làm cho hắn rất vui vẻ.

“Ăn ngon cũng không cần phải chọn lúc này đến ăn, em một lát còn phải đi làm a!” Trừng hắn vừa lúc, tái chùi hắn một chút, Ngả Lan đỏ la hét nói.

“Anh cũng như vậy thôi?”

“Anh là Tổng giám đốc!” Không có ai dám trông nom thời gian đi làm của Tổng giám đốc.

“Mà em là Tổng giám đốc phu nhân.” Hắn nhếch miệng mỉm cười.

Ngả Lan ngây người, hồn dỗi trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó buông tha cho việc oán giận vô bổ, cho là dù sao bọn họ cũng đã đến Thiên Mẫu, còn đã ngồi ở trong tiệm xem thực đơn... Ai! Nhiều lời vô ích.

Một lát sau, bồi bàn đến và đi, đồ ăn trên bàn trang trí đẹp không sao tả xiết, làm cho người ta muốn nhìn mãi, thèm nhỏ dãi nhìn Sushi trước mắt, đủ loại kiểu dáng đều có.

“Ăn a.” Hắn nói, “Hay là muốn anh dứt em?”

Nàng trừng hắn một cái, sau đó chọn một cái Shushi lươn bỏ vào trong miệng nhắm nháp.

“Thế nào?” Hắn vẽ mặt chờ mong nhìn nàng hỏi, chờ nhận xét của nàng.

Vài giây sau, Ngả Lan vốn không muốn làm cho hắn quá mức đắc ý, nghĩ muốn nhún vai nói cũng được, nhưng là Sushi vừa vào miệng, nhai nuốt vài cái, trong miệng mỹ vị khó có thể tin lập tức làm cho nàng quên hết thảy.

“Ăn thật ngon!” Hai mắt sáng lên, nàng không tự chủ được đảo miệng bật thốt lên.

“Anh biết em sẽ thích.” Trương Sĩ Hào vừa lòng nhếch miệng nói, cũng cầm một cái Sushi lươn bỏ vào trong miệng hưởng thụ, hắn cái Sushi thứ nhất còn chưa có ăn xong lại bỏ thêm một cái Sushi tôm vào miệng.

“Người đừng ăn quá nhanh, tiêu hóa không tốt.” Nàng nhin không được nhắc nhở hắn.

“Đúng vậy, bà xã.” Hắn lập tức chậm rãi nuốt nói.

“Chúng ta còn không có kết hôn, ai là bà xã của anh.” Nàng sắc giọng, khuôn mặt trắng nõn nhanh chóng đỏ ửng.

“Nếu nhắc tới việc kết hôn, vị hôn thê thân yêu, sắp thành bà xã, em cảm thấy được chúng ta tháng sau kết hôn thế nào?” Trương Sĩ Hào nhân cơ hội hỏi.

Về vấn đề hôn nhân, kỳ thật hắn đã nói với nàng thiệt nhiều lần, bắt đắc dĩ nàng luôn nghĩ biện pháp nói sang chuyện khác. Nếu nàng không thể nói ra ngày nào, hắn như vậy liền tự quyết định tốt lắm.

“Tháng sau?” Ngả Lan thiếu chút nữa đem thức ăn trong miệng phun ra. “Anh đang nói cái gì? Hôm nay đã là ngày hai mươi chín, ngày mốt chính là tháng sau da?”

“Làm sao em biết anh có kế hoạch kết hôn ngày mồng một?” Hắn nhếch miệng cười hỏi.

Ngả Lan vẽ mặt biểu tình “Anh điên rồi” nhìn hắn.

“Anh chỉ nói giỡn. Bất quá anh hy vọng càng sớm càng tốt, có lẽ chúng ta ngày mốt là có thể đi đăng ký trước, sau đó chậm rãi chuẩn bị, ở tháng sau lo liệu hôn lễ, em cảm thấy thế nào?” Hắn chân thành hỏi.

“Em cảm thấy được anh điên rồi.” Ngả Lan nói thực ra.

Trương Sĩ Hào sững sốt, cười ha ha.

“Vì cái gì nói như vậy?” Hắn cười hỏi.

“Chúng ta vừa mới quen nhau nửa tháng mà thôi.”

“Nhưng là cùng sống chung nhà, cùng giường cộng chằm nửa tháng rồi.”

Thật sự là ăn nói hàm hồ. Ngả Lan nhìn hấn liếc mắt một cái, mặt nhin không được lại hồng lên.

“Tóm lại, tháng sau không có khả năng.” Nàng hy vọng đề tài này như vậy chấm dứt, cầm lấy Sushi ăn tiếp.

“Vì cái gì?” Chương Sĩ Hào cũng không muốn như vậy chấm dứt. “Mẹ em đã qua đời, ba em cùng mẹ em sau khi ly hôn cũng không có liên lạc, chúng ta hoàn cảnh giống nhau, không có sự can thiệp của trưởng bối, chúng ta lúc nào cũng có thể kết hôn, vì cái gì không có khả năng?”

“Bởi vì em không nghĩ liền nhanh như vậy kết hôn.”

“Vì cái gì? Đây bất quá nhiều hơn cái hôn thú, giấy cần cước thêm cái tên mà thôi, những cái khác cơ hồ đều cùng hiện tại giống nhau, vì cái gì không nghĩ?”

“Bởi vì em không nghĩ nhanh như vậy già.”

“Cái gì?” Trương Sĩ Hào sững sốt. Đây là cái gì đáp án? “Anh cũng sẽ không nô dịch bà xã, cũng sẽ không ngược đãi bà xã, lại càng không tra tấn bà xã, anh chỉ sẽ thương em, cưng chiều em, yêu em mà thôi.” Hấn thề.

“Em không có nói anh sẽ nô dịch, ngược đãi, tra tấn bà xã.”

Ngả Lan nhin không được nghiêng mình một cái xem thường.

“Vậy em nói không nghĩ nhanh như vậy già là có ý gì?” Hấn không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Kết hôn sẽ làm tiểu thư biến thành bà xã, lập tức từ “Tiểu” thành “Bà” không phải mau già sao?”

Chương Sĩ Hào thiếu chút nữa té xỉu.

“Em bây giờ là ở cùng anh nên bộ não đột nhiên thay đổi sao?” Hấn nhìn nàng chăm chăm hỏi.

Ngả Lan nhin không được cười rộ lên.

“Không phải.” Nàng nói

“Không phải thì là chuyện gì xảy ra?”

“Cho nên, anh bây giờ là ở cùng em nên bị lú lờ sao?” Ngả Lan thần nói với hấn, nói xong chính mình lập tức cười đến ngã trái ngã phải, “Ha...”

Trương Sĩ Hào nhìn nàng, đột nhiên có loại cảm giác bất lực – bó tay không biện pháp, đối nàng lại bất đắc dĩ cảm thấy được hạnh phúc. Nói như vậy tựa hồ có chút ghê tởm. Nhưng hấn hiện tại chính là loại cảm giác này, cảm giác hạnh phúc.

“Cho anh một lý do có thể chấp nhận.” Hấn chờ nàng cười đến một lát, mới bình tĩnh mở miệng.

Ngả Lan chậm rãi dừng lại tiếng cười, chăm chăm nhìn hấn, tò mò hỏi: “Anh vì cái gì vội vã như vậy kết hôn?”

“Anh không muốn làm cho bất luận kẻ nào lợi dụng cơ hội.”

“Cái gì?” Nàng trừng mắt nhìn, hoàn toàn nghe không hiểu những lời này có ý gì.

“Em là của anh, anh muốn hợp pháp có được em, không muốn làm cho nam nhân lợi dụng cơ hội.” Tay hấn đột nhiên lướt qua mặt bàn nhẹ vỗ về mặt của nàng, hai mắt dừng ở nàng ôn nhu nói, đáy mắt trần trụi mà thâm thúy, không chút nào che lấp.

Ngả Lan không tự chủ được đỏ mặt, trái tim lại đập càng nhanh.

Bang bang phanh...

“Anh cho là có mấy người có cách nhìn người giống anh, ánh mắt độc đáo, tuệ nhân cao siêu?” Nàng đem tay hấn từ trên mặt đẩy xuống dưới, nghịch ngón tay thon dài của hấn, hờn dỗi nói đùa. Bởi vì cùng hấn quan hệ, nàng cũng càng lúc càng có tự tin cùng da mặt càng lúc càng dày.

“Ánh mắt độc đáo? Tuệ nhân cao siêu? Anh thích hai câu nói này.” Chương Sĩ Hào nhíu mày, hướng nàng nhếch miệng nói.

“Em không phải là muốn khen ngợi anh.” Nàng cố ý hờn dỗi liếc hắt một cái.

“Đương nhiên, em là muốn khen ngợi chính em, anh biết.” Hấn nghiêm trang gật đầu đồng ý.

“Mới không phải!” Nàng đỏ mặt kêu.

Hấn chỉ cảm thấy tiểu nữ nhân này thật dễ thương. Hấn tìm lòng không đậu rời đi chỗ ngồi chuyển qua bên người nàng, thân thủ đem nàng kéo vào trong lòng ngực, sau đó cúi đầu hôn môi nàng.

“Đây là nơi công cộng.” Nàng bị hấn hôn mê muội trong chốc lát, mới đột nhiên nhớ tới điều này, nhắc nhở hấn.

“Chúng ta ở trong phòng riêng.” Hấn khàn khàn nói, còn muốn nghiêng mình hôn nàng, miệng lại bị tay nàng che lại.

“Không được, hơn nữa chúng ta phải ăn mau đi, còn quay về công ty đi làm.” Nàng kiên định hướng hấn nói.

“Vậy em đáp ứng anh, chúng ta ngày mốt đi đăng kí kết hôn trước.” Hấn hôn tay nàng một lát, mới mở ra tay nàng đang che ở miệng hấn cố gắng cùng nàng nói.

Ngả Lan nhìn hấn, do dự. Nàng đương nhiên cũng muốn nhanh lên gả cho hấn, đem nam nhân xuất sắc không dễ tìm này thành của riêng mình, nhưng là lại sợ bọn họ thời gian quen biết quá ngắn, như vậy tia chớp kết hôn, sẽ làm tương lai – mặc kệ đi.

Tương lai có bao nhiêu gần rất xa – để hỏi hận.

Nàng không hy vọng hấn hối hận, hy vọng hấn có thể có nhiều hơn thời gian để hiểu rõ chuyện kết hôn, nhưng hấn tựa hồ tuyệt không cảm kích.

Cũng có lẽ, hấn căn bản là không biết dụng tâm đau khổ của nàng? Cho nên, nàng có phải hay không nên thành thật nói với hấn ý tưởng của nàng đây?

Quên đi, lấy cá tính của hấn nhất định sẽ lấy một câu “Anh tuyệt đối sẽ không hối hận” để giải quyết vấn đề, mà nàng cũng không nghĩ muốn tranh luận với hấn, thế nào cũng chỉ có thể bị hấn nắm mũi dẫn đi.

Không được, phải nghĩ ra biện pháp mới được. Nữ chính trong tiểu thuyết bình thường là như thế nào cự tuyệt nam chính cầu hôn?

Ô, không thể tưởng được. Nghĩ đến đều là các nàng mừng rỡ như điên, xúc động khóc, tại sao không có một cái có chí khí một chút lắc đầu nói không đâu?

Nhưng là nói đi phải nói về, này nam chính hoàn hảo một đám nữ nhân còn tìm không được, nếu nữ chính dám nói không, nàng nhất định sẽ bị ném sách, mắng to này tác giả viết là cái gì nha!

Chờ một chút. Ngả Lan tâm sinh nhất kế, nghĩ đến một cái chiến thuật kéo dài hợp tình hợp lý.

“Không cần.” Nàng đối hấn lắc đầu.

Chương Sĩ Hào nhíu mày, không khỏi bắt đầu hoài nghi sức quyền rũ của mình. Chẳng lẽ mọi người đối hấn nói, nếu hấn nghĩ muốn thả ra ý niệm muốn kết hôn trong đầu, nữ nhân tuyệt đối sẽ tre già măng mọc, khẩn cấp lao về phía hấn, tất cả đều là lời khen tặng không thật sao, nếu không trước mắt vị nữ nhân này vì cái gì luôn cự tuyệt hấn?

“Cho anh một lý do chấp nhận được”. Hấn dừng ở nàng, yêu cầu nói.

“Bởi vì em ngay cả bị theo đuổi là cái gì cảm giác cũng không biết.”

Chương Sĩ Hào trừng mắt nhìn, một trận kinh ngạc.

“Cái gì?”

“Anh đều không có theo đuổi qua em, chúng ta thậm chí không có cùng đi xem phim, đi dạo phố, anh cũng không có tặng ta đồ vật này nọ, như là một bó hoa, thiệp hay cái gì khác, em không phải yêu cầu anh đưa em đồ vật này nọ, chính là cái loại này cảm giác luyện ái. Anh đồng ý với em sao?” Ngả Lan nhìn hấn nói.

“Anh đã hiểu.” Chương Sĩ Hào buông tay nàng ra, sau đó dời thân trở lại vị trí đối diện nàng.

Đột nhiên thiếu vòng ôm cùng nhiệt độ cơ thể hần, Ngả Lan chỉ cảm thấy một trận rét lạnh. Nhưng là trận rét lạnh này thật sự chính là bởi vì hần rời đi người nàng trở lại chỗ ngồi của hần sao? Hay là bởi vì trên mặt hần biểu tình đột nhiên trở nên nghiêm túc?

“Anh có phải hay không tức giận?” Nàng nhin không được hỏi, biết mình mới vừa lời nói căn bản là giống lòng tham không đủ, dù sao hần đối với nàng thật sự rất tốt .

Quen nhau nửa tháng, hần hầu như chuyện gì đều nghe theo nàng, nàng bảo hần không được công khai quan hệ, hần sẽ không công khai; nàng bảo hần đến bệnh viện kiểm tra dạ dày, hần liền ngoan ngoãn đi, còn sắp xếp đúng thời gian đi kiểm tra dạ dày; nàng cự tuyệt việc đến nhà hần cùng hần ở chung, hần cũng không có tức giận, ngược lại bỏ qua khu nhà cao cấp thoải mái của chính mình, chạy tới cùng nàng ở nhà trọ ngay cả thang máy đều không có.

Nàng biết hần bề bộn nhiều việc, vội đến ngay cả thời gian ăn cơm đều không có, chính là từ sau khi bọn họ quen nhau, hần mỗi ngày đều đã trước tiên tan ca, cùng nàng cùng nhau ăn bữa tối.

Hần còn có thể bất kể nàng mỗi ngày ở trong công ty làm chuyện gì, có phải hay không lại làm người tốt giúp người khác làm việc? Nếu như là, hần hội thực sự tức giận, cũng sẽ đem nàng trở thành ba tuổi tiểu hài tử đối nàng lại giảng lại mắng, chính là nàng cũng biết hần sở dĩ làm như vậy toàn bộ là vì muốn tốt cho nàng.

Hần thật sự đối với nàng tốt lắm, tốt đến mức làm cho nàng cảm giác này hết thấy giống giấc mộng, giấc mơ thành sự thật.

Nàng bây giờ lại còn oán giận hần không có theo đuổi nàng, làm cho nàng cảm giác mưa dầm nói thương yêu, bất luận kẻ nào nghe xong lời nói không biết tốt xấu này đều phải tức giận, nàng vừa rồi hần là phải càng thâm tư thực lự.

Làm sao bây giờ? Ngay cả nàng đều nhanh bị lời của mình tức chết rồi, hần nhất định tức giận. Từ nay về sau quan hệ của bọn họ sẽ xấu đi sao, nếu hần bởi vậy mà nghĩ rằng nàng căn bản không yêu hần, kia...

“Ăn nhanh đi, em không phải còn muốn quay về công ty đi làm sao?” Hần không trả lời vấn đề của nàng, mà nàng nhưng lại cũng không dám hỏi lại.

Thời gian kế tiếp, trong phòng một mảnh im lặng.

Sushi mà Ngả Lan ăn đột nhiên trở nên vô vị, chỉ cảm thấy muốn khóc, nàng muốn... khóc quá.

8. Chương 8

Muộn gần nửa giờ mới trở lại công ty Ngả Lan theo lý hần là phải cảm thấy thật có lỗi, xấu hổ cùng áy náy, nhưng là nàng tâm tình ủ dột, căn bản là không có tâm tư suy nghĩ việc bị trễ. bởi vì trên đường trở về, Chương Sĩ Hào vẫn là một đường trầm mặc không nói.

Hần mặt không chút thay đổi bộ dáng không muốn nói chuyện, làm cho nàng cảm thấy thật khó chịu, thật là khổ sở. Nàng biết mình sai, không nên nói ra những lời kia, nhưng dụng ý của nàng cũng là vì muốn tốt cho hần, nhưng là dùng sai phương pháp.

Cho dù nàng thật sự không biết tốt xấu, trong lời nói của nàng làm cho hần cảm thấy khó chịu, cảm thấy tức giận, hần có thể nói thẳng ra, mắng nàng cũng được, chính là không nên đối đãi lạnh lùng như vậy với nàng, mau thay đổi như vậy, trở mặt thật là mau, làm nàng không thể chống đỡ được.

Nửa tháng qua, hần luôn miệng nói thích nàng, biểu hiện ra một bộ dáng khẩn cấp muốn cùng nàng kết hôn, nhất cử nhất động đều nói cho nàng, hần có bao nhiêu để ý đến nàng, yêu nàng. Kết quả sao? Hần vì một sự kiện như vậy liền không để ý tới nàng.

Tóm lại, nàng thật sự cảm thấy thật đau lòng, tâm lạnh, cũng thật đau.

Có lẽ, hần căn bản là không như chính hần nghĩ như vậy yêu nàng, càng không có như hần nghĩ đến như vậy để ý nàng.

Có lẽ hần từ đầu đến cuối cũng chưa từng yêu nàng, chỉ vì cho là chính mình yêu nàng mà thôi, hiện tại rốt cục tỉnh táo lại.

Có lẽ, nàng cũng nên tỉnh, Boss tuần suất lại có tiền yêu tiểu viên chức bình thường như nàng, căn bản là một giấc mộng.

Không tự chủ được cắn cắn môi cánh hoa, Ngả Lan cảm giác trong lòng một mảnh chết lặng, đã muốn không đau, bởi vì chỉ cần thấy rõ sự thật, hiểu rõ nàng chính là trong một cơn mộng đẹp, sẽ không đau đớn. Hần là đem...

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn từ trên trời giáng xuống một văn kiện rất nặng rơi xuống trên mặt bàn của nàng, nháy mắt ở bên tai nàng nổ tung, làm cho nàng đột nhiên chấn động, kinh hách đặc từ lưng ghế dựa đứng lên.

“Người là cố ý không để ý tới ta, hay là không có nghe đến ta gọi người?” Liêu Trần Trần ở chỗ ngồi bên cạnh nổi giận dưng dưng, hai tay chống nạnh trừng mắt nhìn nàng chật vắn.

Mặc kệ lúc này lại là vì cái gì sự tìm nàng phiền toái, Ngả Lan hiện tại căn bản vô tâm đáp lại nàng. Nàng chính là mặt không chút thay đổi liếc nhìn nàng một cái, lại đem ánh mắt chuyển hướng đến văn kiện trên mặt bàn của nàng, sau đó hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Cô làm việc như thế nào vậy? Cô xem xem ý nghĩa chính của tập thông cáo, thấy rõ ràng!”

Ý nghĩa chính?

Ngả Lan miễn cưỡng tập trung lực chú ý nhìn một chút, lập tức tìm được nguyên nhân làm cho nàng phát hỏa. Tập văn kiện kia đại bộ phận trừ bỏ ý chính, còn các đoạn đều bị dùng dấu móc lên, vẽ rằn thêm chân — không đúng, phải nói là thêm mắm thêm muối chú giải phê bình, tóm lại không xong.

Nhưng, phê bình chú giải này tất cả đều là chống lại ý nghĩa chính, cùng ý nghĩa chính làm trái lại.

Thật buồn cười, nếu không phải bởi vì nàng lúc này tâm tình ủ dột, nhất định đương sẽ cười đi ra.

“Đây không phải do là tôi thêm vào.” Nàng nói.

“Hiện tại không phải vấn đề là ai thêm vào, là cô trước lúc photo văn kiện, chẳng lẽ không kiểm tra một chút nội dung sao?” Liêu Trần Trần nghiêng răng nghiêng lợi chỉ trích, giận đến trên cổ gân xanh đều nổi lên, đều là của nàng không quan hệ, hại nàng mới vừa rồi bị kinh hách.

Bị Phó giám đốc gọi vào văn phòng mắng một chút, còn trở thành bị những người khác trong công ty chế nhạo. Rất tội nghiệp a!

“Cô chỉ bảo tôi photo, cũng không bảo tôi kiểm tra.”

“Không gọi cô kiểm tra, cô sẽ không kiểm tra sao? Cô là ngu ngốc vẫn là ngu ngốc?” Liêu Trần Trần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ngả Lan tâm tình vốn thật không tốt, nghe nàng nói như thế, một cỗ tức giận lại không thể ngăn chặn theo trong cơ thể bộc phát ra. Bất quá nàng biết mình không phải người hay cãi nhau, thanh âm không sánh bằng người khác, khí thế cũng thua, ngay cả chiều cao cũng kém một mảng lớn,

Cho nên phương pháp đơn giản nhất chính là đứng dậy chạy lấy người.

Nàng theo chỗ ngồi đứng lên, không nói một lời xoay người bước đi. Đi không được hai bước, lại bị Liêu Trần Trần dùng sức thô lỗ giữ chặt.

“Cô muốn đi đâu? Lời của ta còn chưa nói xong!” Nàng tức giận nói.

Ngã Lan phát hiện trong phòng làm việc những người khác đều đang nhìn các nàng, nhưng không ai nhảy ra ngăn lại Liêu Trân Trân tìm nàng tra.

“Cô là không phải cố ý? Sớm biết rằng nội dung thông cáo có vấn đề, lại còn đem hẳn photo ra, phát ra đi?” Liêu Trân Trân móng tay dùng sức nắm chặt da thịt trên cánh tay nàng.

Ngã Lan đau nhین không được đem cánh tay của nàng đẩy ra.

“Tôi không biết.” Nàng nói.

“Không biết mới là lạ!” Liêu Trân Trân thanh âm châm chọc, “Người nào không biết cô gần đây có nhiều hơn bài, gọi cô giúp đỡ làm chút chuyện, còn có một trăm lý do có thể trốn tránh. Cô nhất định là khó chịu ta lại bảo cô giúp đỡ làm việc, cho nên mới cố ý dùng loại này phương pháp hại ta, hại ta bị quản lý mắng đúng hay không?”

“Tôi không có.”

“Dám làm không dám nhận là tiểu nhân đê tiện!”

Là muốn nhẫn thực nhưng vẫn không thể nhẫn! Ngã Lan cũng chịu không được, tức giận lên tiếng phản bác. “Ta nói lại lần nữa, ta không có, ta không biết.” Nàng cường ngạnh giải thích, “Lúc người đem văn kiện giao cho ta, đã muốn sắp đến thời gian nghỉ trưa, người nói giúp người photo đưa đến các phòng là được, hơn nữa phải trước nghỉ trưa đem đi. Như vậy một cái văn kiện khẩn cấp, không còn một mống đến vài có thể xử lý đích công tác, ai hội hoài nghi nó có chính xác? Người không cần chính mình phạm sai lầm, sẽ đem trách nhiệm đổ lỗi đến trên người của ta.”

“Cô hiện tại muốn giáo huấn ta sao?” Liêu Trân Trân hỏi, đầy ngập oán hận giận trừng nàng, hai tay nắm chặt nắm tay, giận đến cả người đều phát run.

“Tôi chỉ là nói sự thật, mời cô không cần cậy già lên mặt khinh người quá đáng.” Ngã Lan bất vi sở động, mặt không chút thay đổi nói.

Liêu Trân Trân biến sắc, thân thủ dùng sức giáng cho nàng một cái tát.

Ba! Tiếng nổ của bàn tay, làm cho văn phòng tựa hồ trong nháy mắt đông cứng lại.

Những người đứng xem kinh ngạc trừng lớn hai mắt, sững sờ ở tại chỗ, kẻ đánh người trợn mắt nhìn chăm chăm, ngạo nghễ nâng lên cằm nhìn nàng, bị đánh khiếp sợ cùng trên mặt truyền đến hỏa thiêu đau đớn làm cho nàng không thể nhúc nhích, ngã ra như phỗng. Trong phòng làm việc lớn như vậy, đột nhiên đang lúc an tĩnh đặc tượng một tòa khoảng không thành.

“Thực xin lỗi.”

Một cái thanh âm thật cẩn thận đột nhiên ở lối vào văn phòng vang lên, giải phóng không gian cùng thời gian giờ phút này đang bị đông lại.

Những người đứng xem như trút được gánh nặng lập tức đem ánh mắt chuyển hướng, nhìn về phía đứng ở lối vào văn phòng, một cô gái đang cầm một bó hoa hồng, mặc tạp dề màu xanh biếc, trên tạp dề đề “Thành thị hoa viên”.

“Có chuyện gì không?” Có người hỏi cô gái.

“Xin hỏi nơi này có phải có Ngã Lan tiểu thư?” Cô gái mỉm cười cứng ngắc hỏi. Vừa nàng cũng nhìn thấy một cái tát kinh người, người phụ nữ kia thật là đáng sợ, tiểu thư xinh đẹp bị đánh kia thật đáng thương.

Nghe thấy tên của Ngã Lan, mọi người trong phòng làm việc không tự chủ được lại nhìn về phía Ngã Lan, chẳng qua ánh mắt đều có tránh né, không dám cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Ngã Lan thấy rõ sự lạnh lùng vô tình của đồng nghiệp, nàng lấy kiên cường tự chủ mới không có lấy tay chạm vào khuôn mặt đau đớn, cũng không có nhìn xem bất kỳ ai, mà là giống một nữ vương tiêu sái đi qua văn phòng, hướng đến chỗ cô gái tìm nàng.

“Tôi chính là Ngã Lan.”

“Có người tặng bó hoa này cho cô, có thể nhờ cô ký nhận một chút?” Cô gái đưa bó hoa hơn ba mươi đóa hồng cho nàng, nhìn không được nhìn hai má sưng đỏ của nàng, quan tâm hỏi: “Cô có khỏe không?”

Người duy nhất quan tâm nàng thế nhưng lại đến từ một ô gái đưa hoa xa lạ? Ngả Lan cảm thấy thật trào phúng, lại cảm thấy cảm động, mũi không tự chủ được nhanh chóng chua xót lên.

“Hoàn hảo, cảm ơn cô.” Nàng khàn khàn nói.

“Mặc dù là mượn hoa hiến phật, nhưng vẫn là chúc phúc cô bắt đầu từ giờ khắc này, hạnh phúc khoái hoạt, tất cả mong ước trở thành sự thật.”

Cô gái đem bó hoa bỏ vào khay tay nàng, ngẩng đầu lên đối nàng nhếch miệng cười.

“Cám ơn.” Ngả Lan thanh âm nhịn không được lại càng khàn khàn, tầm mắt cũng trở nên có chút mơ hồ.

“Thỉnh ký nhận.” Cô gái xuất ra cuốn sổ cùng một cây bút đưa cho nàng. Đưa tay tiếp nhận, Ngả Lan cúi đầu nhanh chóng ký tên của mình trên giấy, đột nhiên đầu trống rỗng, lại giống như có một mảnh hỗn loạn.

“Cô có biết hoa này là ai tặng cho tôi sao?” Nàng ngẩng đầu, hỏi cô gái đưa hoa.

“Trong bó hoa có bưu thiếp.” Cô gái mỉm cười nói, phất phất tay, xoay người rời đi.

Ngả Lan đem ánh mắt quay về bó hoa trong lòng ngực. Đây bó hoa hồng rất cuộc là ai tặng?

Chương Sĩ Hào ba chữ lập tức xuất hiện trong đầu nàng. Nhưng là làm sao có thể? Bọn họ rõ ràng vừa mới mới xảy ra chuyện không vui, hắn còn giận đến ngay cả nói chuyện đều không muốn cùng nàng nói, cảm giác như là đang muốn chia tay với nàng, bó hoa này làm sao có thể chính là hắn tặng? Nhưng là trừ hắn ra, nàng thật sự nghĩ không ra còn có ai lại tặng hoa cho nàng.

Kỳ thật nàng căn bản không cần muốn nghĩ, lấy ra bưu thiếp trong bó hoa, mở ra, trên đó viết –

Nghe nói hoa hồng là loài hoa đại diện cho tình yêu, ba mươi ba đóa tượng trưng ta yêu người.

Dâng lên tình yêu của ta, cùng ta yêu người. (Oa, lãng mạng chết đi được, ngưỡng mộ quá, ngưỡng mộ quá đi!)

Tầm mắt lập tức bị nước mắt bao phủ, trở nên một mảnh mơ hồ. Nàng cũng không có thể khống chế cảm xúc nước mắt rơi như mưa.

Là hắn, là hắn, thật là hắn!

Nàng nghĩ đến hắn tức giận, nghĩ đến hắn không cần nàng, nghĩ đến hết thảy đều đã xong, hắn không bao giờ ... nữa sẽ liếc nhìn nàng một cái, sẽ không quan tâm nàng có phải hay không lại bị đồng nghiệp ức hiếp, sẽ không còn quan tâm nàng, đau lòng vì nàng, cũng sẽ không giận đến nói phải đuổi việc những người đó. Nàng nghĩ đến mộng đẹp tan biến, tưởng rằng rốt cục tới lúc phải đối mặt sự thật, cho dù rơi lệ trên má, buồn khóc đau lòng muốn chết, cũng cường cầu không được mộng đẹp tiếp tục, bởi vì mộng là không phải do nhân, chính là hắn lại tại đây đưa tới bó hoa nói hắn yêu nàng.

Hắn yêu nàng, hắn yêu nàng, hắn... Ô ô... Yêu nàng... Ô ô...

Ngả Lan khóc đến hoàn toàn không thể chính mình, thẳng đến trong phòng làm việc im lặng đột nhiên vang lên một chuỗi quen thuộc tiếng chuông điện thoại di động, vang càng ngày càng lớn, cảm xúc của nàng mới chậm rãi được khống chế, hơn nữa phát giác tiếng chuông kia là tiếng chuông điện thoại di động của nàng. Nàng trước khi quay về công ty, bởi vì lòng có tâm sự, tâm tình không tốt, hoàn toàn đã quên đem di động chuyển thành chế độ rung.

Hít hít cái mũi, lại nhanh chóng lau nước mắt trên mặt cùng hốc mắt, nàng không để ý bất luận kẻ nào, cúi đầu đi qua văn phòng, đi trở về chỗ ngồi tiếp điện thoại. “Đây?” Thanh âm của nàng khàn khàn đến ngay cả chính mình đều nhận không ra.

“Ngả Lan?” Chương Sĩ Hào thanh âm đột nhiên ở bên tai vang lên, làm cho nàng thật vất vả mới ngừng được nước mắt, trong nháy mắt lại tràn đầy vành mắt, mơ hồ tầm mắt.

“Đúng là em sao?” Hắn trong giọng nói có chút không xác định.

“Ân.” Nàng nhin không được hít hít cái mũi, vội vàng lên tiếng.

Đầu kia điện thoại tạm dừng một lát, mới lần nữa truyền đến thanh âm của hắn. “Em đang khóc sao?” Hắn hỏi.

“Ân.” Thanh âm của nàng không lẽ được người khác, nàng chỉ có thể thừa nhận.

Di động đầu kia lần thứ hai rơi vào im lặng, nàng nghĩ đến hắn sẽ hỏi tiếp vì cái gì, nhưng là đợi một hồi lâu mà hắn cái gì cũng chưa nói. Nhưng là ngay cả như vậy, biết hắn ở đầu kia điện thoại, làm cho nàng thật cảm động, cảm giác an tâm, ôn ấm, lại cảm thấy được thật hạnh phúc. Bó hoa cùng bưu thiếp không thể so sánh bằng một cú điện thoại của hắn. Hắn không có tức giận với nàng, càng không có không cần nàng, thật sự là quá tốt.

“Em không sao.” Không muốn làm cho hắn lo lắng, nàng lại hít hít cái mũi, khàn khàn nói với hắn. Chính là nàng những lời này vừa mới nói xong, ở lối vào văn phòng lại đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo là một trận không khí xôn xao quỷ dị.

Ngã Lan theo phản xạ đem ánh mắt chuyển hướng nơi phát ra xôn xao, lại thấy Chương Sĩ Hào bỗng nhiên xuất hiện tại lối vào văn phòng làm kinh hoảng. Nàng trợn to hai mắt trong suốt bị nước mắt làm thâm ứ, nhìn hắn thẳng tắp nhanh hướng nàng đi tới, mọi người vì kinh ngạc quá độ mà đứng sững ở tại chỗ, ngây ra như phỗng.

Nàng hai má sưng đỏ làm cho Chương Sĩ Hào nháy mắt xiết chặt cảm, trong mắt bắn ra lửa giận tối tăm, thiếu chút nữa không khống chế được gầm rừ ra tiếng. Hắn đứng ở trước mặt nàng, đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, mới đưa tay chuyển qua gương mặt sưng đỏ của nàng.

“Chuyện gì xảy ra?” Hắn tiếng nói mềm nhẹ mở miệng hỏi.

“Sao anh lại tới đây?” Ngã Lan đầu tiên là mờ mịt trừng mắt nhìn, lại nhìn một chút di động trên tay, mới lấy tiếng nói khàn khàn, mang theo nghi hoặc khó hiểu hỏi lại.

“Bởi vì em đang khóc.” Hắn trước trả lời của nàng vấn đề, sau đó trực tiếp hỏi: “Là ai đánh?” Là ai dám đánh nàng?

Ngã Lan lại trừng mắt nhìn, rốt cục đem sự xuất hiện của hắn cùng câu trả lời hiểu được. Hắn là bởi vì nghe thấy nàng đang khóc, cho nên mới chạy tới đây, kết quả lại gặp dấu vết nàng bị người đánh. Hắn sẽ không nghĩ đến nàng khóc là bởi vì bị đánh đi?

“Không phải như thế.” Nàng lắc đầu khàn khàn nói.

“Đừng có nói không ai đánh em, mặt của em còn lưu lại dấu tay.”

“Đúng là có người đánh em một cái tát, nhưng!”

“Là ai?” Hắn chỉ muốn biết kẻ đáng chết đó là ai!

“Nhưng là, em khóc cũng không phải bởi vì có người đánh em.” Nàng vội vả muốn đem nói cho hết lời.

“Anh hiện tại chỉ muốn biết cái kẻ đáng chết kia là ai.” Hắn mỉm cười nói, giọng nói mềm nhẹ, lại lạnh lẽo làm cho tất cả mọi người trong phòng làm việc không khỏi rùng mình.

Ngã Lan mím môi, trầm mặc không nói nhìn hắn. Nàng biết hiện ở trong phòng làm việc mỗi người đều đang trừng mắt nhìn bọn họ, bây giờ có muốn che dấu đã không còn kịp rồi, bất quá, nàng không nghĩ lại để ý tới bọn họ, hoặc là bọn họ sẽ có cái gì phản ứng. Nhưng nàng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới muốn dùng quan hệ của mình và Chương Sĩ Hào làm khó bọn hắn, cho nên nàng chính là khó xử nhìn hắn, lại thủy chung không có mở miệng nói ra cái tên mà hắn muốn biết.

“Không quan hệ, em không muốn nói, anh sẽ không làm khó dễ em.” Hắn ôn nhu mở miệng, lại ở lúc vừa mới nói với nàng, xoay người nhìn về phía những người khác trong phòng làm việc.

“Là ai đánh?” Hắn trầm giọng hỏi.

Nhất thời, trong phòng làm việc tất cả mọi người mặt không có chút máu, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Bọn họ ngừng thở, ngay cả động cũng không dám động một chút, càng miễn bàn mở miệng nói chuyện.

Không có ai biết Ngã Lan cùng Tổng giám đốc có quan hệ này, tuy rằng Tổng giám đốc lần trước tức giận vì bọn họ sai sử Ngã Lan mua tiện lợi, tự mình xuất hiện ở phòng hành chính tổng hợp, nhưng là chỉ như vậy một lần mà thôi, lúc sau bọn họ thói quen khó sửa, vẫn thường sai sử Ngã Lan giúp bọn họ làm việc, kết quả cũng chưa xảy ra chuyện gì. Đến giờ này khắc này, bọn họ mới biết được, kỳ thật thời gian qua đi bọn họ vẫn đều động thủ trên đầu thái tử.

Bọn họ chết chắc rồi!

“Ta đang hỏi, là ai đánh?” Chương Sĩ Hào thông thả lại hỏi một lần, giọng điệu, lạnh lùng làm cho tất cả mọi người không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

“Đừng như vậy.” Ngã Lan tay nhẹ nhàng mà khoát lên cánh tay hắn, muốn thử trấn an hắn tức giận.

Phòng quản lý cánh cửa đột nhiên mở ra, Trương quản lý từ trong phòng quản đi ra, lại nhận thấy được không khí trong văn phòng cứng đờ đột nhiên dừng bước lại, sau đó nhìn thấy người lãnh đạo trực tiếp.

“Tổng giám đốc?” Hắn kinh ngạc kêu lên, bước nhanh đi hướng hắn. “Ngài đến phòng hành chính tổng hợp đến có chuyện gì sao?”

“Người tới đúng lúc, Trương quản lý.” Chương Sĩ Hào lạnh lùng cười.

Trương quản lý cả người cứng đờ, hắn tuy rằng đến bây giờ còn không biết phát sinh chuyện gì, nhưng là Tổng giám đốc lửa giận, hắn đã muốn rõ đầu rõ đuôi cảm giác được.

“Đúng vậy, không biết Tổng giám đốc có cái gì phân phó?” Hắn nơm nớp lo sợ lên tiếng trả lời.

“Tìm ra kẻ động thủ đánh người, lập tức khai trừ hắn.” Hắn lãnh khốc vô tình ra lệnh.

“Không cần!” Ngã Lan kinh hô ra tiếng.

Nghe thấy tiếng kêu của nàng, Trương quản lý mới phát hiện sự hiện diện của Ngã Lan, cùng với thấy mặt nàng bị đánh vừa hồng vừa sưng, má trái vô cùng thâm tím. “Ngã Lan, người xảy ra chuyện gì? Là ai đánh?” Hắn nhíu mày hỏi nàng. Nàng lắc đầu, không muốn nói ra.

Dù sao dưới hắn công tác hai năm, Trương quản lý biết Ngã Lan tâm địa thiện lương, tuyệt không muốn có người vì nàng mà bị khai trừ, cho dù người nọ động thủ đánh nàng cũng vậy. Cho nên hắn quay đầu đối Boss nói: “Tổng giám đốc, các đồng nghiệp ở chung khó tránh khỏi sẽ phát sinh chuyện, không kiềm chế được cảm xúc, kích động thời điểm, ngẫu nhiên lại không khống chế được, nhưng kỳ thật chuyện này không nghiêm trọng như vậy, ngài — “

“Không nghiêm trọng như vậy?” Chương Sĩ Hào lạnh lùng ngắt lời hắn, ánh mắt lạnh như băng xem xét hắn, “Vị hôn thê của ta bị nhân viên công ty ta đã thương, người nói như vậy không nghiêm trọng phải không? Trương quản lý.”

Trương quản lý hít một hơi lạnh khí, hai mắt trợn lên, trong nháy mắt sợ ngây người. Không chỉ hắn, mọi người ở đây cũng đều bị sợ ngây người. Bọn họ trợn mắt há hốc mồm, cứng họng nói không nên lời, thậm chí còn ngay cả thanh âm kinh hô đều không ra được.

Vị hôn thê? Ngã Lan là vị hôn thê của Tổng giám đốc? Làm sao có thể? Nhưng đây là Tổng giám đốc chính miệng nói ra, không có khả năng là giả.

Phanh! Trong phòng làm việc đang yên tĩnh đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn, làm mọi người đang sợ tới mức từng nấc dịch qua ‘ Tổng giám đốc phu nhân ’ mà không thể yên tâm thoải mái, trong lòng có quỷ dị đột nhiên chấn động, ba hồn bảy vía nhất thời bị dọa bay một nửa.

Ngoại trừ Tổng giám đốc cùng Ngã Lan, Trương quản lý là người duy nhất một cái không làm ... thất vọng lương tâm, tuy rằng hắn ngẫu nhiên cũng từng sai sử qua Ngã Lan vì hắn chạy chân làm việc, nhưng là bởi vì có quan hệ cấp trên cùng cấp dưới, chỉ cần không quá phạm, hắn cũng không biết là có cái gì sai. Xoay người nhìn về phía phát ra tiếng nổ, ngay tại phía sau hắn.

Chỉ thấy Liêu Trần Trần cả người toàn bộ ngã dưới sàn nhà, trừ bỏ bộ dáng chật vật bên ngoài, trên mặt biểu tình còn lộ vẻ thất kinh, cùng kinh hách quá độ đến tái nhợt. Đã gặp biểu tình trên mặt nàng, Trương quản lý đã muốn biết phạm nhân là ai. Tổng giám đốc nhất định cũng biết.

“Trương quản lí.” Chương Sĩ Hào trầm giọng nói.

Hắn không tiếng động than nhẹ một tiếng, đáp lại nói: “Tôi sẽ xử lý.” Sau đó chỉ thấy Tổng giám đốc gật đầu, trầm mặc không nói đưa Tổng giám đốc phu nhân tương lai của bọn họ rời đi. Văn phòng sau khi bọn họ đi rồi, một lúc lâu vẫn là một mảnh im lặng đến nghẹt thở.

“Cũng không cần đuổi việc nàng?” Vừa đi ra phòng hành chính tổng hợp, đi vào hành lang không người, Ngả Lan lập tức mở miệng vì Liêu Trần Trần cầu tình.

“Không có khả năng.” Chương Sĩ Hào trả lời như đinh đóng cột.

“Nàng cũng không có làm sai bất cứ chuyện gì, chỉ là đánh em một cái tát mà thôi.” Nàng không để ý, tiếp tục thuyết phục.

“Đánh em một cái tát còn chưa đủ sao?” Chương Sĩ Hào đột nhiên dừng bước lại, tức giận bất bình, nhất là đã gặp nàng như trước hai gò má sưng đỏ.

“Em không phải có ý này, mà là...” Ngả Lan mày nhăn lại, liều mạng nghĩ nên như thế nào thay Liêu Trần Trần nói tốt. Nàng tuy rằng không thích nàng ta, nhưng là chưa từng nghĩ tới lại hại nàng mất đi công việc, hơn nữa theo nàng biết, nàng đã làm việc ở Phương Đạt sáu năm, nghe nói bây giờ công việc lại khó tìm.

“Nàng không phải cố ý động thủ đánh em, là em không có làm tốt việc nàng giao cho, lại nói chút lời chọc giận nàng, cho nên nàng mới có thể nhất thời giận quá” Nàng do dự giải thích, không nghĩ tới lại làm thành phản hiệu quả.

“Trừ bỏ động thủ đánh em, nàng còn sai sử em?” Chương Sĩ Hào càng thêm giận.

Ngả Lan mới phát hiện mình tựa hồ là càng nói càng sai, chính là lại không thể cái gì cũng không nói nha.

“Nàng không biết quan hệ giữa em và anh.”

“Cho nên nàng là có thể tùy tiện động thủ đánh em?” Hắn híp mắt chất vấn. Hắn thật đau lòng, bảo bối của hắn có thể bị người khác như vậy khi dễ sao?

“Nàng không phải là cố ý.”

“Nếu như là cố ý, anh không chỉ đuổi việc nàng, anh sẽ làm cho nàng ăn cơm tù.” Hắn nói được là làm được.

Đối mặt phản ứng quyết tâm của hắn, Ngả Lan quả thực là không thể làm gì. “Sĩ Hào!”

“Không cần nói nữa.” Hắn ngắt lời nàng, vòng tay đem nàng toàn bộ ôm vào trong lòng, cúi đầu nhìn nàng.

“Nhưng là!” Nàng còn muốn nói, nhưng lại bị hắn ngắt lời.

“Anh không thể dễ dàng tha thứ cho kẻ nào trong công ty dám thương tổn một cọng tóc của em.” Hắn nhìn nàng kiên định nói, “Nếu ngay cả ở công ty của anh, địa bàn của anh, anh cũng không thể bảo người anh yêu, anh đây coi như là một nam nhân sao?” Hắn nhẹ vỗ về mặt sưng đỏ của nàng, trong mắt tràn ngập tự trách vì không có bảo vệ tốt nàng. Ngả Lan đột nhiên không có lời nào để nói.

Ngay tại đây, cuối hành lang đột nhiên truyền đến một trận âm thanh nói chuyện với nhau, làm nàng sợ tới mức hai mắt trợn lên, phản xạ lập tức đưa tay đẩy hắn ra, sau đó lùi lại vài bước.

“Làm gì?” Chương Sĩ Hào khó hiểu nhíu mày hỏi.

“Có người đến đây.” Nàng nhanh chóng nhỏ giọng hướng hắn nói.

“Có người đến thì đã làm sao? Trải qua chuyện mới vừa rồi, em còn lo lắng người khác không biết quan hệ của chúng ta sao?”

Ngả Lan bỗng nhiên sững sờ tại chỗ. Hắn nói đúng vậy, trải qua chuyện vừa rồi, nàng còn sợ bị người gặp được nàng cùng Tổng giám đốc đại nhân ở cùng một chỗ sao? Chỉ sợ bọn họ vừa đi ra phòng hành chính tổng hợp nội trong một phút đồng hồ, chuyện của bọn họ cũng đã truyền khắp công ty.

Thật tốt quá, hiện tại nàng còn có thể xem như không có việc gì tiếp tục đi làm ở công ty sao? Còn quản lí cùng đồng nghiệp phòng hành chính tổng hợp, thậm chí là những đồng nghiệp khác về sau nàng phải làm

sao đỏ mặt đây? Là làm chính nàng – Ngả Lan đơn thuần? Hay là bạn gái của Boss, vị hôn thê đây? Nếu đáp án là người sau, nàng thật sự còn có biện pháp tiếp tục ở trong này làm việc sao?

“Đang suy nghĩ gì?” Hấn quan tâm hỏi, mà chủ nhân của cuộc nói chuyện vừa rồi cũng vào lúc này đang hướng bọn họ đi tới, là Trần phó tổng và trợ lý Ngô. Đột nhiên thấy hai người cùng một chỗ, đang mặt đỏ mặt đứng ở hành lang không người nói chuyện, không khí thân mật, khá mờ ám, Trần phó tổng và Ngô Thừa Trước song song dừng bước lại, đã quên là đang nói chủ đề gì, nhìn bọn họ.

“Trên hành lang thực không phải chỗ thích hợp để nói chuyện.” Chương Sĩ Hào có chút không hồn giận khề miết môi nhẹ giọng nói, sau đó dặt tay Ngả Lan, chuẩn bị mang nàng lên văn phòng hấn trên lầu. Hấn thỉnh linh làm động tác, làm cho Trần phó tổng và Ngô Thừa Trước trong nháy mắt không hẹn mà cùng mở to hai mắt.

“Đem biểu tình khiếp sợ cùng kinh ngạc trên mặt các người thu hồi đi!” Chương Sĩ Hào lúc đi qua bọn họ, trừng mắt nhìn bọn họ liếc một cái.

Ngô Thừa Trước trừng mắt nhìn, lập tức lộ ra biểu tình bình tĩnh đại ngộ. Nhưng Trần phó tổng thì chưa từng thấy qua Tổng giám đốc cùng Ngả Lan cùng xuất hiện cũng còn là vẻ mặt như vậy, thậm chí còn nói trắng ra một câu như vậy nói!

“Tổng giám đốc, ngài không phải đã có vị hôn thê sao? Như vậy không tốt lắm đâu?”

Ngô Thừa Trước thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng. Trần phó tổng theo Tổng giám đốc lâu như vậy, đã vậy còn hiểu rõ Tổng giám đốc. Nhiệt tình yêu thương công việc như Tổng giám đốc, làm sao có thể lãng phí thời gian quen hai nữ nhân cùng lúc? Phó tổng trước khi nói chuyện, sao không dùng đầu suy nghĩ một chút? Thật sự là làm người ta muốn té ngã.

“Làm sao không tốt?” Chương Sĩ Hào bỗng nhiên dừng bước lại, xoay người lộ ra vẻ mặt khó chịu hỏi.

“Đương nhiên là!”

“Tổng giám đốc, ngài thật đúng là biết giữ bí mật, tôi sớm nên nghĩ đến là Ngả Lan tiểu thư mới đúng, ngài không phải không duyên cớ lại đi quan tâm người khác” Ngô Thừa Trước vội vàng ngắt lời Trần phó tổng hỏi.

“Ý tứ chính là ta rất lạnh nhạt?”

“Ách, không phải, ý của tôi là, rất ít thấy ngài quan tâm một nữ nhân.” Ngô Thừa Trước lắc đầu giải thích, lại vội vàng thay đổi đề tài, “Các người khi nào thì kết hôn? Hôn lễ có cần hay không đặt trước? Tôi muối muối chính là thiết kế sư hôn lễ chuyên nghiệp, có thể giúp các người thiết kế một lễ kết hôn suốt đời khó quên nga.”

“Suốt đời khó quên?” Chương Sĩ Hào cảm thấy hứng thú nhướn cao mày.

“Đúng.”

Ngô Thừa Trước dùng sức gật đầu, thật cao hứng thành công dời đi lực chú ý của Tổng giám đốc, cũng làm cho một bên phản ứng trì hoãn Trần phó tổng rốt cục lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ.

“Hảo, thay ta liên lạc, hẹn cái thời gian.” Chương Sĩ Hào do dự một giây liền gật đầu phân phó, hấn nghĩ muốn cho Ngả Lan một hôn lễ suốt đời khó quên.

“Không thành vấn đề, Tổng giám đốc.” Ngô Thừa Trước lập tức gật đầu phụ họa.

9. Chương 9

Còn tưởng rằng quay về văn phòng hấn nói chuyện là lựa chọn tốt nhất, kết quả căn bản là mười phần sai.

Chương Sĩ Hào vừa đi vào văn phòng, điện thoại cùng công việc liên từng cái từng cái theo nhau mà đến, làm cho hắn bận tối mày tối mắt, căn bản không thời gian có thể cùng nàng hảo hảo nói chuyện. Ngã Lan thật sự là hảo tính tình, im lặng ngồi ở một bên trên ghế sôpha chờ hắn, không quấy rầy hắn, cũng không lộ ra biểu tình gì không kiên nhẫn, chính là im lặng chờ đợi, im lặng đến nỗi hắn cơ hồ đã quên sự tồn tại của nàng, chờ hắn giải quyết xong công việc, quay đầu nhìn về phía nàng, nàng sớm đã nằm trên trên ghế sôpha đang ngủ.

Cầm lấy áo khoác trên lưng ghế dựa đi hướng nàng, nhẹ nhàng mà vì nàng đắp lên. Trên mặt nàng sưng đỏ đã biến mất hơn phân nửa, trừ phi nhìn kỹ, cơ hồ đã nhìn không ra dấu tay, nhưng ngay cả như vậy, sự phẫn nộ của hắn một chút đều không có tiêu tán.

Nàng chính là thiện lương như vậy, nhẫn nhục chịu đựng lại không hề có một câu oán hận, mới có thể làm cho hắn đối với nàng không yên lòng, mỗi ngày đối nàng ân cần dạy bảo, hy vọng thái độ của nàng có thể hơi chút mạnh mẽ lên, không được làm người dễ hồ đến gọi đi. Chính là hắn như thế nào cũng không nghĩ ra ở công ty hắn, thậm chí có người dám động thủ đánh nàng.

Hắn cơ hồ muốn hận chính mình nhiều năm như vậy ở trên thương trường tu luyện được như vậy bình tĩnh, bởi vì nếu không phải như vậy, hắn đã sớm hung hăng quăng cho cái nữ nhân chết tiệt kia hai bạt tay, thay nàng báo thù. Hắn không đánh nữ nhân, nhưng là nếu nữ nhân nào dám thương tổn người yêu của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay!

Không tự chủ được khẽ vuốt hai má bị thương của nàng, lại làm nàng tỉnh lại.

Ngã Lan mở mắt ra, nhìn thấy hắn, đối hắn mỉm cười. “Anh xong việc rồi? Thực xin lỗi, em vô tình ngủ thiếp đi.” Nàng mang theo tiếng nói vừa mới tỉnh ngủ đối hắn nói, giấy dựa từ trên ghế sôpha ngồi dậy.

Hắn giúp đỡ nàng ngồi dậy, chính mình chuyển từ mép bàn trà ngồi vào bên cạnh nàng, đem nàng ôm ngồi vào trên đùi mình.

“Anh làm gì?” Bởi vì rất đột nhiên, Ngã Lan nhìn không được kinh hô.

“Anh muốn em ở trong lòng anh.” Hắn vòng tay quanh nàng nói, hận không thể cứ như vậy cả đời đem nàng ôm vào trong ngực, hảo hảo bảo hộ.

“Nơi này là công ty.” Ngã Lan mắc cỡ đỏ mặt nhắc nhở hắn.

“Anh là Tổng giám đốc, mà em là Tổng giám đốc phụ nhân tương lai.” Hắn đã nói như vậy, nàng còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể đỏ mặt hờn dỗi trừng hắn liếc mắt một cái. Hắn lại ôm nàng, to tiếng hôn nàng một cái, đây là trừng phạt cho việc nàng trừng hắn? Hoặc là hắn tự thưởng cho mình?

“Thực xin lỗi.” Hôn xong, hắn đột nhiên mở miệng hướng nàng giải thích.

“Làm sao lại nói như vậy?” Nàng khó hiểu nhìn hắn.

“Anh không có đem em bảo vệ tốt, hại em bị thương.” Hắn vẽ mặt tự trách.

“Đây không phải lỗi của anh, hơn nữa em cũng không có thật sự bị thương.” Nàng lắc đầu, đối hắn giải thích.

“Ở công ty của anh lại cho em gặp được loại sự tình này, liền là lỗi của anh.” Hắn ánh mắt tối tăm nói.

“Chúng ta quên chuyện này được không?” Nàng không thích nhìn đến hắn tự trách.

Hắn lắc đầu cự tuyệt. “Anh đời này đều quên không được cảnh em hai má sưng đỏ khóc hồng hai mắt, cô đơn đứng ở nơi đó rơi lệ. Anh khi đó nên đem toàn bộ người ở chỗ đó đuổi việc hết mới đúng, bọn họ thể nhưng lúc em bị người khác đánh, còn khóc thương tâm như vậy, lại không ai tiến lên quan tâm em, an ủi em!” Hắn đột nhiên nghĩ vậy.

“Không liên quan đến bọn họ, hơn nữa em khóc cũng không phải bởi vì bị đánh, mà là tại nguyên nhân khác.” Nàng vẫn nghĩ muốn đối hắn giải thích điểm này.

“Nguyên nhân khác?” Chương Sĩ Hào chăm chăm nhìn nàng, đột nhiên nhớ tới lúc trước ở phòng hành chính tổng hợp, nàng cũng nói với hắn như vậy. “Vì nguyên nhân gì?” Mặc kệ nguyên nhân gì, hắn đều phải đem cái kẻ làm nàng thương tâm rơi lệ kia ra xử lý.

“Bởi vì anh tặng hoa cho em.”

“A?” Hắn ngây người.

“Bởi vì anh tặng hoa cho em.” Nàng nhìn hắn lại khẳng định.

Mà Chương Sĩ Hào trừ bỏ ngây người, trong một lúc lại không có phản ứng nào khác.

“Vì cái gì?” Một lát sau, hắn rốt cục hoàn hồn, kích động hỏi, “Giữa trưa em không phải nói cho anh biết em muốn nhận hoa, muốn có cảm giác luyến ái sao? Có phải hay không em không thích hoa hồng? Vẫn là anh làm sai việc gì, làm em cảm thấy thương tâm? Anh thừa nhận lúc trước anh là rất sơ ý, xem nhẹ không có lắng mạn theo đuổi, nhưng là tục ngữ nói rất đúng, biết sai có thể sửa, thiện lớn lao yên, còn nói mất bò mới lo làm chuồng là không tốt, chỉ cần em lại cho anh một chút thời gian cùng cơ hội, anh tin anh nhất định có thể đem hết thảy đều làm tốt. Anh cam đoan với em!”

Ngã Lan thiếu chút nữa nhẹn không được lại muốn khóc lên. Ông trời, hắn có thể nào lại đối nàng tốt như vậy?

“Em là vui mừng phát khóc.” Nàng đưa tay nhẹ vỗ về mặt của hắn, khàn khàn hướng hắn nói.

“Vui mừng phát khóc?” Hắn như là đột nhiên nghe không hiểu bốn chữ này là có ý gì.

“Đúng.” Nàng nghiêng người hôn hắn một cái, sau đó dựa sát vào trong ngực của hắn. “Em là tưởng rằng, anh về sau sẽ không bao giờ ... nữa để ý em, không nghĩ tới lại đột nhiên nhận được hoa của anh, em nhất thời kích động, mới có thể ở trước mặt nhiều người như vậy khóc lên, hiện tại nhớ tới thật sự rất mất mặt nga.”

“Em vì cái gì lại cho rằng anh về sau không bao giờ ... nữa để ý em?” Chương Sĩ Hào khó hiểu.

“Bởi vì giữa trưa lúc ăn cơm, em nói một ít lời nói không biết tốt xấu, chính là!”

“Cái gì lời nói không biết tốt xấu?” Chương Sĩ Hào nhẹn không được ngắt lời hỏi.

“Chính là anh không tặng hoa, tặng lễ vật cho em, em cảm giác đó toàn lời nói ngu xuẩn.”

“Kia đều là lời nói thật.”

“Không, không phải.” Nàng bỗng nhiên nhúc nhích thân thể, dùng sức hướng hắn lắc đầu nói.

“Đúng vậy.” Hắn quả quyết nói, đột nhiên có chút tức giận.

“Sĩ Hào?” Nàng không hiểu tâm tình của hắn như thế nào đột nhiên thay đổi.

“Anh thật sự tức giận, chính mình thế nhưng lại xem nhẹ việc cơ bản nhất là theo đuổi, đã quên tặng hoa cùng lễ vật cho em. Anh thật sự thực tệ lắm đúng không? Là một người tình thất bại.” Hắn không khỏi chán ghét mình.

Ngã Lan giờ mới hiểu được nguyên nhân hắn lúc ấy là giận chính mình, mà không phải giận nàng.

“Không, anh tuyệt không có tệ, anh là của em hoàn mỹ tình nhân! Em tin trên thế giới này cũng sẽ không có người nào so với anh yêu em, thương em, cưng chiều em, đáp ứng em, hiện tại không có, về sau cũng sẽ không có.” Nàng chân thành đối hắn nói.

Hắn nhìn nàng.

“Cùng anh cùng một chỗ mỗi phân mỗi giây, em đều cảm thấy thật hạnh phúc cùng yêu thương.” Nàng thẳng thắn nói cho hắn biết, “Cho dù anh không ở bên cạnh em, cái loại cảm giác hạnh phúc ngọt ngào này cũng vẫn như cũ xoay quanh em, làm cho em lo lắng sợ hạnh phúc không biết có thể hay không mất đi?” Nói xong, nàng nhẹn không được lộ ra vẻ mặt bất an.

“Em đang nói cái gì nha ~” hắn đem nàng ủng tiến trong long ngực, vuốt lên khuôn mặt bất an của nàng.

“Em chưa từng nghĩ tới chuyện tặng hoa hoặc lễ vật.” Nàng tiếp tục đối hấn thẳng thắn thành khẩn, “Giữa trưa sở dĩ lại nói như vậy, là muốn dùng phương pháp có thể kéo dài một chút hôn lễ.”

“Em thật sự không nghĩ gả cho anh?” Tâm bất an không yên, hấn nhẹ giọng hỏi.

“Em rất muốn.” Nàng vội vàng nói cho hấn biết, “Nhưng là em nghĩ anh sẽ hối hận, muốn cho anh có nhiều thời gian một chút suy nghĩ chuyện này.”

Hấn đưa tay nâng lên người của nàng, làm cho nàng nhìn hấn. “Anh biết em chính là người mà anh chờ cả đời, thời gian qua anh đối với nữ nhân đều không có hứng thú, là bởi vì anh đang đợi em xuất hiện. Anh tuyệt đối sẽ không hối hận!” Hấn lấy vẻ mặt vô cùng kiên định mà chân thành nhìn nàng nói.

Trên mặt hấn kiên định cùng thâm tình trong mắt. Nàng nhất thời hiểu được một điều, đó chính là hấn đã sớm quyết định không cưới ai ngoài nàng, cho nên mặc kệ nàng lại cho hấn bao nhiêu thời gian suy nghĩ chuyện này, đều không có khả năng sẽ thay đổi quyết tâm cùng quyết định của hấn.

Mà nàng cũng là suy nghĩ như vậy? Nếu bọn họ đời này không có kết quả, nàng tuyệt đối sẽ độc thân cả đời, bởi vì nàng không có khả năng lại yêu một người nam nhân khác như yêu hấn, tuyệt đối không có khả năng.

Lưỡng tình tương duyệt, ý hợp tâm đầu, hai câu này nói càng phù hợp cảm tình bọn họ mến nhau. Nàng là thuộc về hấn, mà ngôn hành cử chỉ của hấn thể hiện hấn chỉ nguyện thuộc về nàng. Nếu bọn họ yêu nhau như vậy, lại có lý do gì không kết hôn đâu? Nàng rốt cục hiểu được, cũng hoàn toàn hiểu rõ ý nghĩ cùng tâm tình của hấn.

“Anh còn muốn ngày mốt đi đăng kết hôn sao?” Nàng dáy mắt mang theo tia cười hỏi hấn. “Muốn.” Hấn chăm chú nhìn nàng nói.

“Hảo, chúng ta đi.”

“Thật vậy chẳng?” Hấn nhất thời lộ ra biểu tình mừng rỡ như điên. Nàng gật đầu.

“Là cái làm gì thay đổi quyết định của em, bó hoa hồng kia?” Hấn mặt mày hớn hỏ, đùa giỡn hỏi.

“Một cái tát kia.”

Hấn biểu tình cứng đờ, trên trán nhất thời xuất hiện ba dấu hắc tuyến.

“Em chỉ đùa thôi.” Nàng mỉm cười bướng bỉnh.

Hấn trừng phạt ôm chặt hông nàng một cái, lại nhịn không được nói với nàng: Anh yêu em”

“Em cũng yêu anh.” Nàng then thùng trả lời

Nàng vẽ mặt ngượng ngùng làm cho hấn kim lòng không được cúi đầu hôn nàng.

Không khí nồng đậm, trừ bỏ ngọt ngào, vẫn là ngọt ngào.

Đăng ký kết hôn xong, Ngã Lan và Chương Sĩ Hào trên pháp luật chính là vợ chồng, tuy rằng còn không có cử hành nghi thức hôn lễ công khai, nàng vẫn là dọn đến nhà hấn.

Trên thực tế, kỳ thật nàng đã sớm chú ý tới lúc hấn ở tại nhà nàng, tìm chỗ đậu xe thật khó, cho nên nếu đều lấy danh chính ngôn thuận, không đạo lý tiếp tục làm cho hấn vì chuyện chỗ đậu xe phiền não đến vắt óc suy nghĩ.

Nhưng sau đó người phiền não ngược lại biến thành nàng, mụ mụ để lại cho nàng phòng ở, bởi vì nàng dọn đi mà thành để trống.

Căn phòng đó có ý nghĩa đặc biệt đối với nàng, bởi vì đó là do mụ mụ lúc còn sống dành dụm mua được, vì thanh toán tiền phòng, mụ mụ thậm chí vội đến chính mình bị ung thư dạ dày cũng không biết, thế cho nên cuối cùng vì lười lại trị liệu mà bệnh chết, cho nên nàng sẽ không bán nó, nàng thật sự luyện tiếc.

Nhưng là phòng ở cũng không thể vẫn để trống không ai ở, bởi vì nếu không ai ở, phòng ở sẽ đặc biệt mau bị hư hại.

Cho nên sau khi nàng cùng lão công thảo luận, nàng quyết định đem phòng cho thuê, cùng lúc có thể cho phòng có người chiếu cố, cùng lúc cũng có thể thu tiền thuê, bổ sung nàng thất nghiệp thu vào.

Đúng rồi, nàng đã từ chức, bởi vì nàng lo lắng, một khi chuyện nàng cùng Chương Sĩ Hào cùng một chỗ bị công khai, thái độ người khác đối đãi nàng tất cả đều thay đổi, không phải thật cẩn thận, chính là giáp thương mang cơn (chỗ này ta không hiểu nên để nguyên như vậy luôn, nàng nào biết thì chỉ ta với), làm cho nàng mỗi ngày vừa nghĩ tới công ty đi làm cũng cảm giác thực bất đắc dĩ, cho nên nghe theo đề nghị của ông xã, từ chức về nhà cho ông xã nuôi, học tập cuộc sống của Tổng giám đốc phu nhân.

Bất quá nói thật, Tổng giám đốc phu nhân cuộc sống thật không phải là mỗi người đều dễ dàng học được đi.

Tuy rằng nàng thích xem tiểu thuyết tình yêu, nhưng xem cả ngày, ánh mắt của nàng cùng tay cũng sẽ mỏi a.

Tuy rằng ông xã đem sổ tiết kiệm tiền gửi ngân hàng gần tám con số của hắn, con dấu, thẻ tài khoản toàn bộ giao cho nàng, tùy tiện nàng sử dụng, nhưng là từ nhỏ đến lớn nàng có thói quen tiết kiệm, căn bản là sẽ không tiêu tiền lung tung, nàng hoa không hạ thủ a.

Cho nên nàng nhàm chán không có việc gì làm, đành phải liều mạng tìm việc làm, nhà cửa quét tước không nhiễm một hạt bụi, sau đó đột nhiên có một ngày, nàng nhớ tới ước mơ lúc còn đi học của nàng, là trở thành một cái tiểu thuyết gia.

Vì thế nàng mua máy tính xách tay, bắt đầu mỗi ngày ở nhà xao gỗ đánh, không còn cảm thấy được thời gian ở nhà nhàm chán.

Quan trọng là, nàng cũng không thiếu tiền, viết tiểu thuyết chỉ là vì tiêu thời gian tự tiêu khiển, cho nên tuyệt không lo lắng truyện viết ra bán không được. Đương nhiên, có thể bán cũng không tồi rồi! Tóm lại, nàng rất cực tìm được sự tình làm, không bao giờ ... nữa cảm thấy được nhàm chán, có thể làm chuyện mình thích thật tốt.

“Em đang suy nghĩ gì? Cười đến híp mắt vậy?” Bên cạnh ông xã đang xem tin tức đột nhiên mở miệng nói, làm cho nàng nhất thời không chú ý hắn nói cái gì.

“Anh nói cái gì?” Nàng quay đầu.

“Anh nói em đang suy nghĩ gì, cười đến híp mắt vậy?”

“Đó là bí mật” nàng nhếch miệng nói

“Anh còn tưởng rằng giữa chúng ta là không có bí mật.”

“Bí mật này cần thời gian tiến hành, chờ em thành công sẽ nói cho anh biết.”

“Không thể nói cho anh biết trước sao?”

“Không được, em sợ sẽ có áp lực.”

“Áp lực? Chẳng lẽ em mang thai?” Chương Sĩ Hào kinh hỉ bật thốt lên.

“Cái gì?” Ngả Lan ngây người một chút, vội vàng lắc đầu, “Không phải đâu!”

“Không phải sao?” Chương Sĩ Hào nhin không được lộ ra biểu tình thất vọng.

Không phải sao? Ngả Lan bị những lời này của hắn làm sửng sốt. Bởi vì gần đây, của nàng đầu óc đối tới đối lui đều nghĩ muốn tìm cái gì đến tiêu thời gian, sau lại tìm được mục tiêu, nàng lại một đầu lao đi vào, đầu óc đều là nội dung chuyện xưa, cho nên nàng căn bản là không nghĩ tới thân thể của mình có gì thay đổi không.

Của nàng chu kỳ sinh lý luôn luôn thực ổn, chu kỳ 28 ngày, chưa bao giờ muộn quá một ngày, hôm nay cũng đã là ngày 20, của nàng MC vẫn chưa có tới. Theo lý thuyết, nó hẳn là đến ở ngày 15 mới đúng a.

Nàng nên sẽ không thật sự mang thai đi? Đã có cái bảo bối ở trong bụng?

“Ông xã” nàng không tự chủ được phát ra tiếng kêu, biểu tình có chút muốn nói lại thôi, lại có chút chờ mong, kinh hoảng cùng không biết làm sao.

“Làm sao vậy?” biểu tình trên mặt nàng, làm cho Chương Sĩ Hào vốn đang nằm ở trên ghế sôpha ngồi thẳng dậy, quan tâm nhìn nàng ôn nhu hỏi.

“Anh không cần rất chờ mong.” Nàng khẩn trương liếm liếm môi nói.

Một câu không đầu không đuôi, làm cho Chương Sĩ Hào không hiểu ra sao.

“Không cần rất chờ mong cái gì?” Hấn hỏi.

“Chậm 5 ngày.” Nàng nuốt một ngụm nước miếng, nói cho hấn biết.

“Cái gì chậm 5 ngày?” Hấn mở trừng hai mắt, lộ ra vẻ mặt mờ mịt, thật sự là càng nghe càng mơ hồ. Ngả Lan không tự giác lại liếm liếm môi cánh hoa, lại nuốt một ngụm nước miếng, mới nói: “Chu kỳ sinh lý của em.”

Chương Sĩ Hào trong nháy mắt mở to mắt, biểu tình vừa kinh ngạc vừa vui mừng đem ánh mắt dời về phía bụng của nàng, lại nhanh chóng dời quay về trên mặt nàng, nhìn nàng chăm chú dị thường kích động.

“Em nói thật, em mang thai?” Hấn nhẹ giọng hỏi, như là lo lắng thanh âm quá lớn sẽ hại đến nàng.

“Còn không biết nhưng là chu kỳ sinh lý của em chưa bao giờ đến muộn quá.” Nàng khẩn trương cười cười.

“Trời ạ!” Hấn thì thào hô nhỏ một tiếng, lại cúi đầu ôn tồn hôn nàng một chút, sau đó đột nhiên rời đi chỗ ngồi đứng dậy nói: “Chờ anh” sau đó xoay người bước đi.

“Anh muốn đi đâu?” Ngả Lan không tự chủ được hỏi.

“Cửa hàng tiện lợi mua que thử thai.” Hấn đầu cũng không quay lại, lúc đi đến trước cửa, mới tạm dừng, quay đầu lại lấy vẻ mặt không yên tâm do dự nhìn nàng hỏi: “Một mình em ở nhà hấn là không có vấn đề gì.”

Nàng sửng sốt một chút. “Không thành vấn đề.”

“Em xác định sao?” Hấn lo lắng lại hỏi một lần.

Ngả Lan nhin không được nở nụ cười, “Ông xã, em không phải tiểu hài tử 3 tuổi, anh nhanh lên đi mua đi, em chờ anh trở lại.”

“Hảo, chờ anh.” Hấn gật gật đầu, mở cửa vừa muốn đi ra.

“Chờ một chút, ông xã, anh có mang tiền sao?” Nàng đột nhiên nghĩ đến gương giọng hỏi.

Hấn sửng sốt một chút, đem chân đã bước ra cửa thu trở về, sau đó quay đầu lại xem nàng. “Không có”

Nàng lần thứ hai nở nụ cười. “Không có anh như thế nào mua đồ?”

“Ghi sổ.” Hấn hay đùa giỡn nói, sau đó mở ra tủ quần áo, từ bên trong lấy ra bóp tiền, hướng nàng phát phát tay, liền nhanh chóng ra cửa mua đồ.

Ngả Lan một mình ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách chờ hấn trở về, cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, không tự giác đem tay nhẹ vỗ về.

“Đứa nhỏ.” Nàng lẩm bẩm, trong lòng tràn ngập hy vọng cùng ảo tưởng.

Tuy rằng còn chưa thể khẳng định, nhưng là nàng biết trong cơ thể của mình nhất định đã muốn dưỡng dục một đứa nhỏ.

Hấn chính là nam hài hay là cô gái đây? Giống hấn nhiều, hay là giống nàng nhiều đây? Nàng đã có điểm khẩn cấp muốn biết diện mạo đứa nhỏ của bọn họ. Mặc dù nàng cũng biết mình còn phải chờ thêm chín tháng nữa, mới có thể nhìn thấy diện mạo của đứa nhỏ.

Một lát sau, nàng nghe được truyền đến tiếng cửa mở, ngẩng đầu, chỉ thấy hấn thở hổn hển vào cửa, đóng cửa lại, đi nhanh vài bước liền tới trước mặt nàng, đưa tay cầm gì đó đưa cho nàng.

“Đi nghiệm nghiệm xem.” Hấn ôn nhu nói.

Nàng gật đầu, đứng dậy tiếp nhận trên tay hấn gì đó, đi hướng WC.

Năm phút đồng hồ qua đi, nàng theo trong WC đi ra.

“Thế nào?” Vẫn chờ ở ngoài cửa, Chương Sĩ Hào vẻ mặt khấn trương lại thật cẩn thận nhìn nàng hỏi.

Nàng mỉm cười hướng hấn gật gật đầu.

Cái miệng của hấn chậm rãi mở rộng, lộ ra lằng lằng, có điểm giống gốc tử tươi cười.”Anh làm ba ba ?” Hấn lăm bầm lăm bầu ngực ngó cười hỏi nàng.

Nàng gật gật đầu.”Đúng, anh làm ba ba .”

“Anh không phải là nằm mộng đúng hay không? Anh làm ba ba , anh làm ba ba , da!” Hấn đột nhiên lại hoan hô nói, làm cho nàng rất cuộc nhẹn không được cười ra tiếng.

Hấn dừng lại đem nàng vòng ôm vào trong lòng, cúi đầu, chăm chú nhìn hai mắt của nàng nói: “Bà xã, cảm ơn em, cảm ơn em.”

“Làm gì cảm ơn em? Chuyện này anh xuất lực so với em nhiều hơn.” Nàng đối hấn vui đùa, không nghĩ tới mặt mình lại đỏ lên trước.

“Chính xác.” Chương Sĩ Hào nhếch môi, vui vẻ cười.

Nàng hờn dỗi liếc hấn một cái, hấn lại hôn nàng một chút, sau đó lưu luyến không rời.

“Anh có hay không nói cho em là anh quá yêu em?” Hấn dán môi của nàng, thâm tình chân thành hỏi nàng.

“Này một giờ trước mới nói.” Nàng bị nụ hôn của hấn chọc cho thở hồng hộc, toàn thân nóng lên.

Nàng yêu kiều rên một tiếng, rốt cuộc chịu không nổi hấn đùa giỡn, vươn đôi tay dùng sức ôm cổ của hấn, dùng sức đưa hấn áp hướng chính mình, làm cho bọn họ hôn môi càng sâu.

Hấn khàn khàn cười ra tiếng, đột nhiên đem nàng chặn ngang ôm lấy, bước đi hướng phòng bọn họ.

Nhẹ nhàng đem nàng đặt trên giường, sau đó nghiêng người đặt ở trên người nàng, bắt đầu liên tiếp liếm, hôn, cặp môi thơm ngọt của nàng, một đường âu yếm hôn môi xuống người của nàng, cổ, xương quai xanh, xuống chút nữa đến trước ngực rất tròn của nàng sớm đã mất đi quần áo che lấp, hàm liếm khiêu khích.

Nàng phát ra âm thanh yêu kiều khát khao, đưa tay lạp cởi y phục trên người hấn, đưa tay xuống lưng quần hấn, khẽ vuốt vật cứng rắn của hấn, làm cho hấn gần không được sâu trong yết hầu phát ra một chuỗi khàn khàn cười nhẹ.

Hấn đem quần áo còn lại trên người nàng cởi sạch, mà nàng tựa hồ đã ở quần của hấn không ngớt chiến đấu hăng hái, hấn đưa tay trợ giúp nàng một tay, lập tức liền cởi sạch quần áo trên người, sau đó lần thứ hai trở lại trên người nàng, trở lại chỗ ấm áp ẩm ướt giữa hai chân nàng.

Nàng theo bản năng nâng lên hai chân hoàn ngụ ở thất lưng hấn, cọ xát vật cứng rắn của hấn, quặn rũ hấn tiến vào.

Hấn khàn khàn cười nhẹ, thích thú sự nhiệt tình của nàng.

“Ông xã.” Thấy hấn vẫn bất động, nàng rốt cuộc kiềm chế không được hư không trong cơ thể, thở hào hển, bất lực kêu ra tiếng.

Hấn mỉm cười, cúi đầu dán của cổ nàng, trong nháy mắt liền vọt vào trong cơ thể nàng, thật sâu đi vào, làm cho nàng vui sướng khó kìm lòng nổi thấp hô lên tiếng.

Bọn họ nhiệt tình hoan ái, thẳng đến hai người không còn một chút khí lực mới thôi, mới ôm đối phương chìm vào giấc ngủ thỏa mãn.

Đêm đã khuya.

Hừ, không cần quấy rầy vợ chồng người ta.

10. Chương 10

Sáng sớm ngủ thẳng tự nhiên tỉnh, ăn xong bữa sáng, Chương Sĩ Hào lập tức đưa bà xã đến khoa phụ sản đăng ký, bác sĩ chính miệng chứng minh chuyện Ngã Lan mang thai, cũng nói cho bọn hắn biết ngày tính, đứa nhỏ của bọn họ đã được hơn năm tuần.

Bởi vì là lần đầu tiên mang thai, bác sĩ đặc biệt dặn dò bọn họ chú ý một số chuyện, chính là phải nghỉ ngơi nhiều, chọn quần áo mặc rộng thùng thình, động tác phải thả chậm, không thể thức đêm hoặc làm việc quá độ, muốn ăn cái gì cũng phải chú ý một chút, quan trọng nhất chính là, ông xã phải sẵn sàng chia sẻ việc nhà với bà xã.

Chương Sĩ Hào không chỉ có thật chú tâm nghe bác sĩ nói, còn hỏi bác sĩ rất nhiều vấn đề, làm cho bác sĩ vừa nói vừa giải thích, một bên nhìn không được mặt khê mỉm cười nhìn nàng đang trong quá trình chẩn đoán, ít nhất nói với nàng vượt qua năm lần “Ông xã cô thực yêu cô a”, hại nàng thật hạnh phúc lại cảm thấy được xấu hổ, hé ra mặt đỏ thiu cháy, quả thực chính là kỳ tích.

Rời đi bệnh viện, ông xã đại nhân lập tức đem những lời bác sĩ nói, mang nàng đi mua một đồng “Rộng thùng thình” quần áo phụ nữ có thai, làm cho nàng lần đầu tiên thấy tận mắt “Kẻ có tiền” rốt cuộc là xài tiền như thế nào, không nhìn giá cùng lúc trả tiền quyết không nường tay, tuyệt đối là trong đó là tối trọng yếu mấu chốt.

Chính là biết lại có ích lợi gì, bởi vì hôm nay nếu như là nàng một người tới mua, đánh chết nàng, nàng còn không hạ thủ được đi mua quần áo phụ nữ có thai.

Một bộ quần áo phụ nữ có thai phải bảy, tám ngàn nguyên, có thể so sánh với tiền thưởng của nàng rồi! Chính là Boss đại nhân lại mắt cũng không chớp, một hơi liền mua sáu bộ cho nàng, hại nàng thiếu chút nữa muốn té xỉu ở trong tiệm của người ta.

“Em mệt mỗi quá á.” Hoàn hảo, sau nàng lại phát hiện những lời này tốt lắm dùng, vừa mở miệng khiến cho ông xã vội vàng tính tiền, mang nàng về nhà nghỉ ngơi.

Lúc mua thức ăn dinh dưỡng, thuốc bổ——

“Em mệt mỗi quá á.”

Ngay cả đứa nhỏ là nam hay là nữ đều còn không biết, bây giờ lại cuồng mua đồ dùng trẻ con ——

“Em mệt mỗi quá á.”

Cơm chiều muốn mang nàng ra ngoài dùng cơm——

“Em mệt mỗi quá á.”

Tóm lại, chỉ cần dùng một câu “Em mệt mỗi quá á” hoặc “Em không thoải mái” linh tinh, nhất định có thể làm cho ông xã đánh mất dự định ban đầu của hắn, ngoan ngoãn nghe theo lời của nàng.

Bất quá mấy việc cũng có ngoại lệ, giống hắn hiện tại mỗi ngày ra ngoài đi làm đều về sớm, khiến cho nàng thực bất đắc dĩ.

Nàng cũng đã nói với hắn một trăm lần nàng không có việc gì, một người ở nhà tuyệt đối sẽ không nơi nơi chạy loạn, nhất định sẽ làm cho chính mình nghỉ ngơi nhiều, có thể ngồi tuyệt không đứng, có thể nằm tuyệt không ngồi, kết quả hắn vẫn là không yên lòng, mỗi ngày đều ở nhà đợi cho nàng dùng xong cơm trưa mới đi làm, chạng vạng trước sáu giờ nhất định về đến nhà, mặc kệ là ra ngoài ăn, hoặc là hắn tự mình xuống bếp nấu cho nàng ăn, hắn tuyệt đối không để quá thời gian bữa tối của nàng.

Nói cách khác, lúc trước nàng cả một ngày có tám, chín giờ viết viết, kết quả hiện tại lại chỉ còn lại có năm giờ, thật sự là khóc không ra nước mắt nha.

Trừ lần đó ra, hắn chuyện bé xé ra to cũng làm cho nàng có điểm bất đắc dĩ, đơn giản là nàng mang thai, nên cái gì cũng không cho nàng làm.

Giặt quần áo không được, phơi quần áo không được, quét nhà không được, lau sàn nhà càng không được.

“Hảo, em đây rốt cuộc có thể làm cái gì?” Nàng nhịn không được hỏi.

“Nghỉ ngơi.”

A! Quả muốn lên tiếng thét chói tai. Chính là lúc hần đang nói những lời này, trên mặt biểu tình cũng là ôn nhu mà thâm tình, làm cho nàng cho dù tức giận, cũng là một giây liền tán đi.

Tóm lại, đứa bạn tốt Tâm Linh gần đây thường ở trong điện thoại cùng nàng tán gẫu, lại oán giận bảo nàng chính là đang ở phúc mà không biết hưởng, sẽ có báo ứng.

Cho nên, ai. Đến trước khi đứa nhỏ sinh hạ, nàng cũng chỉ có thể chịu đựng.

Cảm tạ ông trời làm cho nàng nôn nghén thai kỳ so với phụ nữ có thai bình thường ít hơn, cũng mau hết hơn, đại khái ói ra một tháng liền ngừng, nếu không đang lo lắng cộng thêm thai nghén, cũng sẽ làm nàng căng thẳng đến bị thần kinh.

Ngã Lan thật là vạn phần cảm tạ ông trời.

Thời gian qua không biết mau hay là chậm, tóm lại nàng mang thai đã được mười lăm tuần, ai, mới mười lăm tuần nha, nàng rốt cuộc còn phải ngồi tù bao lâu, mới có thể lấy lại tự do?

Bất quá bởi vì không hề nôn nghén hơn nữa bác sĩ cam đoan, nói của nàng mang thai tình huống tốt lắm, đã qua thời kì nguy hiểm lúc đầu, đã vào giai đoạn ổn định, sự thật cũng chứng minh thân thể của nàng trạng huống cùng tinh thần đều tốt lắm, nên Chương tiên sinh rất cục thư giãn không ít, làm cho nàng có cơ hội được thả lỏng.

Trên thực tế hần không cho nàng thả lỏng cũng không được, bởi vì phải chiếu cố nàng, thân là đại Boss hần đã muốn bỏ rơi công việc lâu lắm, lâu đến rất cục khiến cho nhóm Phó tổng cảm phiền, nói nếu hần không làm tròn trách nhiệm của Tổng giám đốc, đoàn người sẽ tập thể đại bãi công.

Cho nên, hần đành phải ngoan ngoãn quay về công ty đi làm, ngoan ngoãn đi công tác, tuy rằng trong ngày nhất định quay về nhà sớm.

Giống hôm nay, hần phải đi miền nam công tác, buổi sáng tám giờ hơn xuất môn, dự tính tám giờ tối mới quay về được nhà, bởi vậy, hôm nay có thể nói là ngày tự do của nàng, muốn làm cái gì đều được, thật tốt.

Buổi sáng nàng viết viết hơn hai giờ, sau đó hoạt động gân cốt làm việc nhà một giờ, lại viết viết một giờ. Cơm trưa không nghĩ nấu, nàng liền đi ra bên ngoài ăn.

Hôm nay thời tiết cuối thu dịu mát, sau khi nàng ăn xong cơm trưa, đột nhiên thấy rất nhàn hạ thoải mái, nghĩ muốn tản bộ, liền ở chung quanh đi một chút ngao du, không tự giác liền đi tới tiệm tiểu thuyết trước kia nàng thường đi mượn sách.

Đúng lúc tiệm tiểu thuyết nằm ngay phía trước, nàng không nghĩ tới chính là, nó thế nhưng cách chỗ ở hiện tại của nàng còn muốn gần hơn chút.

Đi vào trong tiệm, chủ tiệm là còn đang học đại học Tiểu Tuệ, Tiểu Tuệ ngẩng đầu nhìn thấy nàng, đối nàng mỉm cười.

“Hi.”

“Hi.” Nàng quay đầu mỉm cười, sau đó cúi đầu chọn lựa sách mới đặt ở quầy tính tiền.

“Hình như lâu rồi không thấy được chị tới mượn sách, gần đây công tác bề bộn nhiều việc sao?” Tiểu Tuệ chủ động cùng nàng nói chuyện phiếm.

“Không có.” Nàng vừa chọn tiểu thuyết vừa trả lời.

“Vậy như thế nào không gặp chị đến mượn sách, là nhàm chán? Hay là quen bạn trai không có thời gian đọc sách?”

“Cũng không phải, trên thực tế là chị chuyển nhà.” Nàng ngẩng đầu mỉm cười giải thích.

“Chuyển nhà? Như thế nào, có phải hay không phát sinh chuyện gì?”

“Không có gì, chính là chị kết hôn mà thôi.”

“A.” Tiểu Tuệ nhất thời phát ra một trận tiếng vang kinh ngạc không hiểu, sau đó mở to hai mắt hỏi: “Thật vậy chẳng? Chị kết hôn?” Lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị.

“Đúng.” Nàng mỉm cười gật gật đầu.

“Tiên sinh của chị là một người như thế nào? Cùng tiểu thuyết nam chính so ra thế nào?” Tiểu Tuệ tò mò truy hỏi.

Ngả Lan bị nàng hỏi sửng sốt.

“Chị biết không?” Không đợi nàng trả lời, Tiểu Tuệ thẳng thắn nói: “Từ khi bị các chị này lão khách hàng ảnh hưởng, em bắt đầu xem tiểu thuyết tình yêu, em liền thường suy nghĩ, trên đời này có nam nhân giống trong sách nam chính tốt như vậy sao? Người thích xem tiểu thuyết, chẳng lẽ cũng sẽ bị tiểu thuyết ảnh hưởng, tự định một đồng điều kiện không thực tế kén vợ kén chồng sao? Đương nhiên, tiểu thuyết là không thật, điểm này mọi người đều biết. Nhưng là khó tránh khỏi vẫn là sẽ phải chịu một ít ảnh hưởng, đối người khác phái sản sinh một ít ảo tưởng hoặc chờ mong đi? Chẳng lẽ không phải sao?”

Hôm nay nàng rất có hứng nói chuyện phiếm, hơn nữa trong tiệm cũng không có khách nhân khác, nàng liền càng có thể thoải mái nói.

“Uh.” Ngả Lan thành thật gật đầu, “Bất quá càng lớn tuổi, tự nhiên có thể nhận ra sự thật cùng tiểu thuyết khác biệt.”

“Ý tứ chính là trưởng thành liền sẽ biết tiểu thuyết đều là gạt người, trên thế giới này là tuyệt đối không có nam nhân tuổi trẻ, anh tuấn, nhiều tiền, có tiền đến bạo, vừa vặn lại độc thân, nhất gặp nữ chính chỉ biết đối phương là đúng mục tiêu nhất định thực mệnh thiên nữ, sau đó bắt đầu nghĩa vô phản cố, chấp mê đút khoát yêu nàng, đau nàng, cứng chịu nàng, chiều cố nàng, cuối cùng rõ ràng đem nàng lấy về nhà yêu thương cả đời, đúng không?”

“Về điểm này...”

“Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên quan trọng nhất là cái kia nam nhân còn phải là tổng giám đốc, phú hào, Boss, chủ tịch, tổng giám đốc linh tinh danh hiệu.” Nói xong, nàng lập tức trợn to mắt.

Ngả Lan nhin không được nở nụ cười.

“Em rất ngạc nhiên, trên thế giới này rốt cuộc không nên có nhiều như vậy tổng giám đốc, phú hào, Boss nha?” Tiểu Tuệ lại tiếp tục nói tiếp, “Đương nhiên, nếu sắp xếp lão Vương của cửa hàng thịt gà cũng có thể phân loại vào bộ tộc Boss, em đây liền không phản đối.”

Lão Vương của cửa hàng thịt gà? Ngả Lan bị nàng nói chọc cho rất vui vẻ, mà nàng còn nói tiếp, còn không có ngừng.

“Nhưng vấn đề là còn phải tuổi trẻ, anh tuấn, nhiều tiền, có tiền đến bạo nha, xin hỏi đạt tiêu chuẩn xếp vào bộ tộc Boss có mấy người? Đáp án là zero. Không chỉ cửa hàng thịt gà không có, cửa hàng trà sữa trên châu cũng không có, còn có ven đường cửa hàng đồ ăn nhẹ, súp thịt lợn, thịt bò ăn liền cũng đều không có.”

Ngả Lan thật là nhin cười không được, không phải chỉ do nàng nói buồn cười, còn có lúc nàng nói chuyện trên mặt nhú mày, mắt trợn trắng cùng nhăn mặt cũng phong phú rất buồn cười.

“Cho nên trở lại chuyện chính, ông xã chị là làm cái gì nha? Chị là đã muốn nhận rõ tiểu thuyết là không thật, sự thật là sự thật, cho nên mới kết hôn sao? Chẳng lẽ chị cũng sẽ không lấy nam chính tiểu thuyết cùng nông xã chị so sánh sao? Thật sự sẽ không sao?” Tiểu Tuệ lấy vẻ mặt tò mò, hỏi một chuỗi dài.

“Cuộc sống thực có khi giống như phim ảnh, phim ảnh giống như đời thực, có đôi khi cuộc sống chân thật cũng có thể giống như trong tiểu thuyết.” Ngả Lan hàm súc nói.

“Có ý tứ gì?”

“Chính là có ngày Boss thật sự lại không cẩn thận yêu thương em linh tinh, loại sự tình này cũng không phải thật sự sẽ không phát sinh.” Nàng nhún vai nói.

“A, chị không phải là nói cho em biết, ông xã chị vừa vặn là Boss đi?” Tiểu Tuệ phản ứng cực nhanh, hai mắt mở to, vẻ mặt hứng thú nhìn chằm chằm nàng hỏi.

“Chị không nói như vậy.”

“Cho nên, hần là làm cái gì? Sẽ không thật là ở cửa hàng thịt gà hay cửa hàng đồ ăn nhẹ đi?”

“Em làm gì hiếu kỳ như vậy?” Ngả Lan không khỏi lắc đầu bật cười.

“Em chỉ là muốn biết, nữ nhân thích xem tiểu thuyết sẽ giả cho cái dạng gì nam nhân thôi.”

“Em hỏi chị không chính xác rồi.”

“Vì cái gì hỏi chị không chính xác?”

“Chính là...” Ngả Lan muốn nói lại thôi. Nàng thật đúng là không nên làm cho nàng bắt đầu đề tài này! Bất quá quên đi, cùng bằng hữu chia sẻ một chút hạnh phúc của chính mình hần là không tính phạm tội đi? “Nói thực ra, hần còn thật là Boss.”

“Cửa hàng thịt gà sao?”

Nàng nhin không được cười ra tiếng, “Điện tử thông tin xí nghiệp “

“Oa! Ngành điện tử, vậy nhất định rất có tiền.”

Ngả Lan cũng không có thể nói không đúng, chỉ có thể nhún nhún vai.

“Hần năm nay bao nhiêu tuổi, bộ dạng suất sao? Trời ạ, chị mới vừa nói cuộc sống thực có khi giống như phim ảnh, phim ảnh giống như đời thực, có đôi khi cuộc sống chân thật cũng có thể giống như trong tiểu thuyết là cho chính chị có phải hay không?” Tiểu Tuệ đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ mở to hai mắt.

Việc đã đến nước này, Ngả Lan đành phải gật đầu thừa nhận.

“Oa oa oa oa...” Tiểu Tuệ ngăn chặn không được oa oa gọi bậy, cả người hưng phấn. “Nhanh lên nói cho em biết! Nhanh lên nói cho em biết!”

“Nói cho em biết cái gì?”

“Các người luyện ái chuyện tình nha, thật sự cùng với trong tiểu thuyết nam chính đối với nữ chính giống nhau sao, đối với chị tốt như vậy sao? Nhanh lên nói cho em biết!” Tiểu Tuệ hai mắt sáng lên, khẩn cấp muốn nghe câu chuyện tình yêu.

“Chính là, chuyện này muốn nói thật lâu da.” Ngả Lan có chút khó xử.

“Không quan hệ, em có nhiều thời gian.”

“Chính là!” Trong ba lô, di động đột nhiên vang lên đến, nàng dừng lại đối Tiểu Tuệ nói: “Chờ chị một chút.”

Sau đó trong ba lô lấy điện thoại ra nghe.”Uy?”

“Bà xã, em ở chỗ nào? Vì cái gì trong nhà điện thoại không ai nghe?” Điện thoại đầu kia truyền đến! Ách, ông xã thanh âm khẩn trương.

“Hôm nay thời tiết không tồi, cho nên em ra bên ngoài tản bộ.” Ngả Lan đối đầu kia điện thoại ông xã nói, miễn cho hần lo lắng nàng có chuyện gì xảy ra.

“Một mình em sao?”

“Em rất cẩn thận, hơn nữa tản bộ là lúc vừa rồi, em hiện tại ngồi ở một cửa hàng tiểu thuyết cùng bằng hữu nói chuyện phiếm.” Vừa nghe giọng điệu của hần chỉ biết hần quả nhiên lại đang lo lắng, nàng vội vàng trước tiên là nói về. Hần biết nàng thích xem tiểu thuyết.

“Anh không phải đã nói muốn xem sách gì, trực tiếp lên mạng mua là được sao? Không cần phải đi thuê vất vả như vậy.” Hết thấy vì ái thiêu tiêu chuẩn.

“Em chưa nói em là tới thuê sách nha, em là tới tìm bằng hữu nói chuyện phiếm.”

“Nói chuyện phiếm có thể dùng điện thoại.”

“Vậy anh muốn hay không thêm một câu, tưởng niệm bằng hữu có thể dùng máy quay phim?”

“Anh là rất muốn nói như vậy, nhưng là máy quay phim cũng không phải trong nhà đều có sao.” Hấn thở dài.

Nàng nhin không được nở nụ cười.

“Anh nhớ em, bà xã.” Hấn ở điện thoại đầu kia nói.

Ngả Lan trên mặt không tự chủ được toàn bộ phiếm nhu, toàn thân tản ra ánh sáng hạnh phúc.

“Anh buổi sáng xuất môn đến hiện tại bất quá hơn năm giờ mà thôi.” Nàng nhẹ giọng cười nói.

“Em chưa từng nghe qua một ngày không thấy như cách tam thu sao? Hơn năm giờ không thấy chẳng khác nào $524 \times 3 \times 365$, tương đương hơn hai trăm ngày. Hơn hai trăm ngày không thấy da, khó trách anh lại nhớ em như vậy, bà xã.”

“Bậy bạ!” Ngả Lan không thể nhin cười.

“Anh nói là sự thật.” Hấn lời lẽ chính nghĩa.

“Được rồi, thật sự.”

“Em ở có nhớ anh sao, bà xã?”

“Không có nha.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Kia em hãy nói em yêu anh.” Hấn yêu cầu nói.

Thật sự là! “Bên cạnh em có người.” Ngả Lan đảo mắt nhìn Tiểu Tuệ ở quầy liếc mắt một cái, nàng lập tức dùng mắt hỏi nàng: Ông xã chị? Không nghĩ sẽ nói dối, nàng chỉ có thể gật đầu.

“Bên cạnh anh cũng có người nha, bọn họ theo vừa rồi liền vẫn làm ra yêu ghét tâm, động tác nổi da gà rụng đầy đất đi ra, thực tế là hâm mộ chúng ta vợ chồng am điệp tình thâm, hâm mộ muốn chết.”

Hấn ở đầu kia điện thoại cười ha ha, Ngả Lan lại xấu hổ đến mặt đỏ rần lên.

Trời ạ, hấn thế nhưng tại bên người có người nói với nàng nhiều lời buồn nôn hề hề như vậy! Anh nhớ em, bà xã. Một ngày không thấy như cách tam thu. Hơn năm giờ tương đương hơn hai trăm ngày không thấy, khó trách anh lại nhớ em như vậy.

Úc, trời ạ, khó trách hấn người bên cạnh lại làm ra ân tâm, làm động tác nổi da gà rụng đầy đất đi ra, đổi là nàng nghe được có người ở bên người nàng nói những lời này, nàng cũng sẽ ân tâm đến cùng da run lên nha.

“Bà xã, nhanh lên, em còn không có nói với anh em yêu anh.” Hấn thúc giục, “Hay là muốn anh trước tiên là đi về?”

Hấn trước tiên là đi về? Ngả Lan cả kinh, vội vàng mở miệng kêu lên: “Chờ ~”

“Anh yêu em, bà xã.”

Ô, hoàn toàn không kịp ngăn cản hấn. Có thể nghĩ, hấn xung quanh trên sàn nhà khằng định lại nhiều đồng lớn nổi da gà.

Ngả Lan đột nhiên có loại cảm giác khóc không ra nước mắt. Nàng như thế nào cho tới bây giờ không biết mình gả cho một cái buồn nôn ông xã nha? Chính là nàng lại có một loại thật sự thật hạnh phúc, hảo cảm giác hạnh phúc. Như thế nào lại như vậy mâu thuẫn nha? Ồ...

“Bà xã, anh còn đang đợi em nói yêu anh. Em yêu anh sao?”

Điện thoại đầu kia truyền đến hân ôn nhu hỏi, làm cho nàng hoàn toàn vô lực chống đỡ.

“Em yêu anh.” Nàng không tự chủ được nói ra miệng, vừa nói hoàn liền thấy ở quầy Tiểu Tuệ lấy vẻ mặt đen tối nhìn nàng nháy nháy mắt.

“Anh cũng yêu em, thực yêu em ác, bà xã.”

Ác ác ác, hân có thể càng ân tâm một chút không quan hệ. Ngả Lan toàn thân nóng lên, nóng đến cảm thấy được trên đỉnh đầu của mình có thể đã muốn bắt đầu có hơi nước .

“Được rồi, không thêm nghe anh nói nữa, bye bye.” Sợ hãi hân nói ra càng nhiều lời nói buồn nôn, nàng nhanh chóng hướng hân nói bye bye, không đợi hân có phản ứng liền chấm dứt trò chuyện.

“Thực ân ái ác.” Vừa thấy nàng buông điện thoại di động, Tiểu Tuệ lập tức chế nhạo nàng.

Ngả Lan trừ bỏ vừa then lại quần đỏ mặt lên, hoàn toàn không có gì nói mà chống đỡ.

“Nhanh lên nhanh lên, em muốn nghe chuyện xưa.” Nàng tiếp theo lại vẻ mặt hưng phấn, khẩn cấp thúc giục.

Ngả Lan còn không kịp mở miệng nói cái gì, di động vẫn bị nàng nắm trong tay đột nhiên lại vang lên. Nàng xem gặp Tiểu Tuệ nhất thời nhìn nàng cau mày, mà nàng không cần nhìn, cũng có thể đón được này gọi điện là ai.

“Này?”

“Bà xã, lời của anh còn chưa nói hết.”

Tiểu! Chỉ biết là hân!

“Em sẽ sớm một chút về nhà, khi về đến nhà sẽ dùng điện thoại trong nhà gọi cho anh, nói cho anh biết em bình an về đến nhà .” Nàng trước tiên là nói đi về, bởi vì nàng hiểu rất rõ hân nghĩ muốn cùng nàng nói cái gì .

“Hảo.” Ngữ khí của hân lộ ra vừa lòng.”Còn có một chút ~~ “

“Em biết, cẩn thận một chút đúng không?” Nàng nhin không được ngắt lời hân.”Đúng.”

“Em sẽ rất cẩn thận, thật cẩn thận, hiện tại liền trở về nhà.Về đến nhà liền lập tức gọi điện thoại cho anh, như vậy có thể chứ?” Ngả Lan đột nhiên nhanh trí nói. Như vậy nàng liền có lý do lạc chạy, bởi vì đối người khác nói chính mình luyện ái sử loại sự tình này nàng là thật làm không được nha, cho nên chỉ có thể đối Tiểu Tuệ nói tiếng thật có lỗi .

“Có thể. Về nhà trên đường cẩn thận một chút.” Hân lại dặn dò.

“Hảo.” Nàng ôn nhu đáp, hai người lẫn nhau nói tạm biệt sau, mới chặt đứt trò chuyện.

“Chị phải về nhà ?” Tiểu Tuệ thất vọng nhìn nàng.

“Thật có lỗi.” Nàng áy náy mỉm cười.

“Thời gian còn rất sớm, cũng không phải nửa đêm, ông xã chị đang lo lắng cái gì?” Tiểu Tuệ nhin không được oán giận, hại nàng không có cách nào khác nghe phần khích chuyện xưa.”Hân nên không phải là ông chồng trông nom nghiêm đi? Còn là bởi vì quan hệ cha mẹ chồng?”

“Cũng không phải, là bởi vì chị hiện tại tình trạng có điểm không giống với, cho nên hân mới có thể đặc biệt lo lắng.”

“Cái gì tình trạng? Chẳng lẽ chị mang thai?”

“Ân.”

“Oa oa oa...” Tiểu Tuệ nhin không được lần thứ hai oa oa gọi bậy.

Ngả Lan cảm thấy được mặt mình tựa hồ ở trong nháy mắt lại toàn bộ đỏ lên.

“Chị phải đi, tạm biệt.” Nhanh chóng thoát đi tiệm tiểu thuyết, nghĩ thầm, rằng nàng về sau đại khái không dừng khí lại tới chỗ này.

Bất quá nàng vẫn là sẽ đến nữa, nếu tiểu thuyết của nàng có thể được nhà xuất bản tiếp nhận, hơn nữa in ấn thành sách, nàng nhất định sẽ nhin không được chạy đến nơi đây hỏi thăm phản ứng.

Bản tiểu thuyết đầu tiên của nàng viết chính là luyện ái chuyện xưa của nàng cùng ông xã, tên sách kêu là: Ông chủ mê luyện tôi! , nếu thật sự xuất bản, sau này nếu nàng lại bị Tiểu Tuệ giống hôm nay như vậy quần quít lấy truy vấn của nàng tình yêu chuyện xưa, nàng là có thể kêu chính cô ta xem sách .

Ra sách nha...

Tuy nói lúc vừa mới bắt đầu viết tiểu thuyết, là vì muốn tiêu thời gian, vì tự tiêu khiển, nhưng là đem chuyện xưa viết xong, thành tựu ra một cái đầy đủ tình yêu chuyện xưa lúc sau tâm tình liền không giống với .

Nàng hy vọng có người có thể đã gặp nàng viết chuyện xưa, cùng nàng cùng nhau chia sẻ hạnh phúc cùng cảm động chuyện xưa, trên thực tế cũng là nàng sự thật hạnh phúc cùng cảm động cuộc sống.

Kết cục

Bởi vì Ngả Lan mang thai, Chương Sĩ Hào ban đầu nghĩ muốn cấp bà xã một cái hôn lễ suốt đời khó quên, cũng chỉ hảo lâm thời hãm tạp, ở Ngả Lan vượt qua mang thai lúc đầu, thân thể trạng huống hoàn toàn ổn định lúc sau, đổi thành đơn giản long trọng, nhưng trọng yếu hơn là, hôn lễ tuyệt đối không thể làm cho tân nương tử mệt nhọc đến.

Hôm nay thời tiết thật đẹp, là ngày lành ngàn dặm không mây.

Truyền thống mê tín nói, chú rể cùng tân nương trước khi hôn lễ cử hành không thể gặp mặt, nếu không tương lai sẽ trở nên bi thảm. Chính là Chương Sĩ Hào lại kiên trì nói bọn họ không phải chú rể tân nương, mà là ông xã cùng bà xã, cho nên gặp mặt không quan hệ.

Nhưng không phải chỉ là gặp mặt mà thôi, theo buổi sáng sau khi tỉnh lại, hấn ngay cả một khác cũng không rời đi quá bên người nàng, trừ bỏ đi WC ở ngoài, ngay cả hoá trang cùng lúc đổi mặc lễ phục, hấn cũng chờ ở bên người nàng nhìn chăm chăm, khiến cho này hoá trang sư, tạo hình sư một đám khấn trương hề hề, sợ một cái lộng không tốt sẽ đánh mất bát cơm.

Thật vất vả hóa hảo trang, ánh mắt của hấn sáng ngời nhìn chăm chăm nàng nói một câu, “Em thật xinh đẹp, bà xã.” Hoá trang sư lập tức thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Tiếp theo là đổi mặc lễ phục.

Của nàng lễ phục là màu lam nhạt, tựa như bầu trời ngoài cửa sổ hôm nay giống nhau, đem nàng trắng nõn da thịt càng tôn thêm tinh khiết hoàn mỹ, hơn nữa mái tóc xoã tung đen như mực, hồng nhuận hai má cùng đôi mắt lóe sáng, khiến nàng cả người mỹ đến không được.

Tạo hình sư vừa xong việc, Chương Sĩ Hào liền nhin không được đem bà xã xinh đẹp ôm vào trong ngực, mê muội ngẩn nhìn nàng nói: “Em thật sự thật xinh đẹp, bà xã.” Kết quả là, một bên tạo hình sư lập tức lại thở ra một hơi nhẹ nhõm, làm cho nàng thiếu chút nữa nhin không được cười lớn ra tiếng.

Tiếp theo, hấn đem tạp vụ nhân chờ tất cả đều đi ra ngoài, ở trước mặt nàng thay quần áo. Nàng thay hấn sửa sang lại áo, lại giúp hấn đem cà – vạt thắt lại, vuốt vuốt đầu của hấn.

“Suất sao?” Mặc vào tây trang áo khoác sau, hấn mở miệng hỏi nàng.

“Rất tuần tú.” Nàng mỉm cười gật gật đầu.

“Có hay không lại cảm thấy yêu anh?” Hấn bày ra một tư thế rất tuần tú lại hỏi.

Nàng nhin không được cười ra tiếng đến, bởi vì hấn ở đùa giỡn.

“Có.” Nàng gật đầu cười không thể át.

Hấn cười nhếch miệng, sau đó thân thủ dắt tay nàng bỏ vào khuỷu tay chính mình.

“Chuẩn bị tốt sao?” Hấn quay đầu ngóng nhìn nàng hỏi. Bởi vì ngoài cửa lúc nàng vừa rồi cười không thể át, truyền đến tiếng đập cửa, cùng với có tiếng người ở ngoài cửa nhắc nhở bọn họ thời gian nhanh đến.

Ngả Lan trước hít sâu một hơi sau, mới nhìn hấn gật gật đầu. “Tốt lắm.”

“Kia chúng ta đi thôi.”

Hấn cùng nàng đi ra phòng nghỉ tân nương, khách sạn lập tức vang lên kết hôn khúc quân hành, ngọn đèn hội trường tối sầm xuống, đèn chiếu đánh vào phủ kín khí cầu cùng băng khô tiêu sái trên đường, vẫn kéo dài đến phía trước dùng các loại hoa hồng bện thành giàn hoa cổng vòm, sau đó không biết theo chỗ nào tới cánh hoa hồng còn không ngừng mà theo phía trên phiêu rơi xuống, hết thấy tựa như ảo cảnh giống nhau hư ảo xinh đẹp.

Bạn bè tập hợp, tiếng chúc mừng đến từ bốn phương tám hướng.

Ngả Lan cảm động nghĩ hình ảnh như vậy, hôn lễ như vậy, một ngày như vậy, nàng khẳng định suốt đời khó quên.

Người điều khiển chương trình cất giọng.

“Chú rể tân nương tiến vào!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chu-me-luyen-ta>